

திறன் விளங்கு மாருதி

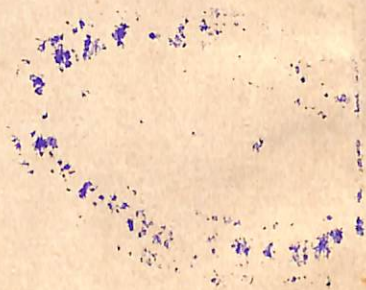
மதுராந்தகம்

எஸ். ரகுவீரன்

எம். ஏ., எம். ஏ., எம். எட் ,

Acc No: 44672

Q22

திறன் விளங்கு மாருதி

ஆசிரியர்

திருமால் கவிச்செல்வர், கவிமணி

S. ரகுவீரபட்டாச்சாரியர்

எம். ஏ., எம். ஏ., எம். எட்.,

மதுராந்தகம்.

வெளியீடு

க. தி. அருள் மன்றம்

34, ஜி. எஸ். டி. சாலை'

மதுராந்தகம் - 603 306.

1997

இந்நூல் பற்றிய குறிப்புகள்

நூலின் பெயர் : திறன் விளங்கு மாருதி

ஆசிரியர் : திரு. **S. ரகுவீரன்**,
எம்.ஏ., எம்.ஏ., எம்.எட்.,

முதற் பதிப்பு : 1997

வெளியீடு : க. தி. அருள் மன்றம்,
34, **G. S. T.** சாலை,
மதுராந்தகம் - 603306.

தாள் : ஒயிட் பிரிண்டிங்

அச்சு : 12 pt

படிகள் : 500

பக்கங்கள் : 87

விலை : ரூ. 15-00

அச்சிட்டோர் : ஸ்ரீ தேவி ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்,
21, **G. S. T.** ரோடு, கருங்குழி.

குறிப்பு : இந்நூலின் விற்பனையால் கிடைக்கும் லாபம்
முழுவதும் மன்றப் பணிகளுக்குப் பயன்
படுத்தப்படும்.

பன்மொழிப் புலவர், ஸ்ரீ உ. வே. காயார் கோமடம்
சந்தரான கோயாலாச்சாரியர் ஸ்வாமி,
மதுராந்தகம்.

அரும்பெரும் பொருள்களை உள்ளடக்கிய ஆதிகாவ்ய
மாகிய ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் புனித வேதத்திற்கு
இணையாகப் போற்றப்படுகிறது. காவ்ய நாயகனான
ஸ்ரீராமனும் நாயகியாகிய ஸீதாதேவியும் தெய்வாம்சங்களாக
சுருதப்படுகின்றனர். ராமாயண கதாபாத்திரங்கள் அனைத்
தும் இவ்விருவருடனும் தொடர்புடையனவே. குறிப்பாக
ஸ்ரீ அனுமன் இவர்களுக்குத் தொண்டனாகவும் இவர்களிடத்
தில் அசையாத பக்தியுள்ளவனாகவும் இவர்கள் அருளால்
எல்லாம் வல்லவனாகவும் விளங்கி அரியபெரிய செயல்களைச்
செய்கின்றான். எல்லாத் திறமைகளையும் பெற்று திறன்
விளங்கும் மாருதி' யாக மிளர்கின்றான்.

மாருதியின் திறமை அவனது சொல்லாலும் செயலாலும்
பலவகையாக ராமாயணத்தில் வெளிக்காட்டப்படுகிறது.

'திறன் விளங்கு மாருதி' என்னும் தலைப்பில் அரிய
கருத்துகளை சுவைபட எழுதி அதனை நூலாகவும் வெளி
யிட்டுள்ள அன்பர் ரகுவீர பட்டாச்சாரியர் தமது எழுத்துத்
திறமையை இந்நூலில் மிக நேர்த்தியாகக் காட்டியுள்ளார்.
கிட்கிந்தா காண்டத்தில் ஸ்ரீ ராமபிரானோடு அனுமனது
சந்திப்பு முதல் யுத்தகாண்ட இறுதியில் பட்டாபிஷேகம்
முடிய அவள் ஆற்றிய செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் மிக அழகாக
வும் கோவையாகவும் சுவைபடவும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீ ரகுவீர பட்டாச்சாரியர் தல்வி கேள்விகளில் சிறந்து
விளங்குபவர் M.A., M.A., M.Ed., என்ற மூன்று முதுகலைப்
பட்டங்கள் பெற்றவர். ஸ்ரீ மதுராந்தகம் அஹோபிலமடம்
ஓரியண்டல் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராகப்
பணியாற்றி வருபவர். தாம் மேற்கொண்ட பொருளைப்
பிறர் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் விளக்கமாக விரித்

துரைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர். கம்ப ராமாயணத்தை ஊன்றிக் கற்று அதன் கருத்தாழத்தில் மூழ்கித்திளைப்பவர். பேச்சாற்ற லும் எழுத்தாற்றலும் மிக்கவரான இவரது கைவண்ணத்தால் பல சிறந்த நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன.

இந்நூலில் நூலாசிரியர் தாம் கூறவந்த பொருளை விட்டுச் சுற்றும் தடம் பிறழாமல் கற்போர் உள்ளம் உவகை கொள்ளும்படி எழுதிச் சென்றுள்ளார். சற்றும் தொய் வில்லாத விறு விறுப்புடன் கூடிய நடையைக் கையாண்டுள் ளார். ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம், திவ்வியப்பிரபந்தம், திருக்குறள் முதலான நூல்களிலிருந்து பல கருத்துக்களை எடுத்தாண்டு நூலுக்குச் சுவை கூட்டியுள்ளார்.

கதையம்சம் கம்ப ராமாயணத்தையொட்டியே பெரும் பாலும் அமைந்துள்ளது. சில இடங்களில் வால்மீகமும் கூறப் பட்டுள்ளது. இந்நூலில் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் அலசி ஆராயும் முறையில் கற்போர் மனத்தில் பதியும் வண்ணம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீராமனுக்கும் அனுமனுக்கும் ஏற் பட்ட முதற் சந்திப்பும் அசோகவனத்தில் அனுமன் ஸீதையைக் காணும் நிகழ்ச்சியும் விபீஷண சரணாகதியும் முத்தாய்ப்பாக அமைந்துள்ளன. அனைவரும் அறிந்த கதையேயாயினும் புதுக்கதையைப் படிப்பது போன்று ஆவல் தூண்டப்படுகிறது.

அனைவரும் படித்து இன்புறத்தக்க இந்நூலை வெளியிட்டதன் மூலம் ஸ்ரீரகுநீர பட்டாச்சாரியர் மிகச் சீரிய ஆன்மீகத் தொண்டினை ஆற்றியுள்ளார். இந்நூலினை வாங்கிப் படிப்பதன் மூலம் இம்மாதிரியான மேலும் பல நல்ல நூல்களை எழுதி வெளியிடுமாறு நூலாசிரியருக்கு உற்சாக மளித்திட வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கிறேன் இம் மாதிரியான பல நூல்களை வெளியிட்டு மக்களுக்குப் பேருபகாரம் செய்திட வேண்டுமென்று நூலாசிரியரை வேண்டுகின்றேன். அதற்கேற்றவாறு அவருக்கு அரோக திடகாத்திரம் அமைய வேண்டுமென்று ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அறத்தை நிலைநாட்டி ஆன்மீகப்பணியாற்றி வரும் கடுக்கலூர் திருமாலடியார் அருள் நெறி மன்றத்தின் சார்பில், புலவர் மாமணி **உ. வே. ஸ்ரீ ரகுவீர பட்டாசார்ய ஸ்வாமி**, M. A., M. A., M. Ed, அவர்களின் படைப்பில் 'திறன் விளங்கு மாருதி' எனும் நன்னூல் வெளியிடப்பட இருப்பதை கண்ணுற்று ஸந்தோஷிக்கிறோம்.

இந்நூலாசிரியர் - 'ஸ்ரீ ஸந்திதானத்திற்கு' ஆத்மார்த்தமான கவிஞர் ஆவார். அஹோரலமடம் ஓரியண்டல்பள்ளியில்தலைமையாசிரியராகப்பணியாற்றி வருவதுடன், பவப்பவ கவிதைகளை இயற்றி கவிப்புலமை பெற்று விளங்குபவர் கவியரங்கங்கள், பட்டி மன்றங்கள், கருத்தரங்கங்களில் பங்கேற்று பாராட்டுப் பெற்றவர்.

ஆசிரியர் - **ஸ்ரீ S. ரகுவீரன்** உள்ளப்பாங்கிலே ரகு குல திலகம் - **ஸ்ரீ ரகுவீரன்** நிறைந்து நின்று அருள் சுரப்பதைக் காண்கிறோம். அதனுடைய பிரதிபலிப்பு களாக - ஸ்ரீ ராமகோடி வேள்வியும், ஸ்ரீ ராமகோடி ஸ்தூபியும் வாணாளவி எழுகின்றது - கண்கூடு !

சிந்தனைக் கவிஞரின் சீரியநூலான 'திறன் விளங்கு மாருதியை' - அனைவரும் படித்தப்பயன் பெற்று, ஸ்ரீ ரகுவீர பக்த மாருதியின் 'திருவருள்' பெற வேண்டுகிறோம்.

ஆசிரியர் **ஸ்ரீ ரகுவீரன்** அவர்கள் மேன் மேலும் பவ அறிவூட்டும் நூல்களை வெளியிடவும், அவர்தம் புலமை மேலோங்கவும், சீரும் சிறப்புடன் பல்லாண்டு வாழ எம் குல தெய்வம் - ஸ்ரீ தேவிஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீ நிவாஸ பெருமாளின் திருவடிகளில் ஸேவித்துப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

அன்பு,
தேவி தாஸன்

மழைத்துளி சிப்பிக்குள் விழுந்தால் முத்தாகிறது என்பர். அடியேனும் இராமாயணச் சிப்பிக்குள் விழுந்து முத்தாக முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் அதற்குள் நரை வந்து விட்டது. எனது அன்புப் பெற்றோர்கள் ஸ்ரீமான் செளரிராஜ பட்டாச்சார், ஸ்ரீமதி கனகவல்லியம்மாள் ஆகியோரின் வழி காட்டலாலும், திருவாளர்கள் கலியாணசுந்தர முதலியார், திரு. அனந்தசயனம் அய்யங்கார், இராஜரத்தின ரெட்டியார், சே.ரா.ஸ்வாமி, பாரதி சுராஜ், பீஷ்மன் ஆகியோரின் அருளாசியாலும் இன்று ஓரனவுக்கு மனிதனாகியிருக்கிறேன்.

நல்ல உணவைத் தனியாக உண்ணக் கூடாது என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. கம்பன் காட்டிய அனுமனை ஆழ்வார்கள், ஆதிகவி வழி நின்று அனுபவிக்கும் ஒரு சிறு முயற்சியே இத் திறன்விளங்கு மாருதி எனும் நூல் தினமும் உதிக்கும் சூரியன் நாளும் புதியவளாகவே திகழ்கிறான், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் கங்கை நதி இன்றும் புதியவளாகவே திகழ்கிறாள் பார் உள்ளளவும், கடல் நீர் உள்ளளவும், இராமன் பேர் உள்ளளவும் திறன்விளங்கு மாருதி புத்துணர்வு ஊட்டிக் கொண்டேயிருப்பான் கவந்த னுக்குப் படலம், மாருதிக்கும் படலமா? எனவேதான் ஒரு காண்டத்தையே அளித்துவிட்டார்கள் அதுதான் சுந்தர காண்டம் முடிந்தவரை முயற்சித்துள்ளேன் மாருதியை வெளிப்படுத்த; நீதிபதிகள் வாசகர்களே!

முதலில் இக்கட்டுரைகள் 1985ல் 'ஞான ஒளி' யில் வெளியிடப்பட்டன. அதன் ஆசிரியர்க்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பன்மொழிப் புலவர், குடும்ப நண்பர், எனது வழிகாட்டி ஸ்ரீமான் K.G சந்தான கோபாலாச் சாரியர் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை அளித்துள்ளார். ஆசி உரையை மேதகு ஸ்ரீதேவி சரணம், ஸ்ரீஸந்நிதானம், ஸ்ரீநேவி தாஸன் அளித்துள்ளார்கள். மிகச் சிறந்த முறையில் ஸ்ரீதேவி ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ் கருங்குழி இந்நூலை அமைத்துள்ளார்கள். அனைவர்க்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்கி வாசகர்களாகிய உங்களுக்கும் எனது கனிவரன் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்,

S. ரகுவீரன்.

மதுராந்தகம்.

ச. ரகுவீரயாட்சாரியார் M.A. M.A. M.Ed.

அனுமன் பெருமையினை அளவிடல் இயலாது. ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் தனது சங்கல்ப சூர்யோதயம் என்ற நாடகத்தில் அனுமனை விசேஷமாகப் போற்றுகிறார். சீதாபிராட்டியார் ஜீவாத்மா பத்து தலைகளுடைய இராவணன் கர்ம ஞானேந்திரியங்கள். ஸ்ரீ ராமன் பரமாத்மா. பரமாத்மாவை விட்டு ஜீவாத்மா ஒருபோதும் பிரிய எண்ணுவதில்லை. காமம் மாரீசன் உருவில் வந்து இவர்களைப் பிரிக்கிறது. ஜீவாத்மா எப்போதுமே இவ்வுலக இன்பத்தில் மயக்கமுடையது. புலன்கள் தரும் வழியில் செல்லக்கூடியது. அதற்குக் காரணம் பிறவி எனும் நோய்தான். ஜீவாத்மாவாகிய சீதாபிராட்டி இலங்கையில் சிறையிலடைக்கப்பட்ட பின் தனது தவற்றை உணர்ந்து வருந்துகிறாள். பரமாத்மாவும் தனது பரிவுக்குரிய ஜீவனைக் காக்க எண்ணம்கொண்டு அதனைத் தேடுகிறான். ஆனால் இடையில் இணைப்பு தேவைப்படுகிறது. 'குரு' என்றால் துணைவன் அல்லது உதவுபவன் என்று பொருள். எனவே ஜீவாத்மாவை உய்விக்கவும் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவனை அறிவித்து அந்த ஜீவன் உய்யும்படி வழிகாட்டவும் ஆசாரியன் தேவைப்படுகிறான்.

ஆசாரியன் என்பவன் நல்ல குணங்களைக் கொண்டவன். பூரண ஞானம் கொண்டவன். தான் முதலில் சிறந்த வழிகளைக் கைக்கொண்டு நடத்திக்காட்டுவதோடு தனது சீடர்களும் சிறந்து விளங்குமாறு செய்பவன் ஆசாரியன். அத்தகைய உயர்ந்த பேறு அனுமனுக்குக் கிடைக்கிறது. அனுமனை ஆசாரியனாகக் கொண்டாடுகிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

இராமாயணத்தில் அனுமனின் பாத்திரப்படைப்பு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. சுந்தரகாண்டத்தில் தனித்து விளங்குகிறான் அனுமன். கிஷ்கிந்தாக்காண்டத்தில்தான் முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான் அனுமன். அரியும், அரிக்குலத்தவனும் அறிமுகமாகும் அருமையினைக் கீழே காண்போம். அந்தப் படலத்தின் பெயரைக் கவனியுங்கள். “அனுமப்படலம்” கரனுக்கும் விராதனுக்கும் படலங்கள் உண்டு. அனுமனுக்கும் படலமா? கூடாது! ஒரு காண்டமே அவனுக்கு உரியது. சுந்தர காண்டத்தில் அனுமனே கதைத் தலைவன். அதனையே ஒரு தனிக்காப்பியமாகக் கொள்ளலாம்

இருவர்; மானிடர்; விற்கையர், விறலர்; அழகு மேனியர்—இராமனும் இலக்குவனும் பம்பைப் பகுதியைக் கடந்து வருகின்றனர். இராமன் சீதையை எண்ணி எண்ணி வருந்துகிறான். பார்க்கும் இடமெல்லாம் தனது காதலியை நினைவூட்டும் காட்சிகள். தாமரை மலர்களும் குவளை மலர்களும் தடாகத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. தாமரை மலர் தனது காதலியின் திருமுகத்தை நினைவூட்டுகின்றது. இராமனது பரிவு சீதைபால் வெள்ளம்போல் ஓடுகிறது. ஆஹா ஏ! பம்பை வாவியே! உன்னால் எனது காதலியின் முகத்தையும் கண்களையும் காட்ட இயலுமாயின் அவளது முழு உருவைக் காட்டுவதும் உனக்கு இயலக்கூடியதே, என்னை ஏன் வதைக்கிறாய்?

“கண்ணும் முகமும் காட்டுவாய் வடிவும் ஒரு காற் காட்டாயோ?” என்பது கம்பன் வரிகள்.

இராமனும் இலக்குவனும் துயரக்கடலில் மூழ்கித் தள்ளாடுகிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் தேற்றிக் கொள்கிறார்கள். இவர்களை மிகத் தொலைவிலிருந்தே கண்டு கொள்கிறான் சக்ரீவன். “வாலி அனுப்பவரும் தூதர்கள்

இவர்கள்! அனுமனே காண்பாயாக! வலிபடைத்தவர்கள்! எனக்கு அச்சமுண்டாகிறது” என்கிறான் சுகரீவன். ஆனால் சுகரீவனை அமைதிப்படுத்திவிட்டு இராம இலக்கு வர்களை அணுகும் அனுமனின் சிந்தனையை கவனிக்க வேண்டும்.

‘பிரம்மச்சாரி’ வடிவத்தில் வருகிறான் அனுமன். பரப்பிரம்மமான இராமனைக் காணவரும் கோலமே எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைந்துவிடுகிறது? சுகரீவனுக்கு இவர்களைக் கண்டு அச்சம் தோன்றியது. இவனுக்கோ ‘வியப்பு’ தோன்றுகிறது.

“ தவமெய்யர் ”

“ ஏகச்சிலையர் ”

என்ன வேறுபாடு? தவவேடமுடையவர்கட்கு சிலை எதற்கு? சிலை உடையோர்க்கு தவவேடம் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் என்ன? அனுமன் சிந்திக்கத் தொடருகிறான்.

“இவர்களை அறிவது எளிதல்ல! இவர்களை நோக்கி னால் மிகுந்த துயர் அடைந்தவர்கள் போலக் காணப்படுகிறார்கள். தேவர்களும்ல்ல! கண்ணிமைக்கின்றனர்; கால்கள் நிலத்தில் தோய்கின்றன. எதையோ இழந்துள்ளனர். அப்பொருள் மிகச் சிறந்ததாக இருக்க வேண்டும். அதனை இவர்கள் விரும்பிப் போற்றி பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். நடுவில் இழந்துவிட்டனர் போலும்! இப்பொழுது அப்பொருளை தேடுகின்றனர்! கோபமற்றவர்கள்; கருணைக்கடல் போன்றவர்; இந்திரனும் அஞ்சத்தக்க தோற்றமுடையவர்கள்; தருமதேவனும் அஞ்சும் சீலமுடையவர்கள். காமனும் அஞ்சும் கவின் வடிவுடையவர்கள்! யமனும் அஞ்சும் திறலர்”.

அனுமனின் அறிமுகமே அற்புதம் அன்றோ? முதல் அறிமுகத்திலேயே அனுமனுக்கு கம்பன் ஒரு 'பட்டம்' அளிக்கிறான். ஒரு பொருளைப் போல மற்றொன்று இருந்தால் அப்பொருளை உவமையாகக் கூறி ஒன்றினால் பிறிதொன்றை விளக்கலாம். கடல் எப்படி இருக்கும்? வானம் எப்படி இருக்கும்? இவைகளுக்கு உவமைகள் உண்டா? கடலுக்கு ஒப்பு கடல்தான்! வானத்திற்கு ஒப்பு வானம்தான்! இறைவனுக்கு உவமையாக இறைவனையன்றி வேறு யாரைக் குறிப்பிடல் இயலும்? இங்கே கம்பன் அனுமனுக்கு இணையாக யாரைக் கூறலாம் என யோசிக்கிறான். அனுமனைப் போல இன்னொருவனா? எண்ணவே இயலவில்லை கம்பனுக்கு! அவனுக்கு உவமையாக அவனையன்றி வேறு யாரைத்தான் குறிப்பிடல் இயலும்!

“ தன் பெருங்குணத்தால் தன்னைத்
தானல்ல தொப்பிலாதான் ”

இத்தகைய உவமையைக் கூறக் கம்பனையன்றி யாரே வல்லார்? ஒரு பாத்திரத்தைத் துவக்கத்திலேயே மிக உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் பேசுவது அரிதாகக் காணப்படும் பண்பு.

இராமனுக்கும், இலக்குவனுக்கும் மயில் முதலான பறவைகள் எல்லாம் வெயில் படாமல் தமது சிறகுகளால் குடைபிடித்தன. கடுமையான கற்களும் கள்ளுடை மலர்கள் போல அவர்களது கமல பாதங்கள் படும்போதெல்லாம் மென்மையாக மாறின. போகின்ற திசைகள் தோறும் அவர்களை நோக்கி மரங்கள் தமது பசுங்கிளைகளைச் சாய்த்தன.

கண்ட காட்சிகளால் கட்டுண்ட அனுமனின் கண்கள் பணித்தன. அவனது இதயமும் அன்பினால் உருகி

யது. முன்பு ஒரு சமயம் வாயுதேவன் (அனுமனின் தந்தை) அனுமனைப் பார்த்து “ உனக்கு யாரிடத்து அளவற்ற காதல் உண்டாகிறதோ அவர்தாம் திருமால் என்று உணர்க! அவருக்கே நீ அடிமை செய்தல் வேண்டும் ” என்றுன். இதனை இங்கு நினைவு கூர்கிருன் அனுமன். இவர்களைக் கண்ட அனுமன் அவர்களது தெய்வத் தன்மையை உணர்கிருன். அவர்களே தெய்வம் என்றும் உணர்கிருன்.

அருகில் சென்று அவர்களை நோக்கிக் கூறும் முதற் சொல்லைக் கவனியுங்கள்!

“ கவ்வையிஞ்ஞக நுங்கள் வரவு ”

“ துன்பமில்லாத வரவாகக் கடவது ”

இந்த ஒரு சொல்லே போதும் அனுமனின் திறனையளக்க; உங்கள் வருகை எங்களுக்குத் துன்பம் தராததாக இருக்கட்டும். உங்களுக்கும் துன்பமில்லாத வகையில் அமையட்டும் ‘ஸ்வாகதம்’ (நல்வரவு) என்ற வடமொழிச் சொல்லின் மொழி பெயர்ப்பு இது.

இந்த சொல்லில் இருந்து பெறக்கூடிய பொருள்கள் பல உண்டு. “ நீங்கள் துன்பம் அடைந்திருக்கிறீர்கள். அது இனி இல்லாமல் போகட்டும். நாங்கள் துன்பமடைந்துள்ளோம். அதுவும் நீங்கட்டும். தங்களுடைய துயரங்களும் எங்களுடைய துயரங்களும் அழியுமாறு தங்கள் வருகை அமையட்டும் ” என்று பலவாறு பொருள் கொள்ளுமாறு அமைந்த சொல்லின் தன்மையை இராமனே வியந்து பாராட்டுகிருன். இதைவிட அழகு அடுத்துவரும் உரையாடல்—

இராமனின் கேள்வி இது—

‘எவ்வழி நீங்கியோய் நீ-யார்? என இயம்ப
லுற்றான். இதற்குப் பதிலாக அனுமன் கூறுவதை
காண்போம்.

இராமபிரான் கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கி
றான் அனுமன். இராமனது அழகு எல்லோரையும் கவர
வல்லது. ‘ஜிதேந்திரியன்’ எனப் போற்றப்படும் அனு
மனையும் எம்பெருமான் வடிவழகு மயக்கி விடுகிறது.
‘மஞ்செனத்திரண்ட கோல மேனிய’ என்கிறான். ‘நீலக்
கார்முகில் கமலம் பூத்து மண்ணுற்று’ வந்த இராமனது
உருவினை ‘மஞ்சொக்கும்’ என்றதில் தவறில்லையல்லவா?
நல்ல உள்ளங்களாம் பயிர்களை வாழ வைக்க வந்தவன்
கார்வண்ணனல்லவா? மேகவண்ணனைக் கண்டு மேகம்
கொள்ளாதவர்கள் யார்? சொல்லின் செல்வனுக்கு மன
நிறைவு ஏற்படவில்லை. இன்னும் ஏதாவது சொன்னால்
தான் மனநிறைவு ஏற்படும் என்று கருதுகிறான். அவனது
கண்களில் தான் எவ்வளவு ஆற்றல்! என்ன கவர்ச்சி!
ஆழ்ந்து புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடிய பெரிய
கண்கள் யாரைத்தான் பேதையாக்காது?

அதே கண்களைக் கண்ட கன்னிப்பெண்களின்
நிலைமை - ஐயோ! பாவம்! - எண்ணிப்பார்க்கிறான்
அனுமன். வாள் கொண்ட கண்ணூர் இராமனது வடிவினை
முழுதும் கண்டார்களில்லை. அவர்கள் இராமனது கண்
னோக்கு தம்மீது விழு வேண்டும் என எண்ணி எண்ணி
உருகுகின்றனர். ஆனால் பிற மாதரைச் சிந்தையாலும்
தொடராத நேர்மையாளன் இராமனது விழிகளோ அவர்
களைக் கவனிக்கவேயில்லை. அதன் காரணமாக ஆசை
நோயை மிகுதியாக்கி அந்தப் பெண்களைச் சாகடிக்கிறது
அதே கண்கள். அந்த கண்களுக்கு உவமையாக மலர்ந்து
கூம்புகின்ற தாமரையைக் கூட கூறல் இயலாது. இவ்
வாறு கூறிய அனுமன் தன்னைப் பற்றியும் கூறுகிறான்.
பாடலைக் கவனியுங்கள்.

மஞ்செனத் திரண்ட கோல் மேனிய
 மகளிர்க்கெல்லாம்
 மஞ்செனத் தனையவாகி தளிர் இரும்
 பனிக்குத் தேம்பாக்
 கஞ்ச மொத்து அலர்ந்த செய்ய
 கண்ணியான் காற்றின் வேந்தர்க்கு
 அஞ்சனே வயிற்றின் வந்தேன்
 நாமமு மனுமெனஞ்ஞன்.

தாமரை பகலில் மட்டுமே மலர்ந்திருக்கும். பனியில் வாட்டமுறும். எனவே எம்பெருமானின் திருக்கண்கள் வாடாது குவியாது விளங்கும் தாமரை மலர்களுடன் மட்டுமே ஒப்பிட்டுக்கூறல் இயலும். பிறகு தன்னைப் பற்றிக் கூறிக்கொள்கிறான்.

உத்தர ராமாயணத்தில் அனுமனது பிறப்பு வரலாறு சிறப்பாக விளக்கப்படுகிறது. சுருக்கமாக அவ்வரலாற்றினைக் காண்போம்.

மேரு பர்வதச் சாரல்! இனிய பொழுதினிலே வானரத் தலைவனான கேசரியின் மனைவி அஞ்சனாதேவி தனியாக உலவிக்கொண்டிருக்கிறாள் வாயுதேவனின் காதல் நோக்கில் கட்டுண்ட காரணத்தால் - அவனது திருவருளால் - ஒரு மகவினை ஈன்றெடுக்கிறாள். தாயை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில் குழந்தை அழுகிறது. பசியால் துடிக்கிறது. தாய் அஞ்சனையோ அருகில் இல்லை. கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்து அணைகின்ற நேரம்! செக்கச் சிவந்த பழமென ஒளிர்கிறான். குழந்தைக் கண்களுக்கு பகலவனே பழமாகத் தோற்றமளிக்கிறான். பாய்ந்து செல்கிறான் வானவெளியிலே பகலவப் பழத்தை விழுங்க! தேவர்கள் மயங்குகின்றனர்; யக்ஷர்கள் திகைக்

கின்றனர்; கின்னரர்கள் வியக்கின்றனர். இது என்ன கருடனா? இன்னுமொரு சூரியனா? வாயுதேவன் தன் குழந்தையின் மேனிக்கு சூடு தெரியாமலிருக்க வேண்டி பனி நீரைத் தெளித்துக்கொண்டே செல்கிறான். அதே நேரத்தில் சூரியனை பிடிக்க வேண்டி ராகுவும் வருகிறான்! அவனுக்கும் அனுமனைப் பார்த்து வியப்பு மேலிடுகிறது. அதற்குள் அனுமன் ராகுவை மோதித் தள்ளிவிடுகிறான். ராகுவும் சினத்தோடு சென்று இந்திரனிடம் முறையிடுகிறான். “ஐயனே! பலகாலமாக எனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமையைச் செய்வதற்காக இன்று சூரியனது ஒளியை உண்பதற்காக (கிரஹன காலம்) சென்றேன். அங்கு என்னைப் போலவே வந்த மற்றொருவனால் அடிக்கப்பட்டு இங்கு வந்துள்ளேன். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” இது ராகுவின் வேண்டுகோள்.

“ராகுவே! கவலைப்படாதே! நானே வருகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே பொன்மாலை ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு ராகுவைப் பின் தொடர்ந்தான் இந்திரன்.

மீண்டும் ராகுதேவன் வருவதைக் கண்டு அனுமன் சூரியனை நோக்கிச் செல்வதை விட்டு விட்டு ராகுவையே பழமென எண்ணி விழுங்குகிறான். ராகுவின் முகம் மட்டுமே வெளியில் தெரிகிறது. ஸிம்ஹிகையின் மகனான ராகுவைக் காப்பாற்ற வேண்டி இந்திரன் ஐராவதத்தில் அனுமனை நெருங்குகிறான். அனுமனோ ராகுவை விட்டு விட்டு ஐராவதத்தையே பழமென எண்ணி விழுங்கப் பார்க்கிறான். கோபம் கொண்ட இந்திரனும் தனது வச்சிராயுதத்தை அனுமன் மீது வீசுகிறான். அடியுண்ட அனுமனும் பாரை மீது வீழ்ந்ததால் அவனது இடது தாடை கூம்பிப் போகின்றது. அது முதல் ‘ஹனுமன்’ (கூம்பிய கன்னத்தை உடையவன்) என்ற பெயரே அவனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. மாருதி என்பது தான்

இயற்பெயராக இருத்தல் வேண்டும்.

தனது குழந்தை மூர்ச்சையடைந்ததால் வெகுண்ட வாயுதேவன் தனது குழந்தையுடன் ஒரு குகைக்குள் சென்று அமர்ந்துகொள்கிறான். “நமஸ்தே வாயோ! த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரம்ஹாசி” என அனைவரும் வாயுவைத் துதிக்கின்றனர். உலகில் காற்றே தடைபட்டு விட்டது. மல மூத்திரங்கள் மற்றும் அனைத்து உயிர்களின் இயக்கங்களும் அடங்கி ஓய்ந்துவிட்டன. வாயுவின் சினம் தணியவே இல்லை; ப்ரம்மாவை நோக்கி தேவர்கள் முறையிட்டார்கள். உடனே ப்ரம்மதேவனும் நடந்ததை உணர்ந்து நேரே குகையினுள் சென்று வாயு தேவனை சந்திக்கிறான். குழந்தை அனுமனைத் தனது கைகளால் தடவி தெளிவடையச் செய்கிறான். வாயு தேவனும் மகிழ்ந்து காற்றின் இயக்கத்தை மீண்டும் உண்டாக்குகிறான். தேவர்கள் மகிழ்கின்றனர். ப்ரம்மாவும் மற்றைய தேவர்களை நோக்கி, “ஹே! தேவர்களே! இந்தக் குழந்தை காரணமாக பின்னால் உலகத்தில் பல வித நன்மைகள் உண்டாகப் போகின்றன. எனவே முழுமனதோடு ஆசீர்வதியுங்கள்!” என்றார்.

இந்திரனும் தன்னால் - தன் ஆயுதத்தால் - இக் குழந்தைக்கு மரணமில்லை என்றான். தன் கையில் இருந்த பொன்மாலையையும் அவனுக்குச் சூட்டினான். சூரியனும் தனது தேஜஸ்ஸில் நூறில் ஒரு பங்கினை அளித்ததோடு நவவ்யாகரணங்கள் முதலான சாஸ்திரங்களை அளிப்பதாகக் கூறினான். இவ்வாறே சிவபிரான், வருணன், யமன், குபேரன் முதலான தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களாலும், பிணியாலும், மூப்பாலும் அபாயம் ஏற்படாது எனக்கூறி ஆசி வழங்கினர். விசுவகர்மாதான் படைக்கும் எந்த ஆயுதத்தாலும் இவனுக்கு மரணம் ஏற்படாது என்றருளிஞர். மீண்டும் பிரம்ம

தேவன் அனுமனைப் பார்த்து ' இவன் அமித்ராணம் பயங்கர; மித்ராணம் அபயங்கரனாக (மித்ரர்களுக்கு அபயமளிப்பவனாகவும், சத்ருக்களுக்கு பயத்தை விளைவிப்பவனாகவும்) விளங்குவான்' என்று கூறினார்.

இவ்வாறு அருள்பெற்ற அற்புதக் குழந்தையாகிய அனுமனை வாயுதேவன் அஞ்சனையிடம் கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தான். இந்தக் குழந்தை அன்று முதல் செய்த செயல்களைக் கண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் பயந்து நடுங்கினார்கள். முனிவர்களது குடில்களையும் அவர்களது மான் தோல்கள், வற்கலைகள், முதலியவைகளையும் சேதப்படுத்தினான் அனுமன். இளமை, செல்வம், பலம், அழகு இவற்றில் ஒவ்வொன்றுமே செருக்கைத் தரவல்லது. இவை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டால் கேட்கவேண்டுமா? அனுமனின் விபரீத விளையாட்டுகளால் முனிவர்களும் பொறுமையிழந்து அனுமனைச் சபித்துவிட்டார்கள். ப்ருகு, ஆங்கிரஸ், வழிவந்த முனிவர்கள் அனுமனுக்கு மறதியை கொடுத்து விட்டனர். இதன் பயனாய் அனுமனது பலம் அனுமனுக்கே மறந்து விட்டது! பிறர் உணர்த்தும்பேரது தான் அவனது பலத்தை அவன் உணர இயலும் என்பது முனிவரது சாபம். அனுமன் பழையபடி சாதாரண குரங்காக மாறிவிட்டான். இதுவே மாருதியின் பிறப்பு வரலாறு.

இவற்றையெல்லாம் மறந்துவிட்ட அனுமன் தன்னை ' அஞ்சனைச் சிறுவன் ' என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொள்கிறான் அனுமன் இராமனை ' கண்ண ' என்று அழைப்பது நினைத்து மகிழத்தக்கது. தன்னை யார் எனக் கூறிய பின் தான் வந்த காரணத்தைக் கூறுகிறான்.

இம்மலையிலிருந்து வாமும் " எரிகதிர் பரிதிச்செல்வன் செம்மலுக்கேவல் செய்வேன் " என்கிறான். இம்

மலையில் இருப்பதால் சுக்ரீவன் வாழ்கிறான் என்று கூறும் நயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். ருசிய முக பர்வதத் திற்கு மட்டுமே வாலி வருவதற்கு இயலாது. இதனைக் குறிப்பால் உணர்த்தி விடுகிறான். மேலும் தனது அரசனையும் சிறப்பித்துக் கூறுகிறான். குறிப்புணரும் கோசலை ராமன் அனுமனது திறனை எண்ணி வியந்து போற்றுகிறான். இவன் ஆற்றல் உள்ளவன். சுக்ரீவன் என்ற அரசனையே காத்து நிற்கும் ஆற்றல் உடையவன். கற்றுணர்ந்து அடங்கியவன். இவனே ஆற்றல்! இவனே ஞானி! இவனே சான்றோன்! இவனே பிரம்ம தேவனெனவும், இடபாருடனெனவும் எண்ணி மயங்குமளவிற்கு இவனது திறமைகள் விளங்குகின்றன. உருத்திர அம்சமானதாலும், பின்னால் பிரம்ம பட்டத்தை வகிக்க இருப்போன் ஆதலாலும் இராமன் மனதில் மேலே கண்ட ஐயங்கள் தோன்றியது இயல்பானதாக அமைகின்றன.

மேலும் தனதரசன் நிலையைக் கூறும் பொழுது கூட அவனை இழிவு படுத்தாமல் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. இராமன் அனுமனது உருவத்தைவிட அவனது திறனையே அதிகம் மதிக்கிறான் “மாணியாம்படிவமன்று!” என்கிறான். பின் யார் இந்த அனுமன்? இவ்வுலகுக்கெல்லாம் ஆணியாய் அமைந்தவன்!

“ உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும் ” “ மடல் பெரிது தாழைமகிழ் இனிது கந்தம்; உடல் சிறியர் என்றிருக்க வேண்டா ” எனவே அனுமனை மிக உயர்த்திப் பேசுகிறான் இராமன்.

“ இலக்குவனே! இவன் ருக், யஜுர், சாம, அதர்வண வேதங்களிலே வல்லவன். இவனது பேச்சுக்களில் பிழை இல்லை. இவனது முகத்தில் விகாரமோ, ஐயமோ காண இயலவில்லை. இதயத்திலிருந்து இவனது சொற்

கள் வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட தூதுவனைப் பெற்ற அரசன் நற்பேறு பெற்றவன்!” என்று பலவாறு அனுமனைக் கொண்டாடி மகிழ்கிறான் இராமன்.

குலசேகர ஆழ்வாரும் அனுமனைக் கொண்டாடி மகிழ்கிறார். “ திறன் விளங்கு மாருதியோடமர்ந்தான் தன்னை ” என்று கூறுவதன் மூலம் அனுமனது இடையருத தொண்டினால்தான் இராமனது பெருமை பாதுகாக்கப்பட்டது எனும் கருத்தினை வலியுறுத்தி விடுகிறார்.

சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் என்பது எல்லோர்க்கும் இயல்பாக அமைந்து விடுவதில்லை. அனுமனுக்கோ அது கைவந்த கலை; இராமனிடத்து அனுமன் தான் வந்த காரியத்தைப் பற்றிக்கூறத் துவங்குகிறான்.

“ சூரியன் புதல்வன் சுக்ரீவன். இந்திரன் மகன் வாலி பரிவற்ற வாலி சுக்ரீவனை துரத்தி விட்டதால் இம்மலையில் எம்மோடு வாழ்கிறான். தங்களின் வருகை அவனுக்கு இனிமை பயக்கும் ” என்கிறான் அனுமன். மேலும் இராமனிடத்து சரணாகதியின் சிறப்பை விவரிக்கிறான் அனுமன்.

“ நடுங்கினர்க் கபயம் நல்கும் அதனினும் நல்ல துண்டோ? ” என்கிறான். இராமாயணமே சரணாகதி சாஸ்திரம். தேவர்கள் சரணாகதி, இலக்குவ சரணாகதி, முனிவர்கள் சரணாகதி, காக்கையின் சரணாகதி, விபீஷண சரணாகதி, என பல்வேறுபட்டவர்களும் சரணாகதி எனும் அற்புதமாம் கற்பகத் தருவினால் பயன் பெற்றுள்ளனர். இங்கே அனுமனும் கங்கை நீரைக்கொண்டே கங்கையை அருச்சிப்பது போல, இராமனுக்கே அபயம் நல்குவதில் உள்ள சிறப்பினை எடுத்து இயம்புகிறான்.

நேரடியாகத் தாங்கள் யாவர்? எனக் கேட்காமல் அனுமன் சிறப்பாகப் பேசுகிறான்.

“ யாரென விளம்புகேன் நான் எக்குலத் தலைவர்க்கும்மை? என்பதில்தான் எவ்வளவு பணிவும் இனிமையும் மிளர்கின்றன?

வணங்கிய அனுமனை இராமன் தடுக்கிறான். அப்போது அனுமன் “ அரிக்குலத்தவன் ” என்று கூறிக் கொள்வதன் மூலம் தன்னை விஷ்ணு பக்தனாகக் காட்டிக் கொள்கிறான் போலும்! அரிக்குலம் என்பது குரங்குச் சாதியையும் குறிக்கும். பின்னர் அனுமன் பேருருவம் கொள்ளுகிறான். இராம இலக்குவர் வியக்கின்றனர். “ உவமை போதாத்தன்னுரு ” என்கிறான் கம்பன். இராமாவதாரத்திற்கு முன் திரிவிக்கிரமனாக எம்பெருமான் ஓங்கி உலகளந்தபோது எப்படி விளங்கினானோ அப்படியே அனுமன் விளங்குகிறான் தற்போது. வேதாந்த தேசிகன் தனது தேஹஸீச ஸ்துதியில் திரிவிக்கிரமனாக வளர்ந்த தன்மையை அழகாக விளக்குகிறார் எம்பெருமான் ஒரு குறளாய் ஈரடியால் மூவடி மண்வேண்டி உலகையே ஓரடியால் அடக்கிவிடுகின்றார். தனது பேருருவத்தைக் கொண்டே அவ்வாறு உலகம் முழுவதையும் ஓரடியால் அளந்துவிடுகிறார். சிறிய குறளருவுடைய வாமனன் ஓங்கி வளர்ந்தபோது ஏற்பட்ட ஒரு அற்புதத்தை இங்கே காட்டுகிறார்.

வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஒளிர்கின்றன. வாமனன் சராசரி மனிதனைவிடக் குள்ளமானவன். பலிச் சக்ரவர்த்தியின் வள்ளன்மையால் உள்ளம் குளிர்ந்த எம்பெருமான் பூரித்து வளர்கிறான். வளர்கின்ற வாமனனுக்கு மேல்விதானமாக விளங்குகின்றன - நட்சத்திரங்களுடன் கூடிய நிலவானம். இன்னும் வளர்கிறான் எம்

பெருமான்! இப்போதா நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் எம் பெருமானின் திருக்கழுத்துக்கேற்ற திருமணித் தாவட மாகிவிட்டதாம். பின்னர் அதே நட்சத்திரங்கள் எம் பெருமானின் இடுப்புக்கேற்ற ஒட்டியாணமாகவும் இறுதியில் திருவடிச்சிலம்புகளாகவும் ஆகிவிட்டதாம். தேசிகனின் கற்பனையும் வாமனனின் பேருருவமும் ஒரே அளவில் வளரும்போது நமது கற்பனைக் காட்சியுமல்ல வா வளர்கிறது?

இது போல ஒரு காட்சியை இங்கே நினைவுறுத்திக் கொள்வது இனிமை பயக்கும். இராமபிரானும் நம்மைப் போலவே அனுமனைப் பற்றி வியந்து பாராட்டுகிறான்.

நாட்டப்டா மறைகளாலும்

நவைப்டா ஞானத்தாலும்

கோட்டப்டாப்பதமே ! ஐய

குரக்குருக் கொண்! தென்றான்.

என்னே அனுமனின் பெருமை! உலகத்துக்கெல்லாம் நாயகனே வியந்து பாராட்டும் அளவிற்கு பெருமை கொண்டவனாக விளங்குகிறான் அனுமன்,

சுகரீவனிடத்துச் சென்ற அனுமன் இராமனது பெருமைகளை மிகச்சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றான். சுகரீவனை உற்சாக மூட்டுவதற்காக இராமனின் வெற்றிகளையெல்லாம் முதலில் கூறுகின்றான். தாடகையை கொன்றது, சுபாகுவைக் கொன்றது, காலடித் துகள்களால் அகலிகையைப் பெண்ணாக்கியது போன்ற பெருஞ் செயல்களையெல்லாம் விவரிக்கிறான். பல செயல்களைக் கூறிவரும்போது மாணப் பற்றிய செய்தியும் வருகிறது மானின் உண்மை நிலையுணராமல் மயங்கினான்

இராமன் என்பதுதான் உண்மை என்றாலும் அனுமன் அதனை எவ்வாறு குறிப்பிடுகிறான் தெரியுமா?

“ மாயமானாகிய மாரீசனுக்குப் பெரிய யமனாகி னான் ” என்று கூறுவதன் மூலம் “ பிறர் பிறர் சீரெல்லாம் கூறிச்சிறுமை புறம்காக்கும் ” பெரிய பண்பாளனாகத் திகழ்கிறான் அனுமன் என்பது வெள்ளிடைமலை. சுக்ரீவனையும் இராமனையும் இணைத்து வைக்கும் முயற்சியில் வெற்றி பெறுகிறான் அனுமன். சுக்ரீவன் இராமனை வியந்து பாராட்டுகிறான்.

வேறுங் குழுவெல்லாம்

—மாணிடம் வென்றதன்றே!

என்கிறான்.

மற்றைய அவதாரங்களைக் காட்டிலும் இராம கிருஷ்ணாவதாரங்கள் சிறந்தவை அவைகளிலும் இல்லறச் சிறப்பைக்காட்டி நமக்கெல்லாம் உண்மை வழிகாட்டியாக விளங்குவது இராமாவதாரம்.

அனுமன் கூறிய அத்துனைச் சிறப்புக்களையும் நினைத்து சுக்ரீவன் ஒரே தொடரில் கூறி விடுகின்றான். கொடிய அரக்கி தாடகை, அரக்கர்களான சுபாஹுமாரிசன், கரன், தூடணன், திரிசரஸ், கபந்தன், விராதன், தெய்வத்தன்மை கொண்ட பரசுராமன் என எல்லோரையும் திறன்காட்டி வென்றது - மட்டுமன்றி சபரீ, குகன், அகலிகை போன்றோர்க்கு அருள் செய்தருளியது இராம பிரானின் சிறப்பினைக் காட்டுகிறது. எனவேதான் வேறு உள்ள தெய்வக்கணங்கள் யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், கின்னரர்கள், பூதங்கள், பேய்கள், முதலான எல்லாக் குழுக்களையும் மாணிடம் வென்றுவிட்டது எனக்கூறுகிறான்

சுக்ரீவன். அனுமன் உதவியிட்டுச் சுக்ரீவனும் இராமனும் சிறந்த நண்பர்களாகின்றனர். அப்போது இராமன் சுக்ரீவனை நோக்கி “நீயும் மனைவியை பிரிந்து விட்டாயோ” என்கிறான். இதற்கு அனுமனே விடையளிக்கிறான். அந்த விடைகளில் அனுமனின் வாய்மை நிலை விளங்குகின்றது. வாலி, சுக்ரீவனை எவ்வாறு துன்புறுத்தினான் என்பதை அழகாக, கேட்பவர்கள் சுக்ரீவனது எளிய நிலையை உணருமாறு கூறுகிறான்.

“கடல் கடைந்தவக் கரதலங்களால் உடல் கடைந்தனன் இவனுலைந்தனன்” இந்த வரிகளின் வெளிப்படும் உணர்ச்சி எண்ணி எண்ணி மகிழத்தக்கது. இதைக் கேட்டும் எவருக்குத்தான் வாலி மீது சினமும் சுக்ரீவன் மீது இரக்கமும் தோன்றாதிருக்க முடியும்? ஏற்கனவே கபந்தனாலும் சபரீயாலும், அனுமனாலும் கூறப்பட்ட சுக்ரீவனைப் பற்றிய தன்மையையும் வரலாறும் இராமனைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளன. மேலும் அவன் துணைவியை பிரிந்துள்ளான், என்ற செய்தி இராமனுக்கு அவன்பால் ஏற்பட்ட பரிவு பெரிதும் மிகுதியாகக் காரணமாகி விடுகின்றது. இதற்கெல்லாம் ஆதாரச் சுருதியாக விளங்குபவன் அனுமனே யென்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

சுக்ரீவன் இராமனைப் பெரிதும் ஐயுறுகிறான் ஆனால் அனுமனோ “என் மனதில் அன்பைப் பெருக்கி எனது என்பையும் உருக்கிவிட்டவர்கள் இவர்கள்” என்று கூறி சுக்ரீவனை உணரச் செய்கிறான். ஆனால் உலக மாயையால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு, வாலியின் பலத்தை எதிர்க்க இயலாது. “கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக் காலது கொண்டு மேலது தமிழி” இருக்கும் சுக்ரீவனுக்கு உண்மை நிலையறிய இயலாது போனது

வியப்பில்லை.

இராமனின் திறனில் நம்பிக்கையற்ற சுக்ரீவன் மராமரத்தினைக் காட்டி அதனை அன்பினால் துளைக்கச் சொல்லுகிறான். இராமபிரானும் அவ்வாறு ஏழு மரங்களையும் துளைத்து விடுகின்றான் தனது ஒரு அம்பினால்! பின்னர் சுக்ரீவன் சீதை விட்டுச் சென்ற அணிகலன்களைக் காட்டுகின்றான். அனுமனின் திறன் அவனது பேச்சில் மட்டுமல்லாது அவனது மௌனத்திலும் வெளிப்படுகின்றது. ஆம்! இத்துணை நேரமும் பேசாது இருந்த அனுமன் மீண்டும் பேசுகிறான் “சுக்ரீவன் அரசனான தான் எழுபது வெள்ளம் வானர சேனைகளும் தங்கள் பிராட்டியாரைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு உதவி செய்ய இயலும்” என்கிறான் இராமனிடம். அனுமனது ஒவ்வொரு சொல்லும் அவன் நினைவுக்கேற்றபடி விளைவை உண்டாக்குகிறது. இராமனும் வாலியிருக்கு மிடம் நோக்கிப் புறப்படுகிறான் மற்றவர்களுடன்,

வாலியும் சுக்ரீவனும் போர் புரிந்து கொண்டிருந்த நிலையில் வாலி, சுக்ரீவனை உயரே தூக்கி பாறையில் மோதிவிட எண்ணுகிறான். இராமனது அம்பு வாலியை நிலைகுலையச் செய்கிறது. பின்னர் வாலியின் சினம் தணிகிறது. அப்போது அவன் அனுமனைப்பற்றி கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

“அனுமனென்பவனை யாழிதைய நீள் செய்ய

செங்கைத்

தனுெவ்வு நீனைதி”

என்கிறான். எனவே வாலியின் அனுமனைப்பற்றிய மதிப்பீடு சிறந்து விளங்குகின்றது. தன்னை எதிர்த்த சுக்ரீவனுக்கு வலக்கையாக விளங்கிய அனுமனைப் பற்றி வாலி புகழ்ந்து கூறுவதே அவனது சிறப்பினை பலமடங்கு உயர்த்தி விடுகிறதல்லவா?

அஞ்சனைமைந்தன் அறிவாற்றல் வாய்ந்தவன். காலமும் இடமும் கருதி செயல் புரிபவன். கார்காலம் முடிந்துவிட்டது. கார்க்கோல மேனியான் கண்களில் நீர்க்கோலம் திரையிடுகிறது. இளையவனை சுக்ரீ வனிடத்து ஏவுகிருன் இராமன். சுடுசரமெனப் பாய்ந்து செல்கிருன் இளையவன். பிரளய கால வெள்ளமென வரும் இலக்குவனை தடுத்து நிறுத்தும் திறன் யாருக்கு உண்டு? யோசிக்கிறான் அனுமன். தாரையைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். ஆம்! மங்கள அணியை நீக்கி, குங்குமம் அணியாத தன் தாயாரை இலக்குவன் நினைக்கும் வண்ணம் செய்து விடுகிறான் அனுமன். அவனது அறிவாற்றல் அவனை எப்போதும் கைவிட்டதில்லை.

இலக்குவனது சினத்தை தாரை ஓரளவுக்குத் தணிவிக்கிறாள். மேலும் அச்சினத்தை மாற்றுவதில் அனுமனின் இன்சொல் பெரிதும் உதவுகிறது. “மறந்திலன் கவியின் வேந்தன்” என்று தொடங்கிக் கூறும் பாடலின் பொருள் நினைந்து மகிழ்த்தக்கது.

பின்னர் இராமபிரான் அனுமனைத் தனியே அழைத்துச் சீதாபிராட்டியின் வடிவழகினை விளக்கமாகக் கூறுகிறான். இங்குதான் அனுமனின் திறமைக்கு ஒரு நற்சாட்சிப் பத்திரம் கொடுத்தது போலவாகிறது, நான்கு திசைகளுக்கும் நான்கு படைத்தலைவர்கள் அனுப்பப்படுகின்றனர். தென்திசை நோக்கிச் செல்பவர்களில் அனுமன் ஒருவன். ஆனாலும் குறிப்பறிந்து செயல்படும் கோசல தேசத்தலைவர்களில் சிறந்தவனான இராமன் அனுமனைத் தேர்ந்தெடுத்ததில் வியப்பில்லை. மிகச் சிறந்த வர்ணனைப் பகுதி இது. ஒரு பதச்சோறு காண்போமா!

சீதையின் திருப்பவளவாய்க்குளத்தை உவமிப்பது? அமிர்தத்தைக் கூட ஒப்புமைக் கூறல் இயலாது. ஏனெனில் அது வெண்மை நிறம் கொண்டது. எனது சீதையின் அதரங்களோ செம்மையானது. சிவந்த நிறமுடைய தேனினைக் கூறல் முடியுமோ? இல்லை, இல்லை. அவ்வளவு செந்நிறத்தினைப் பெற்றிருக்கவில்லையே இந்தத்தேன்! ஐயோ! பாவம் தோற்றுவிட்டதே! அப்படியே ஒத்துக் கொண்டாலும் அமுதும், தேனும் உண்ட போதன்றி, கண்ட போதே இல்லை, இல்லை. மனத்தினால் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே இன்பம் பயப்பவைகள் அல்லவே! இராமன் தன் இயல்புமையை இவ்வாறு கூறுகிறான் போலும்!

நம்பியின் நம்பிக்கையைப் பெற்றுவிட்ட அனுமனல்லவோ பாக்கியசாலி! சீதையின் சொற்களைப் பற்றி இராமன் கூறுவதையும் நினைக்காமல் இருக்க இயலவில்லை. பிரம்மதேவன் குழலிசையைப் படைத்தான். அதனினும் சிறந்ததைப் படைக்க எண்ணி யாழோசையைப் படைத்தான். பின்னர் அதனினும் சிறந்த குயிலும் கிளியும் சேர்ந்த இனிய ஓசையைப் படைத்தான். மழலையையும் இணைத்துக்கொண்டான். மழலை என்பது நாகணவாயின் மழலைச் சொல். இத்துணை இனிமைகளையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து சீதையின் சொற்களாகப் படைத்து விட்டானாம். எனவே அதற்கு உவமையே இல்லையாம்.

“ குழல் படைத்து, யாழை செய்து, குயிலோடு கிளியும் கூட்டி மழலையும் பிறவும் தந்து வடித்த ... இன் சொற்கள் ” என்பது பாடல் வரிகள். அடுத்த சில அடையாளங்களையும் கூறுகிறான் அயோத்தியர்கோன்!

“ கன்னிமாடத்திடை கண்டதும் - கழறுவாய் ”

“ ஆழியாரசைவக் கண்டதும் - அறைகுவாய் ”

(ஆழியான் அரசவை - ஜனகராசன் அரசவை)

இதைவிட ஒரு பெரிய பாக்கியம் அனுமனுக்குக் கிடைக்கிறது. அதுதான் இராமபிரானின் கணையாழியைப் பெறும் பாக்கியம். “ அறிஞ ! நின்வினையெலாம் முடிக ! ” எனக்கூறி விடை கொடுத்தனுப்புகிறான் வள்ளல்.

அனுமன் உள்ளிட்ட வானர வீரர்கள் தென்திசை நோக்கிச் செல்லுகின்றனர். விந்தியமலை, நர்மதை, ஏமகூடம், பாலைவனம் முதலிய பல இடங்களிலும் தேடித் தேடிச் சலித்து ஓர் பிலத்தினுள் செல்கின்றனர். உள்ளே ஒரே இருள். சென்ற வானரர்களுக்கு ஒன்றும் புரியாத நிலையில் அனுமனது வாலினைப் பற்றிக்கொண்டு மற்ற வர்கள் செல்லுகின்றனர். பன்னிரண்டு யோசனையளவுள்ள உடலுடன் தனது காதுகளில் ஒளி விடுகின்ற குண்டலங்களின் ஒளியின் உதவியால் முன்னே சென்றான் அனுமன். சாம்பவான் முதலானோர் கலங்குகின்றனர். “ கொன்றெழுதும் அஞ்சல் என மாருதி கொதித்தான் ” இது அரக்கர்களின் சூழ்ச்சியாயின் அவர்களைக் கொல்லுவோம், அஞ்சவேண்டாம்’ என்றான் அஞ்சனைச் சிறுவன்.

உள்ளே செல்பவர்கள் வெளியே வர இயலாத வாறு அமைக்கப்பட்டது அக்குகை. எனவே அனைவரும் மனமயக்குற்று தடுமாறிக் கலங்குகின்றனர். ஆனால் அனுமனோ கலங்கவில்லை. மாருக பேருருவம் கொண்டான். அனுமன் எவ்வாறு விளங்கினான்? “ உருத்துல கெடுத்த கருமானையும் ஒத்தான்.”

பன்றியாயன்று பாரகங்கீண்டிய திருமாலென விளங்கிய பெருமை அனுமனுக்கே உரியது. மேலும் அம்பரமுடறுத்தோங்கிய எம்பிரான் திருவிக்ரமனாகவும் விளங்கினான் என்கிறார் கம்பர். மூவுலகும் ஈரடியால் முறை திறம்பா வகை மூடிய தாவிய சே வடியாக

அனுமனின் பேருருவம் விளங்கியது. எம்பெருமான் திருவடியின் உருவமும் அனுமனின் திருவுடற் பெருக்கமும் இணையாக அமைந்த காரணத்தால் தான் அனுமனுக்குத் திருவடி என்ற பெயர் அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது பலர் முடிவு.

பின்னர் பல இடங்களிலும் தேடித் தேடி சலிப் படைகின்றனர் வீரர்கள். வழியில் அங்கதனால் ஒரு அசுரன் மடிகிருன். பெண்ணை, விதர்ப்பம், தண்டகாரணயம், கோதாவரிப் பகுதி, திருவேங்கடம். தொண்டைநாடு, பாண்டி நாடு முதலிய பகுதிகளில் தேடிக் கொண்டே வருகின்றனர். பின்னர் கடற்கரையையடைகின்றனர் துன்பத்தால் பெரிதும் வருத்தமுற்ற நிலையில் அனுமன் மேலும் தேட வேண்டும் என்று கூறித் தூண்டுகிருன். “வீடிய சடாயுவைப் போல, வீடுதல்” பழியாகவே முடியும் என்கிருன். இதனைக் கேட்ட சம்பாதி வருத்தமுறுதலும் பின்னர் ராமநாம உச்சாடனத்தால் அதன் சிறகுகள் முளைத்தலும் அனைவரும் அறிந்ததே.

சம்பாதி மூலம் இராவணனைப் பற்றியும் சீதை இருக்குமிடம் பற்றியும் அறிந்து கொள்கின்றனர். இப்போது அவர்கள் முன் உள்ள பிரச்சினை ஒன்றுதான். அது என்ன? கடலைக் கடப்பது எப்படி? சாம்பவான் ஒரு காலத்தில் 21 முறை உலகைச் சுற்றியவன். எம்பெருமானின் பேருருவை வலம் வந்து பறைகொட்டியவன். ஆனால் இப்பொழுது மூப்பு காரணமாக இயலாத நிலையில் உள்ளவன். எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் திறமையினைக் கூறிக்கொண்டார்கள். இலங்கைக்குச் செல்லும் ஆற்றல், கடலைக்கடந்து சென்று மீண்டு வரும் திறன் யாருக்கும் இல்லை. அவ்வளவில் சாம்பவான் ஒன்றும்

அறியாதவன் போல ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்த அனுமனை நோக்கிச் செல்கிறான்.

சாம்பவான் அனுமனை நோக்கி நெருங்கிச் செல்கிறான். அவனைப் பலவாறு புகழ்கிறான். அனுமன் சிறப்பெல்லாம் தொகுத்து இங்கே கூறப்படுகின்றது. இதனை மட்டுமே பாராயணம் செய்தால் போதும், அனுமனின் அருளைப் பெற்றறியலாம். முனிவர்கள் சாபத்தினால் அனுமனின் திறன் அனுமனுக்கே தெரியாமல் உள்ளது. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு திறமையினைப் பெற்றே விளங்குகிறான். அதனை உணர்ந்தால் அவன் வாழ்வில் சிறந்து விளங்குவான். இனி அனுமனது சிறப்பினையெல்லாம் ஒரு சேரக் காண்போம்.

“பிரமதேவனும் மரணம் அடையலாம். ஆனால் அனுமனை நீ இறவாய்! வெறும் வாழ்க்கை பயனற்றது. நீர் சகல கலைகளையும் நுட்பமாக அறிந்துள்ளீர்! யமனும் அஞ்சும் வீரமும், கோபமும் உடையீர்! குணமெனும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமெனும் காத்தலரிது அல்லவா! சிவனைப்போல கொடிய படை நடத்த வல்லீர்.

“அனுமனே! காற்றிலும் கனலாலும் புனலாலும் அழிக்கவொண்ணாதீர்! தெய்வவான் படைக்கலத்தால் அழியாதிருப்பீர்! கடலுக்கு உவமை கடலாவது போல, வானத்துக்கு உவமை வானமேயாவது போல, உமக்கு ஒப்பாவார் நீரே யல்லாது யாவர்?

“குணம் நாடி குற்றம் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி மிக்கக்கொள்ளும் வல்லமை உடையீர்! வெற்றி பெறவும், அவசியம் நேர்ந்தால் எதிரிகளைக் கொல்லவும் வல்லீர்! களைத்தலை அடையாத திறன் கொண்டவர் நீர்! மேருவை

விட பெரிதாக வளரும் தன்மையீர்! அதே சமயத்தில் அணுவாகவும் ஆகும் திறமுடையீர்!

“அனுமனே பாரையெடுக்கும் திறன் கொண்டவர் நீர்! ஆனால் பாரையெடுத்துப் பழி கொண்ட இரண்யாக் கதன் போல பழியுடையீர் அன்று! சூரியனையும் கையால் தொடும் திறனுடையீர்! வாலியையே கொல்ல வைத்த மதி நலம் உடையீர்! நீதியின் வழி நின்றீர்! வாய்மை தவருதீர்! நினைவினாலும் மாதர் நலம் பேணுது வளர்ந்தீர்! எத்தனையோ முனிவர்களும், யோகிகளும் ஆழ்வார்களும் பெண்களின் மாயத்திற்குட்பட்டு, பின்னர் தெளிந்து தேறி தெய்வநிலை பெற்றவர்கள். ஆனால் நீர் அப்படியல்ல! பிரம பதத்திற்கும் உரியவர் நீர்!

“இராமபக்தி குடிகொண்ட மனமுடையீர்! புண்ணியமுடையீர்! அடங்கவேண்டிய காலத்தில் அடங்கவும் வல்லமையுடையீர்!”

ஆம். அடங்கியிருப்பதற்கும் ஒரு திறன் வேண்டும் “ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்” என்றான் வள்ளுவன். “கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து” என்பதும் நினைக்கத் தக்கது. “சினம் கொண்ட காலத்து ஆண் சிங்கம் போன்று எழும் ஆற்றல் கொண்டவர் நீர் (“வேண்டிய போது வேண்டியதெய்தும் வினைவல்லீர்” என்பது கம்ப சித்திரம்). இந்தக் கடலைக் தாவும் திறம் கொண்டீர்” எனப்பலவாறு சாம்பவான் புகழ்ந்து அனுமனின் திறனைப் போற்றினான்.

மேலே குறிக்கப்பட்ட அத்துணை குணங்களும் பொய்யுரையன்று என நாம் இனிவரும் நிகழ்ச்சிகளினின்று தெளிவாக அறியலாம். செயல் வீரனான அனு

மனைப்பற்றி எண்ணும்போதெல்லாம் உள்ளத்தில் ஒரு வேகம் பிறக்கிறதல்லவா!

அனுமனின் பதிலில் தோன்றும் அடக்கத்தினை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும் “சாம்பவானே! நீர் ஒரு வரே ஏழு கடல்களையும் கடக்கவல்லீர்! ஆயினும் நும்பணி சிரமேற்கொண்டு செயல் புரிவேன்” என்கிறான். வானர வீரர்களிடம் அனுமான் விடைபெற்றுக்கொண்டு மகேந்திர மலைக்குச் செல்கிறான்.

அம்பரமுடறுத்து ஓங்கி நிற்கும் அனுமன் உம்பருலகில் சீதையிலை என்று நிச்சயித்துக் கொண்டான். அழகிய இலங்கை நகரையும் தொலைவில் கண்டு ஆர்ப்பரித்தான். மகேந்திர மலையினின்று கிளம்புகிறான் அனுமான். அவன் கிளம்பிய வேகத்தால் அம்மலையில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தன என்கிறான் கம்பன். அம்மலையில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த சிங்கங்கள் எல்லாம் விழித்துக் கொண்டன. அஞ்சிய புலிகள் தங்களது கண் திறக்காத குட்டிகளை வாயில் கவ்விக்கொண்டபடியே அலைந்தன. அனுமன் கடல் கடக்க எழுந்த நிலை அனுபவிக்க வேண்டிய ஒன்று. அவனது வேகத்தால் மரம் முதலியனவும் சிறிது தூரம் உடன் வந்ததாம். அவை விழுந்த காட்சியினையும் கம்பன் சுவைக்கத் தவறவில்லை. பின்னால் இராமனது சினத்திற்குப்பின் கட்டப்பட்ட சேதுவை நினைவூட்டியதாம். ஆனால் இதனையே சம்புராமாயணத்தில் இன்னும் சுவைபடக் கூறுகிறார். பின்னால் அமைய வேண்டிய சேது அணைப்பாதைக்கு இது நூல் பிடித்ததாக அமைந்ததாம். ஊருக்குக் கிளம்புவர்களை வழி கூட்டியனும் உறவினர்களைப் போல் கொஞ்ச தூரம் சென்ற மரம், மலை முதலியன - நின்றுவிட்டதாக வால்மீகி கூறுகிறார். “சம மாஸீத்ததாருபம் ஸாகதஸ்யாம்

ஸாகதஸ்யாம் பரஸ்யச்” என்கிறார். அதாவது கடலும் வானும் ஒரே மாதிரியாக ஒளிமிகுந்து விளங்கின. மேகக்கூட்டங்களிலே நுழைந்து வெளிப்படும் சந்திரன் போலவும் கருடனைப் போலவும் விளங்கினார். கம்பனது சில உவமைகளைக் காண்போம். “கண்ணுதல் ஒழியச் செல்லும் கயிலையங் கிரியை ஒத்தான்”. (கண்ணுதல்-சிவன்) “அழிவுறக் கடுக்கும் வேகத்தாதையும் அனையான்”. (தாதை - வாயுதேவன்) “வடக்கெழுந்திலங்கை செல்லும் பரிதி வானவனும் ஒத்தான்” “கடலெலாங்கலங்கத்தாவும் கலுழனுமனையனானான்” (கலுமுன்-கருடன்) பெரிய திருவடியாக சிறிய திருவடியும் விளங்கினான் எனக்கூறும் நயம் இன்பம் பயப்பதன்றோ! இடையில் மைநாக மலையொன்று” கடலினின்றொழுந்தது. அனுமனை உபசரிக்கவேண்டி வந்த மலையின் கருத்தை உணராத அனுமன் அதனை தனது மார்பினால் தள்ளி விட்டுச் செல்கிறான். மைநாக மலையும் மானுடவடிவம் தாங்கி தன் உண்மை நிலையை அனுமனுக்கு அறிவிக்கிறது. அனுமனும் அம்மலையின் அன்பைப் போற்றி விடைபெறுகிறான். தேவரின் வேண்டுகோளின்படியே நாகப்பெண்ணாகிய சுரசை என்பவள் அனுமனை இடைமறிக்கிறாள். “அவள் நீள்வாய் விசம்பும் தனதுச்சி நெருக்க நின்றாள்” அனுமன் அவளை நய உரைகள் கூறி விலகிச் செல்கிறான் - அவளோ அதனை ஏற்கவில்லை. அனுமனைத் தின்றுவிடுவேன் என்கிறாள். “அனுமனும் சளைக்காது இயன்றால் செய்க” வான்மீகி இதனை அழகாக விளக்குகிறார்.

சுரசை பத்துயோஜனையளவு வாயைப் பிளந்தாள். அனுமனும் பத்துயோஜனையளவானார். அவள் இருபது; இவனும் இருபது, முப்பது நாற்பது என இருவரும் வளர்த்திக்கொண்டே சென்று இறுதியில் சுரசை நூறு

யோசனையளவு வாயைத் திறந்தான். தொண்ணூறு யோசனையளவு வரைந்த அனுமான் அடுத்து என்ன செய்தான் தெரியுமா? அங்குதான் மாருதியின் திறன் வெளிப்படுகிறது.

தஸ்மின் முஹுர்த்தே ஹனுமான் படுவாங்குஷ்ட மாத்ரக :

“ நீண்டானுடனே சுருங்கா ” என்பது கம்ப சித்திரம். ஒரு அங்குலமாகத் தன்னுருவைச் சுருக்கிய அனுமன் எளிதாக அவள் வாயினுள் புகுந்து மீண்டான். சமய சஞ்சீவியல்லவா அவன்? பின்னர் வேறொரு அரக்கி வருகிறாள். நிழலைப் பிடித்தே ஆளைக் கொல்லும் வல்லரக்கி அவள். அங்காரதாரை என்பது பெயர் அவளையதட்டியும் செல்லாது வழி மறித்ததனால் அவளது உடலைக் கிழித்துவிடுகிறாள். ஒரு காற்றாடி காற்றில் பறந்துகொண்டிருக்கிறது. அதன் கயிறு மிக நீண்டு விளங்குகிறது. கம்பன் கற்பனைச் சிறப்பினைப்பாருங்கள். அனுமன் காற்றாடிப் பட்டம்; அது வானில் பறக்கிறது. அவனது வால் அப்பட்டத்தின் வாலிற்கு உவமை. தொங்குகின்ற அரக்கியின் குடலுக்கு உவமை பட்டத்தின் கயிறு. கீழே இருக்கும் மற்றைய உடற் பகுதி கயிறு உருண்டை. என்ன அழகான ஒப்புமை! விண்ணவர்கள் பூமரி பொழிந்து வாழ்த்தினர். அனுமான் இலங்கையை யடைகின்றான். பவள மலையினின்று பார்வையிடுகின்றான் இலங்கையை, என்ன அழகான நகரம்! ‘புரமாகசகம்யதா’ “ஆகாயத்தில் மிதக்கும் பட்டணம்” வேண்டியபோது வேண்டிய எய்தும் விண்ணுலகச் சுவர்க்கம்? ஆகாயக் கங்கை நீரைக் கையால் மொண்டு கொள்ளுமளவு உயர்ந்த மாளிகைகள். குழலும் யாமும் வீணையும் மழலையும் ஒலிக்கும் இனிமை; தேவரையும்

ஏவல் கொள்ளும் இராவணன் தன் தவச்சிறப்பு; செல்வச் சிறப்பு; களிக்கின்ற ருரல்லால் கவல்கின்ற ருரைக் காணாத சிறப்பு; புதிய ஆபரணங்களை அணிபவர்கள் தாமணிந்த பழைய அணிகளைத் தெருவிலே எறிந்து விடுவாராம். அவைகளைப் பொறுக்குவாரின்றி வீதிகளிலே மிதிபடுகின்றன, எங்கும் இன்பம்; எதிலும் இன்பம். இத்தகைய நகரைக் கண்ட அனுமான் “பொன்னகர் இதனை யொக்கும் என்பது புல்லிதம்மா” என்றதில் வியப்பில்லையல்லவா?

வெயிலவன் கடலிடைக் குளிக்க வேண்டி மேற்றிசைத் துறையில் இறங்கிவிட்ட அதே நேரத்தில் மாலைச் சோலையில் மங்களவொளியுடன் சந்திரன் பவனி வந்தான். இராகவன் தூதனைக் கண்டு சந்திரன் அதிகமாகவே ஒளிவீசுகிறான். தன்னுடலைச் சுருக்கிக் கொண்ட அனுமன் இலங்கையின் மாமதிலையும், நெடிய வாயிலையும் வல்லரக்கரின் காவலையும் கொண்டாடிய வாறே உள்ளே செல்கின்றான். மதிலைத் தாண்ட முயற்சித்த அனுமனை அங்கு தோன்றிய இலங்காதேவி வழி மறைத்தாள். எட்டுத்தோளான், நாலுமுகத்தாள், சுழல்கண்ணாள், பல்வேறு படைக்கலம் கொண்டாள், இவ்வாறு விளங்கிய அரக்கியை மாருதி கண்டான்.

அரக்கி : யார் நீ?

அனுமன் : பார்த்தால் தெரியவில்லையா?

அரக்கி : ஏ குரங்கே, உனக்கா இத்தனை துணிச்சல்?

அனுமன் : ஏய் ராக்ஷஸி, ஒரு பெண்ணுக்கா இவ்வளவு கர்வம்!

அரக்கி : எங்கு வந்தாய்?

அனுமன் : எழில் நகரத்தைக் காண;

அரக்கி : நீயா?

அனுமன் : ஒரு சிறிய குரங்கு இங்கு வந்தால்
உனக்கென்ன கேடு?

அரக்கி : தேவர்களும் வர அஞ்சும் இந்நகரில் நீ
புகுந்து பார் தெரியும்.

அனுமன் : என்ன செய்வாய்?

அரக்கி சூலத்தை எறிகிறாள். அனுமான் அதனை
ஒடிக்கிறான். மற்றைய வில், வாள், தண்டு ஆகியனவும்
ஒடிக்கப்படுகின்றன, அனுமனால். அனுமனது அறை
ஒன்றால் மூர்ச்சையடைந்து பின் தெளிகிறாள். அரக்கி :
“ஐயனே! உயர்ந்தனன் யான்! பிரமதேவனால் அனுப்பப்
பட்டு இதுவரை இந்நகரைக் காத்து வந்தேன். “என்று
ஒரு குரங்கு கையாலடிபட்டுத் திகைக்கிறாயோ அன்று
முதல் காக்கும் தொழிலை கைவிட்டு மீண்டும் இங்கு
வந்துவிடு” என்பது பிரமனின் கட்டளை. அவ்வாறே
இதோ நான்செல்கிறேன். உனக்கு வெற்றியே உள்ளது,
தோல்வி இல்லை” என வாழ்த்தியபடியே பிரமலோகத்தை
நோக்கிச் சென்றாள்.

நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடு அல்ல, நாட
வளம் தரு நாடு என்பது குறள். எல்லாரும் எல்லாப்
பெருஞ் செல்வமும் எய்தினர் அயோத்திமா நகரிலே.
இவ்வாறே இலங்கை மாநகரும் விளங்கியது, என்றாலும்
வேறுபாடு உண்டு. உடலுக்கு ஒளி உண்டு என்பர்.
அறிவுச் சுடர் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம் அது
தான் ஒளி. இலங்கை நகரமோ ஒளிமயமாகவே
விளங்கியதாம். மனிதர்கள் மற்ற எல்லா உயிர்களை
விடச் சிறந்தவர்கள். மனிதர்களை விட தேவர்கள்
சிறந்தவர்கள். அந்த முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும்
இராவணனுக்கு அடிமைகள். எனவே இத்தகைய பெருந்
தகுதியினை அடைய எத்தகைய அருந்தவத்தை

செய்திருக்க வேண்டும். “மேலைத்தவத்தளவேயாகுமாம் தான் பெற்ற செல்வம்” சுவர்க்கமும் இலங்கை நகரத்திற்கு ஈடாக முடியாது. இந் நகரை அமைத்தவனைப் பாராட்டுவதா? அல்லது இராவணனது தவத்தின் சிறப்பினை வியப்பதா? பிரமனின் குற்றமற்ற வரத்தினை வியந்து போற்றுவதா? இத்தகைய இலங்கை மாநகரில் அனுமன் சீதாப் பிராட்டி யாரைத் தேடத் துவங்குகிறான்.

அரக்கியர்களின் பல்வேறு நிலைகளைக் கரண்கிறான் அனுமன். கணவனைப் பிரிந்த அரக்கியர்கள் மதுவினை அருந்துகிறார்கள். கம்பன் கவி நயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் இங்கு. “வரம்பின்றி வளர்ந்த காமம் அருந்திய பயிர்க்கு நீர்போல் அருநற வருந்துவாரை.” அவர்கள் உட்கொண்ட மது அவர்களது காம பயிர்க்கு நீராக ஆகி அதனை வளர்க்க உதவியது என்ற நயம் சிறப்பு.

அனுமன் கும்பகர்ணன் துயிலும் மாளிகையை அடைகிறான். அங்கே கடலைப்போல் தீவினையே உருக் கொண்டதுபோல் அவன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். மந்திரத்தால் கட்டுண்ட நாகம்போல் இருந்தான் அரக்கன். அனுமன் கும்பனை இராவணனோ என எண்ணி மயங்குகிறான் முதலில். பின்னர் பல இடங்களிலும் தேடுகிறான். எப்படி?

“அணுவின் மேருவின் ஆழியான் எனச் செலும் அனுமன்.” கம்பன் கவிதைத் திறனே தனிப்பட்டது தான். அடுத்து வீடணனைக் காண்கிறான். எப்படிப்பட்டவன் அவன்? “ஒளித்து வாழ்கின்ற தருமமன்னான்” பார்வையினாலேயே ‘குற்றமில்லாக் குணத்தினன்’ என உணர்கிறான் வீடணனை. ஒரு நல்ல சமையல்காரன் அரிசி வெந்ததை தனது பார்வையாலேயே சொல்லி

விடுவான் அல்லவா? பின்னர் இந்திரசித்து வசிக்கும் மாளிகையை அடைகிறான். அவனது அழகினை, திறமையினை வியந்து போற்றுகிறான். இவ்வாறே பல வீரர்களையும் காண்கிறான். அகழியைக் கடந்து இயக்கியர் வீதி, அரக்கியர் வீதி, சித்த மாதர் வீதி எனப் பல வீதிகளையும் கடந்து சென்று மண்டோதரியைக் காண்கிறான்; சீதையையே கண்டு விட்டதாக எண்ணுகிறான். 'ஆஸ்போடயாமாஸ சுசும்பபுச்சம்' - சந்தோஷ மிகுதியால் தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டார்; வாலை முத்தமிட்டார் என்பது வான்மீகம். ஆனால் கம்பன் கூறுவது நேர் எதிரிடையாக உள்ளது. வட மொழிப்பாடல் ஒன்று 'சிதை'க்கும் 'சிந்தை'க்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை அழகாகக் கூறும். 'சிதை' உயிரற்ற உடலையே எரிக்கும். ஆனால் சிந்தையோ உயிரோடு உடலையழிக்கும். இங்கு அனுமன் கொண்ட துயரம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? உயிருடன் உடலை எரிப்பது போன்ற துன்பம்.

'துன்னும் ஆருயிர் உடலொடும் சுடுவதோர் துயர்' என்ற கம்பன் சொற்கள் நம்மையும்ல்லவா சுடுகின்றன? இவள் மானிட வடிவினள் அல்லள். மற்றும் இராமனைக் கண்டு, காதலித்து - மகிழ்ந்த யாருக்குத்தான் வேறொரு ஆடவன் மீது ஆசை வரும் என எண்ணி உடனே தேறுகிறான் அனுமன். வெளிப்புலன்களைவிட அகக் குரலுக்கு (Inner voice) மதிப்பு அதிகமல்லவா? இங்கு சிலர் அனுமனின் குணத்தின் குறையாக இதனைக் கூறுவர். உண்மையதுவல்ல! மண்டோதரியின் அழகின் சிறப்பை விளக்கவே இந்திகழ்ச்சி பெரிதும் உதவுகிறது. இதுவரை, விகாரமான உருவங்கள் உடையவர்களையேப் பார்த்து வந்த அனுமனுக்கு மண்டோதரியின் மங்களகரமான உருவம் மயக்கமளித்ததில் வியப்பில்லை. வாசகர்களுக்கு இங்கு ஒரு சந்தேகம் தோன்றும். மாருதியின் திறமை வெளிப்

படும் இடங்களில் இதுவும் ஒன்றா? ஆம்! பின்னால் மண்டோதரிக்கேற்படவுள்ள துயரத்தினை இப்போதே உணருகிறான் அல்லவா? அதுமட்டுமல்ல! ஜானகியின் கற்பு எப்படி இருக்கும் என்பதை இப்போதே கூறி விடுகிறானே! 'நினைந்ததுமிகை' என்று எண்ணி தன்கருத்தை உடனே மாற்றிக் கொள்கிறான். அதுமட்டுமல்ல! எத்தனையோ பெண்களை, கள் குடித்து காதல் விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டு மயங்கிய நிலையில், ஆடை குலைந்த நிலையில், கண்டும் ஒரு சிறிதும் மனம் கலங்காதவன் - மாருதி என்றால் அவன் லலவோ ஜிதேந்திரியன். இதுதானே உண்மையான ஆண்மை. 'ஜிதேந்திரியம் புத்திமாதம் வரிஷ்டம்' ஆஹா! அனுமனும், பீஷ்மனும் அழியாத அற்புதப் படைப்புக்கள்: இவர்களைப் பற்றி எண்ணினாலே போதும்! இதயம் தூய்மை பெறும்! அடுத்து அனுமன் இராவணனைக் காண்கிறான்.

இராவணனின் மாளிகைக்கு வந்து அனுமனை வான்மீகி 'லக்ஷ்மிவான் ஹனுமான்' எனக் குறிப்பிடுகிறார் இதனை 'அந்தரிக்ஷகதஸ்ரீமான்' என்பதனோடு ஒப்பிட்டுக் காணும்போதுதான் உண்மை விளங்கும். பல விழுப்புண்கள் பட்ட இராவணனது உடலில் இப்போது அணங்கதேவனது காமக் கணைகளால் ஏற்பட்ட பல பசும்புண்கள் காணப்பட்டனவாம். இராவணனது கிடந்த கேகலம் திருமாலை நினைவூட்டியது என்று கம்பன் கூறுவான். ஏழு தெரியுமா? திருமாலின் நினைவு எப்போதும் பெரிய பிராட்டியிடத்திலேயே இருக்கும் இராவணன் நிலையும் அப்படித்தான் இருந்தது என எண்ணும்போதுதான் இந்த உவமையின் நயம் இனிக்கும். சீதையிடம் மனம் முதலியவற்றை விட்டு விட்ட இராவணன் பாம்பில்லாத புற்றுகக் காணப்பட்டான் என்பது கம்ப சித்திரம்.

அனுமனின் நிலையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பல யோசனைகள் கடல் கடந்து வந்துள்ளான். அவனோ ஒருவன், சாற்றும், கதிரும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க அஞ்சும் இராவணனின் அந்தப்புர அறையில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். இவன் செய்த கொடுஞ் செயலால் இராமபிரான் அங்கே கானகத்தே பனியால் நனைந்து, வெயிலால் உலர்ந்து, பசியால் அலைந்து பரிதவிகிறார். இவனைக் காணக்காண அனுமனுக்கு சீற்றம் பொங்குகிறது. இராமனின் உண்மையான தூதன் இவ்வாறு கால தாமதம் செய்வாரா? இவனது உயிரைப் பறிப்பதல்லவா முதல் செயல்! ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத உயிர்த் தெய்வங்களைப் பிரித்த பாவி இன்னும் உயிருடன் இருப்பதா? அனுமன் இராவணனை நெருங்குகிறான்.

நூற் பெருங்கடல் ஆய்ந்துணர்ந்த அனுமன், பாற் பெருங்கடல் வதிகின்ற திருமலைப் போன்ற வனப்புடைய இராவணனைக் காண்கிறான். கொன்று விடலாமா என எண்ணுகிறான். கொதிக்கிறது நெஞ்சம் அற்புதமான தம்பதிகளைப் பிரித்து விட்ட பாவியை இன்னுமா உயிருடன் விட்டுவைப்பது? ஆனால் அவனது உணர்ச்சியை அறிவு அடக்கிவிடுகிறது. கம்பன் காட்டும் உவமை ரசிக்கத்தக்கது.

“காலம் பார்த்து இறைவேலை கடவாத கடல் ஒத்தான்”

ஊழிக்காலம் வந்துற்றாலன்றி சிறிதுங் கரை கடவாமல் அடங்கி நிற்கும் கடலைப்போல அடங்கி விட்டான் அனுமான்.

அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு ஈசன் அடங்கெழில் அஃதென்று அடங்குக உள்ளே என்று ஆழ்வார் பேசுவார். இதனை அனுமான் செயலில்

காட்டுகிறான். இவனே பின்னர் அவசியம் என்று கருதிய காலை தனது பேராற்றலைக் காட்டுகிறான். கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து” என்பது நினைக்கற்பாலது. மேலும் இப்போது இராவணனைக் கொன்றுவிட்டால் அச்செயல் இராமனது புகழுக்கு மாசு உண்டாக்கும். இராவணனது காமவேட்கை நிலையினைக் கண்ட அனுமன் வேறு ஒன்றையும் ஊகிக்கிறான். சீதையின் கற்பு நிலையையும் சீதை உயிரோடு வாழ் தலையும் நிச்சயமென ஊகிக்கிறான்.

“ஐயகோ? என் செய்வேன்? சீதையையும் காண இயலவில்லையே! சீதை ஒருவேளை இராவணனால் கொல்லப்பட்டாளோ? அது மட்டும் உண்மையானால் நான் ஏன் உயிர் வாழ வேண்டும்? இந்த அமங்கள் விஷயத்தை இராமபிரான் கேட்டால் அப்போதே உயிர் துறப்பார். அவருடைய தம்பி இலக்குவனார் இறந்து விடுவார். இதை அறிந்த பரத சத்ருக்கள்கள், பின்னர் தாய்மார்கள், சுகீவன் வானரங்கள் அனைவரும் அழிந்து படுவர். ஐயகோ? இப்போது என்னால் செய்யக் கூடியதுதான் என்ன? இதற்காகவா நடக்கவியலாத கடல் கடந்து வந்தேன்? புகழுடியாத இலங்கைக்குள் புகுந்தேன்” என மனங்கலங்குகிறார். அப்போதும் அவனது அறிவுக் கூர்மை மழுங்கவில்லை.

இப்போது இராமன் என்னிடம் என்ன எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான் தெரியுமா? சீதையைக் கண்டுவிட்டு வருவான் என்றுதான் எதிர்பார்ப்பான். ஆனால் கவியரசனாகிய சுகீவன் மனநிலை என்ன தெரியுமா? சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து விடுவேன் என்றுதான் எதிர்பார்ப்பான் “கண்டுவரும் என்றிருக்கும் காசுத்தன் கவிக்குலக்கோன் கொண்டு வரும் என்றிருக்கும்” என்ற கம்பன் வரிகளில் மனத் தத்துவ உணர்வு மேலோங்கி நிற்கிறதன்றோ?

ஒரேவொரு எழுத்தினை மாற்றுவதன் மூலம் (கண்டு - கொண்டு) பாத்திரங்களின் பண்பாட்டினைக் காட்டி விடுகிறானன்றோ? இதனையும் அனுமனின் எண்ணமாகக் கூறுவது அனுமனுக்குப் பெருமை சேர்க்கத்தான் என்பது வெள்ளிடைமலை. கலங்கிய மனத்தில் ஒரு நம்பிக்கையை உண்டாக்குகிறது அசோகவனம். “ஆஹா! அதோ தெரிகிறதே மணி மலர்ச்சோலை! அதனுள் சென்று பார்க்கவில்லையே! நம்பிக்கை ஏற்பட்டாலும் அதனை உறுதி செய்துகொள்ள இறைவனையும், வேண்டுகிறான்.

நமோஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணய
தேவ்யைச தஸ்யை ஜனகாத் மஜாயை
நமோஸ்து ருத்ரேந்த்ர யமானி லேப்ய:
நமோஸ்து சந்த்ரார்க்க மருத் கணேப்ய:

“இராகவன் தன்னுடன் இலக்குவன் போற்றி,
இருடியரசன் ஜனகன் திருமகள் போற்றி,
இந்திரன், வாயு, யமன் (உ) ருத்திரன் போற்றி
சந்திரன் சூரியன் மருத்துக்கள் போற்றி”.

என எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேண்டிக் கொண்டு அசோகவனத்தையடைகிறான். அங்கு பலவாறு எண்ண மிட்டபடி திரிந்த பின்னர் ஓரிடத்தில் சீதையைக் காண்கிறான் அனுமன்.

ததர்ச சுக்லபக்ஷாதௌ சந்த்ரரேகா மிவாமலாம்

சுக்லபக்ஷத்தின் துவக்கத்தில் ஒளிவிடும் பிறை போன்று விளங்கினாள் என்கிறார் வால்மீகி. முனிவர் கூறும் உவமை ஒன்றை அவசியம் சொல்லியேயாக வேண்டும். சுற்றிலும் அரக்கியர் கூட்டம். ஆம். அரக்கியர் பல்வேறு உருவங்களில் நெருக்கிக் கொண்டிருந்தனர். சீதையின் உருவமோ “ஒவியம் புகை உண்டதுபோன்று

அமைந்திருந்தது. பயிற்சியின்றி குன்றிப்போன வேத வித்யை போல் இருந்தது அவள் உருவம். சீதையை அனுமன் மிகுந்த முயற்சி செய்து கண்டுகொண்டான்.

ஒரு கவிஞனின் எண்ண எழுச்சிகளாலான கவிதையை மற்றொரு கவிஞன் பிற்காலத்தில் படித்து உணர்ந்து சுவைத்து மகிழ்தல்போல, சீதையைக்காணாத அனுமன் இராமனின் வாய்மொழி மூலம் கேட்ட அடையாளங்களைக் கொண்டே சீதையை உணர்கிறான். சீதையைக் கண்ட அனுமன் வியப்படைகிறான். கற்பென்பது இதுதானோ? கீழே விழுகிறாள்; விம்முகிறாள்; உடலில் வெம்மை கொள்ளுகிறாள்; அஞ்சுகிறாள்; இராமன் வருவான் என ஏங்கி எழுகிறாள்; காணாததால் ஏங்குகிறாள், தன்னிலைக்கு இரங்குகிறாள்; இராமனை மனதால் எண்ணித் தொழுகிறாள்; தொழுத உருவத்தை தொட முடியவில்லையென தளர்கிறாள்; இராவணனை எண்ணி நடுங்குகிறாள்; பெருமூச்சு விடுகிறாள், அல்லலை ஆற்ற இயலாது அழுகிறாள்;

“மீண்டு மீண்டு புக்கெரி நுழைந்தாலென மெலிவாள்”
 “இருந்த மாநிலம் செல்லரித்திடவும் ஆண்டு எழாதாள்”

அனுமனின் மனம் புண்படுகிறது. இராமன் எப்படித்தான் இத்தகைய கமலவல்லியைப் பிரிந்துயிர் தரிக்கிறானோ? என அதிசயிக்கிறான்.

திரிசடை சீதையைத் தேற்றுகிறாள்; தான் கண்ட கனவின் நற்பலனைக் கூறுகிறாள். இதனையெல்லாம் கண்ட அனுமன் அவளைச் சீதையேயென மிகவும் கவனித்து உறுதி செய்து கொள்கிறான், அதனால் ஆடுகிறான் பாடுகிறான். அப்போது இராமனை விட தன்னையே பேறு பெற்றவனாகக் கூறிக் கொள்கிறான். ஏன் தெரியுமா?

“மாணநோற்று ஈண்டு இவள் இருந்தவாறெலாம்
காண நோற்றிலன் அவன் கமலக்கண்களால்”

இராமன் இவளது தவத்தைக் காணப் பெற்றிலன்;
அவனுக்கு வாய்த்த பேறு அவ்வளவுதான்;

பின்னர் இராவணன் வருகிறான். சீதையை
வேண்டுகிறான் தன்னை ஏற்கும்படி சீதையை பல வழி
களில் நயத்தாலும் பயத்தாலும் மிரட்டுகிறான்.
அவளோ துரும்பாக மதித்துப் பேசுகிறாள். பின்னர்
இராவணன் அவளை வழிக்குக் கொண்டு வரும்படி
அரக்கியருக்குக் கட்டளையிட்டபின் ‘திரும்பி’ செல்கிறான்.

சீதையை அரக்கியர் பலவாறு மிரட்டுகின்றனர்.
தன்னிலைக்கு தானே காரணமாகிவிட்ட சீதை பெரிதும்
மனம் வருந்துகிறாள். அனுமனின் மந்திர சக்தியால்
அரக்கியர் உறங்கத் துவங்குகிறனர். மீண்டும் சீதை
வேறு விதமாக எண்ணுகிறாள். வேற்றுநாட்டுச் சிறை
யில் இருந்த என்னை இராகவன் ஏற்பானோ? இன்னும்
உயிர் வைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறேனே. நான்தான்
பெரிய அரக்கி; நான் இறப்பதுதான் நல்லது; இவ்வாறு
எண்ணிக் கொண்டே ஒரு புதரையடைந்தாள். தனது
தலைப் பின்னலைக் கொண்டே மரணத்தை உண்டாக்கிக்
கொள்ள அங்கிருந்த மரக்கிளையை நெருங்குகிறாள்.
அனுமன் அதே மரத்தில் மேலே உட்கார்ந்து கொண்டு
யோசிக்கிறான்.

பெரிய பிராட்டியார் எனக் கொண்டாடப் பெறும்
சீதாப்பிராட்டியார் மனிதனாகப் பிறந்த இராமபிரானின்
மனைவியாக நடிக்க வேண்டியிருந்ததாலேயே இத்தகைய
முடிவெடுத்துவிட்டார் போலும். சீதையைக் காண
வில்லையே என்ற ஏக்கம் இருந்தது முன்பு; ஆனால்

இப்போதோ கண்ணெதிரில் உள்ள சீதையை காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது அனுமனுக்கு. பழியால் துடிக்கும் பதிவிரதையின் முன்பு பழக்கமில்லாத அனுமன் எப்படிச் செல்வது?" இராவண பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டுள்ள சீதைக்கு எந்த உருவத்தில் சென்றாலும் பயம்தானே ஏற்படும்?

ஏவம்பஹுவிதாம் சிந்தாம், சிந்தயித்வா மஹாகபி;
சம்ஸ்ரவே மதுரம் வாக்யம் வைதேக்யாவ்யாஜஹாரச!

எனவே ராம கதையை மதுரமான சொற்களினால் சொல்லத்துடங்கினார். சொல்பவன் சொல்லின் செல்வன்! கேட்பவன் மிதிசைச் செல்வி. சொல்லப்படும் கதையோ மனத்துக்கினியான் பெருமையை கூறுவது! இயன்றால் சுந்தரகாண்டத்தின் 31-வது சர்க்கத்தை (வான்மீகி இராமாயணம்) அன்பர்கள் படித்துப் பயன் பெறலாம். இந்தப் பக்கத்தின் கடைசி வரிகளில் அனுமனின் பெருமைகளை முனிவர் அழகாகக் கூறுகிறார். மிக உயர்ந்த சிந்தனை உடையவராயும், சுக்ரீவனின் சிறந்த மந்திரியாகவும், வாயுகுமாரராகவும், கதிரவனைப் போன்றவராகவும் விளங்கிய அனுமனைக்கண்டனள் சீதை என்கிறார். பலவாறு எண்ணிக் கலங்கியபின் சீதை ஒரு முடிவுக்கு வருகிறாள்.

“இரக்கமேயாக வந்து எம்பிரான் நாமம் சொல்லி உருக்கினன் - உணர்வைத் தந்தான் உயிரின் இதன் உதவியுண்டோ?” என எண்ணுகிறாள் நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்கள் உடைய நம்பியல்லவா நாரணன். இங்கும் அந்த இனிய “நாமா” இனிமை பயக்கிறது.

அனுமனை நோக்கி சீதை “நீ யார்?” என வினவுகிறாள். அதற்கு அனுமன் கூறும் விடை எட்டு பாடல்களாக வெளிவருகிறது. மன்னவன் (சுக்கிரீவன்) மந்திரத்

துள்ளேன், வாயுவின் மகன், அங்கதனைக் தலைவனாகக் கொண்ட குழுவினைச் சேர்ந்தவன் யான்; (தங்களின் திருவாபரணத்தைக் கண்டதால்தான் இராமன் உயிர் தரித்தான் என்னும் ஒரு முக்கிய குறிப்பினை உணர்த்துகிறான்) அவன் சொற்றிறம் வியப்புக்குரியது இராமனது திருமேனியழகினைக் கூறும்படி சீதை கேட்க அனுமனும் அற்புதமாகக் கூறுகிறான். அதனால்தான் இது சுந்தர காண்டம் எனப்பட்டது போலும்.

அண்ணல் தன் திருமுகம் - கமலமாமெனில்
கண்ணினுக்கு உவமை வேறு யாது காட்டுகேன்?
என்பது ஒருபதச் சோறு.

“கை வண்ணம் தாமரைவாய் கமலம் போலும்.
கண்ணிணையும் அரவிந்தம் அடியும் அஃதே” என கலியன் அனுபவித்ததை இங்கு ஒப்பிடல் இன்பம் பயக்கும்.

பின்னர் அனுமன் இராமபிரான் கூறிய அடையாளங்களை சீதையிடம் கூறுகிறான். ராம பிரானது மோதிரத்தைச் சீதைக்குக் காட்டுகிறான். இங்கு வான்மீகியும் இதைப் பேதான் கூறுகிறார்.

“பச்ய தேவி, அங்குலீயகம்” தானே கெரடுப்பது நல்லதல்ல! சீதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொள்ளட்டும்.

“காட்டினன் ஓராழி அது வாணுதவி கண்டாள்” என்பது கம்பன்.

“வாள் நுதலி” யானது இதற்காகத்தான் போலும்! சீதையின் உன்மத்த நிலையைச் சிறப்பாக வெளியிடுகிறான் கம்பன். அருந்தும் அமுதமானது. சிறந்த விருந்தாகியது. உயிர் மீளும் மருந்தாகியது. நேயர்கள் கவனிக்க வேண்டும். பின்னால் இராம

இலக்குவணர்களை உயிர்ப்பிக்கும் மருந்து கொணர இருப்பவனும் இவன்தான். அவர்களது உயிராகிய ஜானகியின் உயிர்க்கு மருந்தாட்டுகிறான் முதலில்.

அனுமனை நோக்கி உத்தம! என்கிறாள் பிராட்டி. ஆண்டாளும் திருப்பாவையில் “ஓங்கி உலகளந்த உத்தமனே” என்று கண்ணனைக் கொண்டாடுகிறாள். இதுதானே சிறந்த பாராட்டாக இருக்கமுடியும்? இல்லை; இல்லை; அனுமனே! நீதான் தாய் - உயிர் தந்ததினால்; தந்தையும் நீ தான் - பயத்தைப் போக்கியதால்; கடவுளும் நீ தான் கருணைக்கு இருப்பிடமும் நீ தான்! இம்மை மறுமை, இசையுடன் இணைத்து அளித்தவன் நீயே! துணையிலேன் பரிவு தீர்த்த வள்ளல் நீ! இன்றென என்றும் வாழ்க! வாழ்க! என்று வாழ்த்தியது சீதையின் தாயுள்ளம்.

பின்னர் தனது பேருருவத்தைக் காட்டுகிறான் அனுமன். இதுவும் இவனது தனித்திறமை. “பெருக்கு வாரை இன்றியே பெருக்கினாய் அதன்றியும் சுருக்கு வாரை இன்றியே சுருங்கினாய்” என்பது திருமாலுக்குரிய பாராட்டுதல்கள். இங்கே அனுமனுக்கும் உரியதாகின்றது. ஞானம் இதுதான்; வடிவம் இதுதான்; ஆற்றல் என்பதும், இதுதான்; ஜம்புலனடக்கும் சக்தியும் இதுதான்; தெளிவு, நீதி முதலியன அனைத்தும் இதுதான்; எனப் புகழ்ந்து - உரைத்தாள் சீதை.

நாணமுற்ற அனுமனும் “பண்ணைக்கொருவன் எனப் போந்தேன், ஏவல், கூவல், பணி செய்வேன்” என்று அடக்கமாகத் தன்னைப் பற்றிக் கூறிக்கொள்கிறான். அடக்கத்திலும் உயர்ந்து நிற்கும் - அனுமனின் புகழிற்கு எல்லையுண்டோ?

பின்னர் அனுமன் (சீதையின் கழி பேரிடரின் மிகுதியைக் கண்டு) தான் அவளை இராமனிடம் கொண்டு செல்வதாகக் கூறுகிறான். ஆனால் “உரியதன்று” என சீதை மறுத்துவிடுகிறாள். பிறகு இராமனிடம் சொல்ல வேண்டிய செய்திகளைக் குறிப்பிடுகிறாள்.

“வீரம் காத்தலை வேண்டென்று வேண்டுவாய்”
ஒரு மாத காலத்திற்குள் இராமன் இங்கு வரானிட்டால்,
அதன்பின் இங்கே வரவேண்டாம்.

“கங்கையாற்றங்கரையடியேற்குத் தன்
செங்கையாற் கடன் செய்கென்று செப்பினாள்.”
இறுதியாக ஒன்றைக் கூறித்தான் ஆகவேண்டும்.

“ஈண்டு நானிருந்து இன்னுயிர்மாயினும்,
மீண்டு வந்து பிறந்துதன் மேனியைத்
தீண்டலாவதொர் தீவினை தீர்வரம்
வேண்டினாள் தொழுதென்று-விளம்புவாய்!”
அனுமன் சீதையிடம் கூறும் ஆறுதல் மொழிகள் மிகவும் சிறந்தவை.

“...விரைவின் வீரனைக் காண்டலே குறை
பின்னுங்காலம் வேண்டுமோ.”

தாயே தாங்கள் குறிப்பிட்டபடி இந்த ஒரு மாத காலத்திற்குள், இராவணனுடைய சிறையிலிருந்து மீட்பதற்காக இராமன் இங்கு வரவில்லையெனில் அவன்தான் இராவணன் என்றும் இவன் இராமன் என்றும் எண்ணிக் கொள்வாயாக! (அதாவது அருள்கொண்ட இராமபிரானை அருள் அற்ற அரக்கனாக எண்ணிக்கொள் என்பது இதன் கருத்து).

சீதை ஒரு அரிய இரகசியத்தை அனுமனிடம் கூறுகிறாள். “ அனுமனே ! ஒரு நாள் சித்ரகூடத்தில் இருந்தபோது நடந்தது இது; மந்தாகினி நதி வேதம் ஒலித்தபடி நழுவிக்கொண்டிருந்தது. மலர்களின் மணம் புகைபோல் பரவியது. இராமன் எனது மடியின் மீது படுத்திருந்தார். அப் போது ஒரு காக்கை எனது மார்பைக் கொத்தியது. நான் இராமனது தூக்கத்தைக் கலைக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் கீழே விழுந்த ரத்தத் துளிகள் அவர்மீது பட்டதன் காரணமாக விழித்தக் கொண்டுவிட்டார். இந்திரனுடைய மைந்தன் அவன் என உணர்ந்து கொண்டார். ஓர் தருப்பைப் புல்லையே பிரம்மாஸ்திரமெனக் கொண்டு, மந்திரம் செய்து அதன் மீது தொடுத்தார். காகம் ஓடி அலைந்தது.

“ தரீன் லோகான்ஸம்பரிக்ரமய

தமேவ சரணம் கத:

எத்திசையும் உழன்றோடி

இளைத்துவிழும் காகம்போல ”

என்பது இதன் ஒப்பான பொருள்.

கருணை வள்ளல் காகுத்தன், கீழே விழுந்த காக்கை யின் ஒரு கண்ணை மட்டும், மற்றவரை எச்சரிக்கை செய்வதற்காக, அழித்தான் என்றாலும் “ அவன் கருணை உள்ளம் யாருக்கும் கிடையாது ” என்று கூறினாள். சூடா மணியையும் அளித்தாள்.

“ ப்ரதேயா ராகவாயேதி

சீதா ஹனுமதே ததளெ ”

“ ...அந்தமில் சேவகன் சேவடி-யென்னக்

காந்துநின்றதுகாட்டினன் மாருதி கண்டான்.

அனுமன் பெற்ற பேறு யார் பெற்றனர்? எண்ணத் தொலையாப் படைத் தலைவர்களில் தென்திசை நோக்கி

வந்தவர்கள் ஒரு சிலர். அவர்களில் அனுமனுக்கே இப் பெரும் வாய்ப்பு கிட்டியது. அவன் ஒருவனுக்கே அதனை நன்கு நிறைவேற்றும் திறமையும் இருந்தது. சூடாமணியைப் பெற்ற சுந்தரன் மனது இலங்கையை மறந்தது. ஆழ நெடுங்கடல் தாண்டி விரைந்தது. பல காடுகளைக் கடந்தது. பாரிளையே நோக்கி பார்புகழ்ச் செல்வியாம் பைந்தொடியாள் ஐ அ ன கி யை ப் பற்றிய எண்ணக் கடலில் சிக்கித்தவிக்கும் இராமனிடம் சென்று வணங்கியது உடலோ அசோகவனத்தில்; உள்ளமோ அஞ்சை வண்ணனிடத்தில்;

ஹ்ருதயேன கதோ ராமம்;
சரீரேந துவிஷ்டத:

அனுமன் கடத்தற்கரிய கடலைக் கடந்தான். காணுதற்கரிய அசோகவனத்தையடைந்தான். கமலச் செல்வியையும் கண்டான். கணையாழியை அளித்தான். சூளாமணியையும் பெற்றான். இனிமேல் இராமனிடம் செல்ல வேண்டியதுதான் என்று நினைப்பது சாதாரண மனிதனின் எண்ணம். விடுத்த திசைக் கருமம் திருத்தியவன் அல்லவா வீர அனுமன்! அனுமன் எண்ணுகிறான். இராவணனைக் கொல்லுவதும் மந்தோதரியைத் தூக்கிச் செல்வதும் தகாத செயல்களாக எண்ணி ஒதுக்கிவிட்டு, அசோகவனத்தையழிக்க எண்ணுகிறான். அதன்மூலம் இராவணனுடனும் போரிட எண்ணுகிறான். அசோகவனத்தை அழிக்கிறான்.

முறிந்தன சில மரங்கள்; பிளந்தன சில; மடிந்தன பல; இடிந்தன சில; தகர்ந்தன சில; எரிந்தன சில; ஒடிந்தன சில இவ்வாறு வனம் அழிந்தது. அனுமனால் பிடுங்கி எறியப்பட்ட மரங்கள் விண்ணை மறைத்தன.

இலங்கை நகரில் அமைந்த அசோகவனம் இப்போது விண்ணில் இடம் பெயர்ந்ததுபோல காணப்பட்டதாம்.

“விண்ணினொரு சோலையுள தாம் என விதித்தான்”
கம்பன்.

சந்திரன் மறைந்த பின்னரும் அனுமன் வீசிய ஒளியுள்ள, மரங்களினால் ஒளி குன்றுது வளரத் தொடங்கின. பருவத் தேவர்கள் அனுமனது வீரத்தைக் கண்டு மிகவும் கலக்கமுற்றனர். அவர்கள் பயத்தினால் உடுத்த ஆடையிலே சிறுநீர் விட்டுக் கொண்டனர் என்பது கம்பனின் நகைச்சுவை கலந்த கணிப்பு. “நீரிடு துகிலர், அச்ச நெருப்பிடு நெஞ்சர்” என்று கூறுவான் கவி.

கிங்கரர்களை இராவணன் அனுமனுடன் போர்புரிய அனுப்புகிறான். அவர்கள் மிகவும் வலிமை வாய்ந்தவர்கள். அவர்களை வானத்தில் வீசி எறிகின்றான். சிலர் குபேரனின் உலகில் விழுந்தார்கள். சிலர் கடலில் விழுந்தார்கள். வேறு சிலர் சுவர்க்கத்தையும் அடைந்தார்கள். “உடலொடு உலகு துறந்தார்” என்பது கம்பன் வாக்கு. அனைவரையும் அழித்த அனுமனை பூமாரி பொழிய வாழ்த்தினார்கள் தேவர்கள். அவன் உடலிலே பூவும் புண்களும் வேற்றுமை தெரியாதபடி ஒரு சேரக் காணப்பட்டன.

அடுத்து இராவணன் சம்புமாலியை அனுப்புகிறான். சம்புமாலி போரில் அணி வகுத்து நிற்கிறான். அனுமனும் தன் உறுப்புக்களையே அணிகளாக வகுத்தானாம். எப்படித் தெரியுமா! தனது நெற்றியே முன்னணிச் சேனை. அனுமனது நெற்றியைப் பற்றிக் கூற வந்த கவிஞன் அதில் விளங்கும் திருமண் ஸ்ரீசூர்ணத்தை கவனிக்கிறான். அதற்குக் கூறும் உவமை கம்பனுக்கே உரியது. இதனைச்

சுவைக்கும் திறனும் புலவோர்க்கே பொருந்தும்.
 “...நெய் சுடர் விளக்கின் தோன்றும் நெற்றி...” நெய்
 தோயப் பெற்று அதனிடையே தோன்றுகின்ற தீச்சுடர்
 போல திருமண்ணும் ஸ்ரீசூர்ணமும் விளங்கியதாம். தனது
 பெரிய கைகளே பக்கச் சேனை. தனது வாலே பின்னணிச்
 சேனை. போர் தொடங்குகிறது.

அனுமனும் ஒருவனாகவே எங்கும் திரிந்து போரிடு
 கிறான். “வலித்தார் கண்ணினும் மனத்தினும் தனித்தனி
 கலந்தான்”. சம்புமாலி அனைத்தையும் இழந்து நிற்கி
 றான். தனியாக நிற்கிறான். அனுமனது இதயமும்
 அவன் மீது இரக்கம் கொள்கிறது.

சம்புமாலியின் தேரும் இரத்தச் சேற்றில் அழுந்தி
 விட்டதனால் நகர முடியவில்லை. ஒரு வீரன் முதலில் தன்
 படைகளைக் காக்கவேண்டும். இல்லையேல் தான் முதலில்
 அழிதல் வேண்டும். ஆனால் சம்புமாலி அனைவரையும்
 இழந்துவிட்டு தன்னைக் கூட காத்துக் கொள்ள
 இயலாதவனாக நிற்கிறான். அனுமனுக்கும் இரக்கம்
 வந்துவிட்டது.

“சம்புமாலி! ஐயோ பாவம்! உன்னிடம் உள்ள
 ஆயுதமும் ஒன்று! தேரும் ஒன்றே மிகுதியாகவுள்ளது.
 நீயும் ஒருவனாகவே தனித்துள்ளாய்! எளிமையாக உள்ள
 உன்னை அழிக்க விரும்பவில்லை! நீ திரும்பச்
 செல்வாயாக” என அனுமன் கூறுகிறான். எப்படி
 இருக்கிறான் அனுமன்? அவனும் தனித்தேயல்லவா
 இருக்கிறான். இல்லை! இல்லை! அவன் ஒரு மரம் போல
 விளங்குகின்றான். எப்படிப்பட்ட மரம்! பின்னால் பழங்கள்
 பழுக்கும் என்பதைக் காட்ட முன்னால் தோன்றும் பூக்
 களால் நிறைந்த மரம்போல விளங்குகின்றான் அனுமன்.

பூத்தமரம்போல் புண்ணுல் பொலிகின்ற அனுமன், உடலெல்லாம் விழுப்புண்கள் கொண்ட அனுமன் எதிரியை மன்னித்து உயிர்ப்பிச்சையளிக்கின்றான் (போதியென்றான்) ஆஹா! அனுமனே! உன் பெருமையைச் சரியாக யாரும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லையே அவ்வாறு உணர்ந்திருந்தால் இந்தச் செயலைக் கொண்டாடாது விட்டிருப்பார்களா? எல்லோரும் 'இன்று போய் நாளை வா' என்று வாளைதாவுறு கோசல நாடுடைவள்ளலாகிய இராமன், இராவணனை நோக்கி கூறுவதை உயர்த்திப் பேசும் அளவிற்கு உன் செயலை-சம்புமாலியை. 'போதி' என்று சொன்ன இந்த இரசக் உணர்வினை கொண்டாடவில்லையே! நீ செய்த செயல்தானே அவனுக்கே வழி காட்டியாக அமைந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம். அவனாவது உயர்ந்த அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். ஆனால் நீயோ வானரன் தானே? இருந்தும் நீ காட்டியகருணை மனதை நெகிழவைக்கிறது! உனக்கு எதிரிகளை அணைக்கவும் தெரியுமா! எனவே உன் கழிபேரிர்க்கம்! இல்லை! இல்லை! இது சீதையைக் கண்ட பிறகு ஏற்பட்ட மாற்றமாக இருக்க வேண்டும். அவளது கருணை வெள்ளம் கொடிய இராவணனையும், இலங்கையையும் அழியாமல் காப்பாற்றி வந்தது. தனக்குத் தானே அழுது கொண்ட பிராட்டியார் பிறரை அழவைப்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட இராவணனையும் விட்டு வைத்தார் அல்லவா? அத்தகைய பிராட்டியாரிடம் பாடங் கேட்டு வந்ததோ?

மீண்டும் போரிட வந்த சம்புமாலியைக் கொல்கிறான் அனுமன்.

தஸ்ய சைவ சிரோ நாஸ்தி நபாஹு ந ச ஜாநுநீ நதனுர் நரதோ நாச்வா: தத்ராத்ருச்யந்த நேஷவ:

என்பது வான்மீகம். எல்லாம் அழிந்து விட்டன. செய்தி அறிந்த இராவணன் செங்கண்ணனாகிறான். தானே போருக்குக் கிளம்புகிறான்.

இராவணனைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டனர் - பஞ்ச சேனாதிபதிகள். விருபாட்சன், பூபாட்சன், துர்த்தரன், பிரகஸன், பாசகர்ணன் ஆகியோர் பஞ்ச சேனாதிபதிகள். எங்கு நோக்கிலும் படைகள் ஆயிரச்சுக்கணக்கில் தேர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், காலாட்களும் அனுமனைச் சூழ்ந்து விளங்குகின்றனர். அனுமனின் திறமையைக் கம்பன் கவிக் கண்களினால்தானே காண இயலும்.

இரண்டு தேர் இரண்டு கைத் தலத்தும் ஏந்தி வேறு இரண்டு மால் யானை பட்டுருள எற்றுமால்
இரண்டு மால் யானை கையிரண்டினேந்தி - வேறு இரண்டு பாலினும் வரும் பரியை எற்றுமால்.

எதிரிகளின் படைகளைக்கொண்டே எதிரிகளை அழிக்கிறான் அனுமன். இரண்டு தேர்களை வீசி இரண்டு யானைகளையும் வேறு இரண்டு யானைகளை வீசி இருபுறமும் வரும் பரிகளை அழிப்பானாம். வான்மீகியும் சிறிது மாற்றி இதனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“அச் சுவர் அச்வான் கஜைர் நாகான்”
யானைகளை யானைகளாலும் குதிரைகளை குதிரைகளாலும் தாக்கினான், என்று கூறுவார். இவ்வாறு பஞ்ச சேனாதிபதிகள் அழிகிறார்கள். இராவணன் மகனான அட்சய குமரன் போருக்குக் கிளம்புகிறான். இராவணனிடம் உத்திரவு பெற்றுக் கிளம்புகிறான் மகன். அனுமன், வருகின்ற வீரன் யாரென அறியாது மயங்குகிறான். பின்னர் தெரிந்துகொண்டு பயங்கரமாகப் போர் புரியத் தொடங்குகின்றான். அவனது படைகளையெல்லாம் அழித்துவிட்டு அவனது நேரிலேயே குதித்து வில், வாள்

முதலியவற்றை ஒடித்துவிடுகிறான் பின்னர் அட்சய குமாரனையும் அழிக்கிறான். யார்? ஊழியின் உலகேழ் தேயினும் ஒருதன் புகழ் இறைதேயாதான் என அனுமன் சிறப்பிக்கப்படுகிறான் இங்கு.

இலங்கையேயமுததாம். அழுகை - யொலி அமர உலகையும் அடைந்துவிட்டதாம். அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அமுத கண்ணீர் செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை என்றார் வள்ளுவர். அசோகவனத்துச் சீதையின் கண்ணீருக்கு இவ்வளவு வலிமையா?

“காவல்மாத்தேவரும் அமுதனர் களிக்கும் சிந்தையர் என்பது கம்பன் கவி. வெளிப்படையாக அமுத காவலர் களின் உள்ளம் மகிழ்ந்ததாம். ஒருவனிடத்து பணி புரிபவர்கள் மகிழ்வையோ அல்லது வெறுப்பையோ வெளியில் காட்ட இயலாது என்பதை கம்பன் நகைச் சுவையுடன் வெளியிடுகிறுனல்லவா?

இத்திரசித்து மனங் கொதித்து எழுகின்றான் போருக்கு. “எம்பியோ தேய்ந்தான் எந்தை புகழன்றோ தேய்ந்ததென்றான்”. மனம் கொதித்தெழுகின்றான் மன்னன் மகன். செல்லும் வழியெல்லாம் சேதப்பட்ட உடல்கள்... பிணக் குவியல்கள்.... இரத்த ஆறுகள் விசுவகர்மானினால் உருவாக்கப்பட்ட அழகு நகர் ஒரு வானரத்தால் அலங்கோலப்படுத்தப்பட்டது. இந்திர சித்தின் மனம் நிலைகொள்ளவில்லை. அனுமனுடன் யோரிடத் தொடங்கினான். ஆனால் இவனது திறமையெல்லாம் பயன்படவில்லை அனுமனிடம். அனுமனது பெருவடிவு கண்டு வியக்கிறான் மேகனாதன். இந்திர சித்தினை தேரோடு எடுத்து எறிந்துவிடுகிறான் அனுமன். வேறு வழியின்றி அனுமனையடக்குவதற்காக பிரம்மாத் திரந்தை விடுகிறான். அனுமனும் தளர்கிறான். உண்மையில் ஏற்பட்ட தளர்ச்சியல்ல. விடப்பட்டது பிரம்ம

தேவனது கணையாதலினால் தனது தகுதிக்கு ஏற்றது செய்தலே கடன் என உணர்ந்து பேசாது இருக்கின்றான் மாருதி! ஆனால் இராக்கத வீரர்கள் அனுமனை பல்வேறு கயிறுகளால் கட்டத்துவங்கினர். இறுகிய முதல் கட்டானது அடுத்து கட்டப்படும் கட்டுகளால் இலகுவாகி விடுதல்போல பிரம்மாத்திரத்தின் சக்தி பின்னர் கட்டப்பட்ட சாதாரண சரடுகளால் குறைந்துவிட்டது. என்றாலும் அனுமன் செல்லவேண்டிய இடத்திற்கேதான் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறோம் என்று உணர்ந்ததனால் அவனும் வாளாவிருக்கிறான். அடங்கத்தெரிந்தவனுக்குத் தான் அடக்கத் தெரியும் என்ற பழமொழிதான் எவ்வளவு உண்மை! இவ்வாறே பின்னர் நடைபெற உள்ள இராவண வதத்திற்கான பல அடிப்படையழிவுகளை இப்போதே செய்யத் துவங்குகிறான் மாருதி.

இராவணனது தர்பாரைக் கண்டு வியக்கின்றான் அனுமன். இராவணனது செல்வத்தைக் கண்டு போற்றுகின்றான். வீரமும், செல்வமும், விவேகமும், போகமும் எழிலும் குலவிடும் அழகினைக் கண்டு அதிசயிக்கிறான். இவனது அதர்மத்தினால்தான் இவன் இந்திரனாகாமல் இங்கே வீணாக்கிக்கொண்ட நாட்களையுடையவனாக உள்ளான் போலும் என எண்ணுகிறான்.

இராவணனுக்காக அவனது மந்திரி பிரஹஸ்தன் பேச ஆரம்பிக்கிறான். “ஏ வானரமே! நீ வானரமென்பது உண்மையல்ல! ஏன் இங்கு வந்தாய்! வைச்ரவணனுக்காகவோ, இந்திரனுக்காகவோ, யமனுக்காகவோ, வருணனுக்காகவோ வந்தவனா நீ? உண்மையைச் சொல்? என்றான்.

கம்பன் இராவணனே நேரில் கேட்டதாகக் கூறுகிறான். எப்படியாயினும் பதிலில் தான் விவேகம் உள்ளது.

“சொல்லியவனே வருமல்லன் சொன்னவன்
புல்லிய வலியேனோர்க்கு ஏவல் பூண்டிலேன்
அல்லியங் கமலமேயனைய செங்கனோர்
வில்லிதன் துரதன் யான் இலங்கைமேயினேன்”

உயர்வற உயர்நலமுடையவன் ஒருவன் இருப்பதை உணர்வதற்கே மதி நலம் வேண்டும். எனவே நீ சொன்ன யாவரும் அல்ல! இதிலிருந்தே இராவணன் ஊகம் தவறு எனக் கூறிவிடுகிறான். மேலும் இராவணன் குறிப்பிட்ட அனைவரும் புன்மையான வலி படைத்தவர்களே. எனவே தன்னை அவர்களது கட்டளைக்கடங்கி நடக்கும் சாதாரண தூதுவனாக எண்ணவேண்டாம் எனக் கூறிவிடுகிறான். புற அழகும் அக அழகும் உடைய பரிபூரணனான, சகல கல்யாணகுணங்களுடையவனான ஒரு வில்லாளியின் தூதுவன் யான் என்கிறான். “ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்” என்ற திருப்பாவையில் வரும் ஒருத்தி என்ற சொல்லின் ஏற்றம்போல “ஒரு வில்லாளி” என்ற பதம் மாருதியின் மனதிற்கேற்ப கம்பனால் படைக்கப்பட்ட சொல்லாதல் வேண்டும்.

“மேலும் நீ சொன்ன மற்றைய தெய்வங்கள் உன்னிடம் நேரில் வரவும் தயங்குபவர்கள். ஆனால் எனது தலைவனோ தன்னுடைய ஏவலர்களில் ஒருவனையே உன்னிடம் அனுப்பி உன்னை வெருளச் செய்யும் சக்தி உடையவன்” என்ற பொருள்படக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம் “இலங்கைமேயினேன்” என்பதில் நான் எவ்வளவு உறுதி! தனியாக நூறுயோசனையுள்ள கடலை

யும் இலங்கைக் காவலையும்பீறி பஞ்சசேருதிபதிகள், சம்புமாலி, அட்சயகுமாரன் ஆகியோரைக் கொன்றுவிட்டு வந்திருக்கும் மாவீரன் அல்லவா நம் மாருதி! எனவே தான் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறான். மேலும் இராமனது பெருமையினை விவரிக்கத் துவங்குகிறான். இராவணனது மனதிலோ வெப்பம் மிகுந்து கொண்டே போகிறது.

இராமனைப்பற்றி அனுமன் சுருக்கமாக ஆரூல் தெளிவாகக் கூறுகிறான். இவற்றையெல்லாம் உன்னிப் பாகக் கவனித்துப் பலன் மெற்றவன் விபீடணன் தான், எவ்வளவு பாக்யசாலி! ஆரூல் உணரவேண்டியவன் உணரவில்லையே! இராவண : கால சோதித: ”
“நினைவு அரும் இருவினை முடிக்க நின்றுளோன்”
“பூவலயத்தையாண்டபுரவலன் புதல்வன் போலாம்”
“வேதமும் அறனும் சொல்லும் மெய்யற மூர்ந்தி வில்லோன்”

“முதலேயென்ற வாரணங் காக்க வந்தான்
அமரரைக்காக்கவந்தான்”
“மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தரய
காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன்”
“தன் பொற்பாடிமேத்துபோர் பிறப்பறுப்பான்,
என்னே அனுமனின் வாக்குத்திறன்.

பின்னர் அனுமன் தனது வரவின் காரணத்தைக் கூறுகின்றான். “சீதையைத் தருக” என்கின்றான். தனது செயலுக்குக் காரணம் கூறுகிறான் மாருதி

“உன்னை எனக்குக் காட்டுபவர் யாருமில்லாத திருல் அசோகவனத்தையழித்தேன். என்னை எதிர்த்தவர் களைக் கொன்றேன். பின்னர் இங்கும் வந்தது ஏன் எனில் உன்னைக்கண்டு சில செய்திகள் கூறுவதற்காகவே!

இராவணன் மாருதியைக் கொல்ல எண்ணுகிருன். வீரபீடணன் அறிவுரையிசூல் தன் கருத்தை மாற்றிக் கொள்கிருன். பின்னர் அனுமனின் நீண்ட வாலினுக்குத் தீ வைக்கப்படுகிறது. நன்கு துணிகளினால் சுற்றப்பட்டு எரியும் தீ சீதையின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அனுமனைச் சுடவில்லை.

எங்கும் தீ! இலங்கையிலே தீ! அதுவரை அரக்கர்களின் வீடுகளின் அடுப்புக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்த தீ! இன்று இலங்கையையே சமைத்து உண்ணத் துவங்கி விட்டது. யானைகளே விறகுகளாகின போலும்!

‘திக்கயங்களும் கயங்களும் வேற்றுமை தெரியா’ என்பது கம்ப சித்திரம். வெண்ணிற யானைகளும் கறுத்தன என்பது நயம். அனுமன் எதிர்த்தவர்களை எல்லாம் கொல்கிருன். வெற்றிபெற்ற மகிழ்ச்சியில் இலங்கையைக் கடந்து கடற்கரையையடைகிருன். திடீரென்று ஒரு ஐயம் அனுமனுக்கு! ஐயகோ! என் பிராட்டி என்னவானாளோ! அவளும் இறந்து பட்டிருப்பாளோ? எனத் தன்னைத்தானே நொந்து கொள்கிறான். அப்போது வானத்தில் செல்லும் வித்யாதரர்கள் அசோகவனம் மட்டும் எரியவில்லையே என வியந்து கூறிக்கொள்வது கேட்கிறது.

உடனே,

“ உய்ந்தஞ்ஞென்ன உயர்ந்தான் ஏபந்தொடி தாங்கள்
பணிந்தான் ”

மீண்டும் விடைபெற்று கிளம்புகின்றான். அனுமனின் ஆதரவில் வெளிப்பட்ட அக்னியும் மீண்டும் அனுமன் தன்னை விட்டு விட்டுச் சென்றுவிட்டதினால் இராவண வீரர்களிடம் சிக்காமல் இருப்பதற்காக பழையபடியே பதுங்கிக் கொண்டானாம்.

இராமனைக் காணச் செல்லும் ஆர்வம் ஒருபுறம்; அசுரர் ஒருபுறம்; அனுமனின் வரவினைக் கண்டு மகிழ்கின்றனர் வானரர்கள். சென்று தான் கண்ட விவரங்களைக் கூறுகிறான் மாருதி. எல்லாவற்றையும் கூறிவிட்டால் அவனை நாம் ஏன் கொண்டாடப் போகிறோம். சீதையினை கற்பின் சிறப்பினை விரிவாகக் கூறி தனது வீரச்செயல்களைக் கூறுது மறைத்துவிட்டான். என்னே அனுமனது தன்னடக்கம்! மதுவனம் அழித்து தங்களது மகிழ்ச்சிக் களிப்பை வெளியிடுகிறார்கள் வானரர்கள். ததிமுகன் மூலம் குறிப்பாலுணர்ந்த சுக்ரீவன் இராமபிரானிடம் நற்செய்தி வருவதற்கான அறிகுறிகளைக் கூறுகிறான்.

அனுமன் இராமனது அருகில் வருகிறான். எப்படி முதலில் பேசுவது? என்ன பேசுவது? இராமபிரான் உணருமாறு எப்படி நடந்துகொள்வது? தனது செய்கையினாலேயே சீதையைக் கண்டது, அவளது கற்புத்திறன், அவளது இருப்பிடம், அனைத்தையும் காட்ட எண்ணுகிறான். யாரை முதலில் வணங்குவது? சுக்ரீவனையா? இராமனையா? இத்துணை பிரச்சனைகளுக்கும் ஒரே செய்கையின் மூலம் வழிகண்ட மாருதியை எப்படிப் பாராட்டுவது! அப்படி என்னதான் செய்துவிட்டான் அனுமன்.

“தையலை நோக்கிய தலையிள் கையிளங்
வையகந்தழீஇ நெடிதிறைஞ்சிவைகினுள்”

பூ மாதாவான சீதையைத் தொழுவது போல பூமியில் விழுந்து வணங்கினான் அவளைக் கண்டு விட்டேன். அவள் வணங்கத் தக்க நிலையில் உள்ளாள், உயிரோடு உள்ளாள், என்பது போன்ற பல குறிப்புக்களையும் உள்ளடக்கியதாயிருந்தது அவனது செய்கை.

“கண்டதுமுண்டவள் கற்பு நன்று”

ஏனக் குறிப்பினால் உணர்ந்தான் இராமன் பின்னர் அனுமன வாயுரையால் விவரிக்கத் தொடங்குகிறான். முதற்சொல்லே இன்பத்தேனை சொரிகிறது இராமன் திருச்செவிகளில்.

“ கண்ணுடனுள் கற்பினுக்கணியைக் கண்களால் ”

இவ்வரியின் விளக்கங்களே தொடர்ந்து வரும் இருபத்து மூன்று பாடல்களின் பொருள் உரைகள் என்றால் மாருதியின் நுண்மான் நுழைபுலம் போற்றப்பட வேண்டியதுதானே! கற்பினுக்கணியைக் கண்டேன்; என் கண்களால் கண்டேன்; இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினவர்களதனாலே உனது உருவினைக் காட்டிய அவள் கண்களால் கண்டேன். கஞ்சத் திறனுடைய அக்கண்களால் கண்டேன். எனது கூர்ந்த அறிவுக் கண்களால் கண்டேன், என்று அவரவர் தமது அறிவறிவகை ‘விரித்து பொருள் கொள்ளுமாறு கூறிய திறன் சொல்லின் செல்வன் இவனே!’ என மகிழ்ந்து பாராட்டிப் போற்றுமாறு செய்துவிடுகிறதல்லவா?

“ விற்பெருந்தடந்தோள் வீர ” என்று இராமனை விளிந்து, இற்பிறப்பு, இரும்பொறை, கற்பு என்ற மூன்று குணங்களும் சீதையிடத்து இனிமையாக நடமிடக் கண்டேன் என்ற அனுமனின் பதியில்தான் எவ்வளவு நயம். உன்னிடத்தும் மூன்று செல்வங்கள் இருக்கின்றன. மிகச்சிறந்த வில்; அதைத் தாங்குவதற்கேற்ற பெரிய நீண்ட கை, அளவிடற்கரிய வீரம்; ஆனால் அவைகள் பயனற்றவைகளாகவே உள்ளன போலும். சீதையின் துயரினைப் போக்குவதற்குப் பயன்படாத இச் செல்வங்களை நீ பெற்றிருந்தும் பயன் என்ன? ஆனால் சீதையைக் காணும்போதெல்லாம் அவளது பிறந்த குலப்பெருமையையும், இருந்த மாநிலம் செல்லரித்திடவும், இராவணனின் கடுஞ்சொற்கள் நெஞ்சையரித் திடவும் நின்னையே தான் வேண்டி நீள் செல்வம் வேண்டாத சிறந்த பொறுமையும், தனது கண்ணிலும், கருத்திலும், வாய் மொழியிலும், தனது எழிற்கொங்கைகளில் காமன் விடுத்த மலரம்புகளால் உண்டான புண்களிலும் இராமனாகிய நீயே இருந்தாய் எனக்கூறுமளவிற்கு சிறந்து விளங்கும் கற்பும் போட்டியிட்டுக்கொண்டு என் கண்முன்னே காட்சியளித்ததை எப்படி மறக்க இயலும்? சீதையின்

சிறந்த கற்பினை புலன்கள் வென்ற அனுமனே எடுத்தியம்பவல்லவன்; அதனைச் செந்தமிழ்த்தேனிலே தரவல்லவன் கவிச் சக்ரவர்த்தி கம்பன் ஒருவனே!

இலங்கையோ கருங்கடலிடையே, பிராட்டியோ கண்ணீர்க் கடலிடையே; இராவணனை புட்பகவிமானத்தில் கண்டேன். அவனுக்கு அரக்கர்களும் தேவர்களும் குற்றேவல் செய்துவந்தனர். பிராட்டி எங்கு இருந்தாள் தெரியுமா? இராவணன் எடுத்துச்சென்ற மண்ணில் தான். அந்தமண் எது தெரியுமா? இராமா? உன்னோடு பிராட்டியார் உறங்கி, உண்டு உகந்த பஞ்சவடி மண்தான்! அது எப்படி தெரிந்தது என்கிருயா? அருகிலேயே இலக்குவன் தொடுத்த புற்களினால் தொடுத்த-பர்ணசாலையையும்ல்லவா கண்டேன். ஆஹா? சீதை எனும் கற்புத் தெய்வம் இலங்கையில் வாழவில்லை; இராவணனைக் காணவில்லை; இலக்குவனின் தொடர்பும் மறையவில்லை, பஞ்சவடி மண்மேல் பைந்தொடி இருக்கை; அஞ்சன வண்ணனே! அவள் நினைவில் எப்போதும் அங்கிருந்து கவனிப்பது இலக்குவனால் அமைக்கப்பட்ட பர்ணசாலை; இராமனைத்தான் 'தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கி தாங்கரும தவ' மேற்கொள்ளும்படி தாயான கைகேயி கட்டளையிட்டாள். ஆனால் பிராட்டியோ இன்று அருமையான தவம் இயற்றுகின்றாள். அந்த தவத்தின் பெருமையால்தான், அவளது கற்பின் தின்மையினால்தான், உலகம் நிலைபெறுகிறது வேலைகள் பொங்கவில்லை. சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் விழவில்லை; வேதமும் நிலைபெயரவில்லை.

சீதையின் பெருமையினால் மண்ணகமாதரன்றி விண்ணகமாதரும் பெருமையுற்றனர். இடப்பக்கத்தில் வசித்த பார்வதிதேவியும் இப்போது சிவபிரானது திரும

குடத்து வசிக்கும் சிறப்பு பெற்றாள். இவ்வாறே திருமார்பில் உறையும் இலக்குமியும் திருமாலின் ஆயிரந்திருமுடிகளின் மேலே வீற்றிருக்கும் சிறப்பையடைந்தாள் என்பது கம்பன் கற்பனை. அனுமனின் சொல்வன்மை ஒளிவிடும் இடங்களிலே இதுவும் ஒன்று.

இவ்வாறு அனுமன் சீதையைக் கண்ட வரலாறு முழுதும் கூறி இராமனிடம் தேவியார் தந்தருளிய சூளாமணியையும் அளித்தான். ஆனால் தனது வீரச்செயல்களில் ஒன்றைக்கூட கூறவில்லை. இங்குதான் அனுமனின் திறம் சுடர்விடுகிறது. இராமன் எதிர்பார்த்த செய்தியாகிய சீதையின் நலத்தை பல பாடல்களால் விவரித்துக்கூறிய அனுமன் பஞ்சசேனாதிபதிகளை அழித்ததையோ, அட்சயன் மடிந்ததையோ, அக்கினியின் உதவியுடன் இலங்கை முழுதும் எரித்ததையோ கூறுதது அவனது அடக்கத்தைக் காட்டுகிறது.

திருவடி தொழுத படலம் இது. சுந்தரகாண்டத்தின் இறுதிப்படலம் இது. அழகான தலைப்பு. இராமனது திருவடிகளை அனுமன் தொழுத படலம். ஆனால் இராமனது எதிரிலேயே பிராட்டியின் திருவடிகளையே மானசீகமாகத் தொழுதான் அல்லவா? 'தையலை நோக்கிய தலைவன்' என்ற வரியை மறக்க இயலுமா? எனவே பிராட்டியின் திருவடி தொழுத படலம் இது. இல்லை! இல்லை! அனுமனாகிய சிறிய திருவடி இராமனைத் தொழுத படலம் இது. இவ்வாறு நவில்தொறும் இன்பம் அளித்து மகிழ்விப்பது இத்தலைப்பு என்பது உண்மைதானே!

திறன் விளங்கு மாருதி திண்தோள் இராகவனை நோக்கி வேண்டிக்கொண்டான். ஐயனே! எனது வேண்டுகோளை ஏற்றருள்க! யான் குரங்குதான்! கேவலமான பிறப்பினன்தான்! ஆயினும் அருள் கூர்ந்து எனது

தோள்களின் மீது ஏறிக்கொள்வீர்களாக! கடற்கரையை அடையும்வரை எனக்கு இந்த பாக்கியத்தையளிக்க வேண்டும். இராமனும் அவ்வாறே அனுமனின் தோள்கள் மீது ஏறியமர்ந்துகொள்ள, இலக்குவனை அங்கதன் சுமந்துசெல்ல பனிரண்டு நாட்களில் கடற்கரையை அடைகின்றனர் எல்லோரும். திருவடி என்ற பெயருக் கேற்ப இராமனது திருவடியாக விளங்கும் அனுமன் தன் திறத்தை யுத்தகாண்டம் மிகச் சிறப்பாக விளக்குகிறது. இனி அதனை அனுபவிப்போம்!

இராமபிரான் அருட்கடல்; அழகுக் கடல்; அறிவுக் கடல்; அத்தகைய பெருங்கடல் கருங்கடலை நோக்கியது. கருங்கடல் அலைகளை எழுப்பிக் கொண்டு கொதித்தது போலவே இராமனும் தனது உள்ளத்தில் விரகதாபமாகிய கடலின் கொந்தளிப்புக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் தத்தளித்தான். அசோக வனத்தில் இராமனையன்றி வேறு சிந்தனையற்றவளாக ஆற்றி இருந்த அறக்கடல்துன்பக் கடல்-சீதை எனும் கற்புக் கடல் இராமனுக்கே உரிய - துணைக்கடல்லல்லவா? இத்தகைய கடல்களை இணைத்து வைக்கும் ஆற்றல் மாருதியெனும் ஒருவனுக்கே உண்டு. இதனை விரிவாக இனி அனுபவிப்போம்.

வீடணன் நல்ல அரக்கன்; சாதியால் வந்த இழிவு ஒன்றும் இல்லாதவன்; இராவணன் தனக்கு பலவாறு நல்லுரைகள் பகர்ந்தவன்; இரணியன் என்ற ஒரு முரணியன் கதையையும் மேற்கொள் காட்டி வகுத்தான் வகுத்த வகையே அமையும் என தெளிவித்தவன். தமையனின் தவருன போக்கினால் மனம் நொந்து தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர எண்ணி நான்கு துணைவர்களுடன் கிளம்பி கடற்கரையை அடைந்தவன்; இவனைப் பற்றி ஒரு பெரிய விவாதமே நடைபெறுகிறது இராமன் முன்னிலையில்;

சுக்கிரீவன் கூறுகிறான் : “செம்மையிலரக்கரில் யாவர்
சீரியோர் ?”

ஜாம்பவான் கூறுகிறான் : ... “மானென வந்தவன் வரவை
மானும்” ...

மாரீசன் வந்தது போல இவன் வரவும் ஐயத்தையே
தருகிறது.

நீலன் கூறுகிறான் : இவன் வந்த காலம் ஐயத்தையே
விளைவிக்கின்றது.

மற்றவர்களும் வீடணனை ஏற்றல் கூடாது என
ஒருமித்துக் கூறுகின்றனர்.

ஆனால் அனுமன் கூறுவது-தனித்து விளங்குகிறது.
அனுமனது கண்ணோட்டமே தனியானதல்லவா? கம்ப
னும் அனுமனை “நுணங்கிய கேள்வியான்” எனக்
குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. அனுமன்
கூறுவதாவது.

“மற்றவர்கள் கூறுவது போல இவன் தீக்குண
முடையவன் அல்லது. இவனது முகமே தாய்மையாகக்
காணப்படுகின்றது”. ‘தெள்ளிதின், மேலரசெய்துவான்
விரும்பி மேயினான்’ என்கிற தொடரித்தான் எவ்வளவு
தீர்க்க தரிசனம்.

சிரஞ்சீவிகள் எழுவருள் (அசுவத்தாமன், மஹாபலி,
வியாசன், அனுமன், வீடணன், கிருபன், பரசுராமன்)
ஒருவனாக விளங்கயிருப்பவனல்லவா வீடணன்?
மேலோட்டமாகக் காணும் போது மேல்-அரசு
(இராச்சியம்) விரும்பியே இவன் வந்தான் என்பதும்
பெறப்படும். எவ்வளவு கூர்மையான சொல்லாட்சி
இங்கு.

இவன் வந்த காலமும் சரியானதே ஏனெனில் அறமூர்த்தியாகிய இராமனின் அன்பினைப் பெறுவதற்கும் அவனுடன் சீதையை இணைவிப்பதற்கும் தன்னால் இயன்றதைச் செய்யவே - சரியான காலத்திலேயே வந்திருக்கிறான் என மாருதி கருதினான், போலும். முள்ளைக் கொண்டு முள்ளை எடுப்பது போலவே இவ் வீடணனைக் கொண்டு அரக்கர்தம் மாயங்களையும் எளிதில் அறிய முடியும். இவனால்தான் நான் உயிர் தப்பினேன்” என்றும் கூறுகிறான் அனுமான். அனுமன் மேலும் கூறுவான்.

“இவனது அரண்மனை மற்றவற்றினின்று வேறு மட்டு தூயதாக விளங்கியது. சிறந்த அந்தணரது இல்லம் போலச் சிறந்து விளங்கியது. சீதைக்கு உதவியாக இருந்து ஆறுதலளிப்பவரும் இவனது மகளாகிய திரிசடையேயாகும்” என்றான்.

கம்பநாடன் இங்கு அனுமனுக்குத் தரும் அடைமொழி பொருள் பொதிந்தது.

“காதல் நான் முகனாலும் கணிப்பரிய கலையனைத்தும் கதிரோன் முன் சென்று ஓதினான். ஓதநீர் கடந்து பகை கடிந்து உலகையுய்யச் செய்தான்”.

வீடணனையும் இராமனையும் நன்குணர்ந்த அனுமன் இருவரின் நன்மைகளையும் மனதில் கொண்டு இவ்வாறு சிறந்த ஆலோசனையைக் கூறுகிறான். இதையே இராமனும் எண்ணினான் என்பதை அவனது பதிலுரைநன்கு புலப்படுத்தி விடுகிறது.

“மாருதி வினய வார்த்தை செவிமடுத்து அமிழ்தின் மாந்திப் போறிவாளா! நன்று நன்று என...” ‘செவிமடுத்

தமிழ்தின் மாந்தி' - வாயினால் அமிழ்தமுண்டால் ஏற்படும் களிப்பு, செவிப்புலன் வழியாக அனுமனது வார்த்தையினால் ஏற்பட்டது என்பது இதன் பொருள்.

“மாருதி வடித்துச் சொன்ன பெற்றியே பெற்றி” என உவந்து கொண்டாடுகிறான் இராமன். மேலும் “மேலரசு எய்து வான் விரும்பி” என அனுமன் வீடணனைப் பற்றிக் கூறியதால், இராமனும் வீடணனை நோக்கி “தாழ் கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேனென்றான்” தவிர வீடணனை தன் தம்பியாகவும் இணைத்துக் கொண்டான் வள்ளல் இராமன்.

வீடணன் இலங்கையைப் பற்றியும், அரக்கர்கள் பற்றியும் விவரித்துக் கூறும்போது அனுமனைப் பற்றியும் கூறுகிறான். அனுமனது வலிமை எப்படிப்பட்டது, “யானைக்காறப்பட்ட செல்லென”, “அடுபுலி துரத்த ஆடுபட்டது பட்டனர், அனுமனால் அரக்கர்” என்ற உவமைகள் அனுமனது வலிமையைப் புலப்படுத்துகின்றன. அனுமனது செயலால் இலங்கை வேந்தனும் ஏழு நாள் விசும்பிடியிருந்தான். அனுமன் இலங்கையை எரியூட்டிய செய்தியையும் கூறுகிறான் வீடணன். அனுமனது தலைவனாக உள்ளவனே சிறந்தவன் என எண்ணியே தான் இராமனை அடைந்ததாகக் கூறுகிறான் வீடணன்.

இதனால் மகிழ்ந்த இராமன் அனுமனை நோக்கிக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறான். “வீரனே, நீ ஒருவனே ஒரே நாளில் பல படை வீரர்களைக் கொன்றுள்ளாய். இலங்கை நகர் முழுதையும் எரியூட்டினாய். சீதையையும் மீட்டு வரும் திறனுடைய நீ அவ்வாறு செய்யாதது ஏன் தெரியுமா? எனது வில்லாற்றலைக் காட்டுவதற்காகவே என உணர்கின்றேன். நீ தனியொருவனாகவே நிகழ்த்திய

வீரச் செயல்களை விட படையொடு செல்லும் நான் நிகழ்த்தும் செயல்கள் எவ்விதம் சிறப்படையக் கூடும்? எனவே எனது வலிமையையும் இராவணது வலிமையையும் நீ உனது வலிமையாக்கிக் கொண்டுவிட்டாய்! அனுமனே! அடுத்தபிறவியில் பிரமபதத்தை உனக்கென ஏற்படுத்தியுள்ளேன் என மகிழ்ந்து கூறுகிறான் இராமன்.

அனுமன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? இராவணனது இருபது கண்களிலும் கண்ணீரை வரவழைத்தவன். இலங்கையை எரித்தவன், இராமன் மகிழ்ந்து பரமபதத்தை அளித்தபோது (காதலுற்றிலன் இகழ்ந்திலன் என்று இருந்த இராமனைப் போல) “ஒன்றும் பேசலன், நாணிஞன்” அனுமன்.

இங்கும் அனுமனது திறமையே ஒளிவிட்டு சுடர் விடுகிறது அல்லவா?

முதல் நாள் போர்; இராவணனே சினத்துடன் போர்க்களம் வருகிறான். கூற்றமும் நடுங்கும் தம்பியைக் கொண்டவன் குரங்குப் படைகளைக் கொண்ட கோதண்டராமனை எளிதாக எண்ணிவிடுகிறான். தங்களிடம் உள்ளதோ தேர்ப்படைகள், குதிரைகள், யானைப் படைகள், தொலையாத அம்புகளை உடைய அம்பருத்தூணிகள் ஆனால் வானர வீரர்கள் பாவம் கற்களைக் கொண்டும், மரங்களைக் கொண்டும் சண்டையிடுகின்றனர். பற்களையும் நகங்களையும் பயன்படுத்துகின்றனர். எனவே இராவணனின் அகங்காரம் உச்சத்தில் சென்று விடுகிறது.

அனுமன் : இராவணனே! என் எதிரே நின்று போர் செய்வாயாக!

இராவணன் : பலே! நீ அவ்வளவு பலமுள்ளவனா?

அனுமன் : கயிலையை அசைத்ததாலும், கஜங்களைப் பணியச் செய்ததாலும் பெருமை பெற்ற உனது தோள்கள் எனது ஒற்றைக் கரத்தின் தாக்குதலையே தாங்குவ தென்பது கடினம்தான்.

இராவணன் : முதலில் யார் துவங்குவது? நீயா அல்லது நானா?

அனுமன் : நானே முதலில் உன்னைக் குத்துவேன்! பிறகு நீ உயிர் பிழைத்தால் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

இராவணன் : ஆஹா! உன் வீரமே வீரம். நீ தனியாக உள்ளாய். உன்னிடத்து எவ்விதம் ஆயுத மும் இல்லை. தரையில் நிற்கின்றாய். என் நகரை எரித்தாய். சேனைகளை அழித்தாய்; பிள்ளையையும் கொன்றாய் என்னை இழிவு படச் செய்தாய்; இத்தனைக்குப் பிறகும் என் எதிரே தனியாக நின்று என்னை மற்போருக்கு அழைக்கும் நின் திறம் பாராட்டத்தக்கதே. தேவரும் பிறரும் என் முன் எதிர்வரத் தயங்குவார்களே! உனக்கு இருப்பதோ இரண்டே கைகள்! எனக்கோ இருபது கைகள்! என்னை நேருக்கு நேர் எதிர்க்கத் துணிந்த போதே நீ வெற்றி பெற்றுவிட்டாய்! இனி என்ன சொல்ல; என்னை குத்து ... ஹும் ...

(அனுமன் இராவணனைக் குத்துகிறார். மலைகள் மணலாயின. எழுபது வெள்ள சேனைகளும் அதிர்ந்தன. பற்கள் வீழ்ந்தன. வானத்துப் பெண்ணாள் ஆனந்தத்தால் மழை நீர் சொரிந்தாள். இராவணன் கண்கள் நெருப்பைச் சிந்தின. வீரர்களுடைய விற்களின் நாண்கள் அறுந்தன. கடல் தன் கரையைக் கடந்தன. மலைகளின் சிகரங்கள் வீழ்ந்தன. மத யானைகளின் தந்தங்கள் தளர்ந்தன பாரத யுத்தத்தில் நாராயணக் கணையைக் கண்டு பயந்து எப்படி எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் படைகலங்களைத் துறந்து பணிந்தார்களோ அதுபோல் இங்கு வீரர்கள் தங்கள் படைக்கலங்களை (பயனற்றவைகளென எண்ணி)க் கீழே போட்டனர். மேலும் இராவணன் மார்பில் பொலிந்து விளங்கிய திக்கயங்களின் வெள்ளிய தந்தங்கள் வீரனான அனுமனின் ஒரு குத்தினால் பின்பக்கமாக வெளியேறின. இராவணனின் பெரு மரத்தின் அத்தாட்சியாக விளங்கிய தந்தங்களும் தவருன முறையில் தேர்வுஎழுதி வெற்றிபெற்றவரின் தகுதிச்சான்றிதழ் திரும்பப் பெறப்படுவதுபோல அனுமனால் அப்புறப்படுத்தப்பட்டன. தள்ளாடிய வடமேருவின் சலித்தான் அறம் வலித்தான் இராவணனை மூர்ச்சித்து விழுந்து விட்டான்.

இராவணன் : பலே! பலே! கயிலைமலையும் என்னை வருத்தவில்லை. திக்கஜங்களும் என்னைப் பாதிக்கவில்லை, தேவர்களுடைய கணைகள் எதுவும் எனக்கு ஒரு பொருட்டில்லை. வலிமை என்பது என்னிடமேயுள்ளது என எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் தளராத என் தோள் வலிமையை இன்று தளர்ச்சியடையச் செய்த பெருமை உனக்கே உண்டு. ஆஹா! மெலிவு என்பதை தளர்வு என்பதை, இயலாமை என்ற உணர்வை கற்பித்த முதல் ஆசான் நீதான். வலிமை என்பதன் பொருளே நீதான், என்னை வெற்றிகொண்ட வானரனே ! வாழ்க !

அனுமனும் இராவணனால் குத்தப்பட்டான் சிறிது சலித்தான். இந் த நிகழ்ச்சி இராமாயணத்திலேயே சிறந்த உதாரணம், அனுமனின் பெருமையை விளக்க;

பின்னர் இலக்குவனுக்கும் இராவணனுக்கும் போர் நடக்கிறது. கடுமையான போர்; காலனும் அஞ்சும் போர். இராவணன் இலக்குவன் மீது வேற்படையை எறிகிறான். இலக்குவன் அயற்சி கொள்கிறான். வானர வீரர்கள் நிலை கெட்டு பல திசைகளிலும் ஓடுகின்றனர். முனிவர்கள் துயருகின்றனர். தேவரும் திகைக்கின்றனர். பகைவர்கள் பரவசமடைகின்றனர். உலகமே அதிர் கின்றது.

நஞ்சுண்ட நெஞ்சினன் இராவணன் இலக்குவனை நெருங்குகின்றான். கயிலையையே அசைத்த இருபது கைகளையும் கொண்டு ஆதிசேடனின் மறு பிறவியான இலக்குவனைத் தூக்கிச் செல்ல முயல்கிறான், முடியவில்லை. அனுமனின் குத்தினால் உண்டான அதிர்ச்சி அதற்குள் ளாகவா அடங்கிவிடும். ஐயோ பாவம் இராவணன். அகங்காரம் அதிகரிக்கும்போது அடிப்படை வீரம்கூட அழிந்துபடும்போலும்!

அனுமன் ஓடி வருகின்றான். உடுக்கையிழந்தவன கைபோல ஓடிவருகின்றான். சமயசஞ்சீவியாயிற்றே! தொகவெவ்ருங்கிய ஞானமொன்றெவ்ரினும் தூயான் தகவுகொண்டதோர் நண்பெனுந் தனித்துணையதனால் அகவு காதலால் ஆண்டகை ஏன்னினும் அனுமன் மகவு கொண்டு போய் மரம்புகு மந்தியை ஒத்தான்.

முதல் வரியில் அனுமனைத் 'தூயான்' என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இராவணன் தூயவன் அல்ல என்பதை "நஞ்சினால் செய்த நெஞ்சினன்" என்று கூறிய

கம்பநாடன் எவரினும் தூயான் என அனுமனைக் குறிப்பிடுவது பொருள் பொதிந்தது. இராவணன் காம நெஞ்சினன். அனுமனே பிரமசரிய விாதத்தினைக் கைக் கொண்டவன். அதனால்தான் அனுமனுக்கு நெருப்பும் குளிக்கிறது. இராவணனுக்கு தென்றலும் சுடுகிறது. இராமபக்தியுள்ள அனுமனுக்கு இலக்குவனும் எளிதானான். அனுமனது பாசத்தின் சிறப்பையும் கவனிக்கவேண்டும். “மகவு கொண்டுபோய் மரம் புகும் மந்தியை ஒத்தான்”. இத்தகைய மாருதியின் பெருமையைக் கேட்பதும் சொல்வதும் எழுதுவதும், பேசுவதும் எத்தகையஇன்பம் என்பதை உணர்ந்துதான் அனுபவிக்க இயலும்?

“உடனே இராவணன் தரையில் நடந்து செல்லும் இராமனை நெருங்கிப் போரிட எண்ணுகிறான். அனுமன் கவனித்து விடுகின்றான்”. என்ன இது கொடுமை.

அாக்கன் தேரின் மீது வருகின்றான். அண்ணல் அவனி மீது நிற்கின்றான். கூடாது! ஐயனே! அழகின் அழகே! என் மீது ஏறிக்கொள்ளுங்கள். உங்களுக்காக உதவாத இந்தத் தேரள்களால் பயன் என்ன?” என்று கூறி இராமனைத் தாங்குகிறான் அனுமன்.

கன்று தாங்கிய தாபென

மாருதி களித்தான்

நாமும் தான் களிப்படைகின்றோம்.

காண்கின்ற தேவர்களும் களிப்படைந்தனர். ஆனால் ஆதிசேடனும் பெரிய திருவடியாகிய கருடனும் நாணம் கொண்டனராம். தங்கட்கே கிடைத்த உரிமை என எண்ணிய பெருமானே வேறொருவன் உரிமையாகச் சுமப்பதைக் கண்டு நாணம் கொண்டார்கள் போலும்.

“ திருப்பாற்கடலில் இருந்த திருமலைப் போல இருந்தானெனல் பொருந்தாது. எனவே மாருதி வேதமானான். மரகதவண்ணன் பரம்பொருளானான் என்பதே பொருந்தும்”, என்பது கம்பர் கவிதை.

கூற்றையும் ஆடல் கொண்டவன் கும்பகருணன். மலை கலங்கினும் நிலை கலங்காதவன் அவன். அத்தகையவனே அனுமனது ஆற்றலை இவ்வாறு கொண்டாடுகிறான்.

“ கருதவும் இயம்பவும் அரிது உன் கைவலி, அரியன முடிப்பதற்கு அனைத்து நாட்டினும் ஒரு தனியுனை இதற்கு உவமையாதென்றான்”. பின்னர் கும்பகர்ணன் இராமனை நோக்கி இறுதியாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றான். கும்பகர்ணனுடைய கால்கள், கைகள் துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில், மூக்கும் கடிப்பட்ட நிலையில் இறுதியாக வேண்டுகோள் விடுக்கின்றான்.

“ உம்பியைத்தான் உன்னைத்தான் அனுமனைத்தான் ஒருபொழுதும், எம்பி பிரியானாக வருளுதியான் வேண்டினேன்” என்கிறான் இராவணனுக்கு இணையவன். கும்பகருணன் எண்ணத்தின்படி மூன்று வீரர்களே இராவணனிடமிருந்து வீடணனைக் காக்கக் கூடியவர்கள். இராம இலக்குவர்களுக்கு இணையான வீரமுடையவனாக அனுமன் கருதப்படுகிறான் என்பதே அவனது திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டு.

மாருதியின் திறனை அறிந்து கொள்ள மற்றொரு வாய்ப்பு அதிகாயன் வாய்மொழி மூலம் வெளிப்படுகின்றது. “ ஆஹா! அனுமனின் திறனை திறன். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் திரிசிரஸைக் கொண்டு விட்டானே! என்னை செயலற்று நிற்கச் செய்து

விட்டானே! உமாதேவியுடன் கூடிய சிவபிரானும் இவனது சினத்தைக் தாங்கும் ஆற்றலுடையவரல்ல!" என்று கொண்டாடுகிறான்.

இவ்வாறே நாகபாசமும் அனுமனை அதிகம் வருத்தவில்லை. இலக்குவன் வருந்துகிறான் என்ற நினைவுதான் அவனை வருத்தியது அதனால் அவன் மிகவும் வருத்தமுற்றான். பின்னர் கருடனது வருகையால் நாகபாசம் விலகிய வரலாறு அனைவரும் அறிந்ததே. பின்னர் நிகழ்ந்த போர்களில் தூம்ரக்ஷன் வச்சிர தம்ஷ்டரன், ஆகியோரைக் கொல்கிறான். அனுமனது திறமை விளங்குமிடங்களே நமது கட்டுரையின் நோக்க மாதலின் பிரமரத்திரப் படலத்தில் அனுமனது திறமையை இனிகாண்போம். கும்பகர்ணனின் தண்டரயுதத்தை போர்க்களத்தினின்று அனுமன் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு போர் புரியலானான்.

அனுமனது விரைவான திரிதலால் காற்றோ கனலோ என்னும்படி தண்டரயுதத்தின் வீச்சு அமைந்தது. எங்கும் அனுமனை காணப்பட்டதால் தேவர்கள் அவனைப் பார்த்து திருமாலோ என எண்ணி மயங்கினர். ஓங்கி வளர்ந்த உருவத்தினையுடைய அனுமனின் சீற்றத்தைக் கண்டு நடுங்கிய தேவர்கள் இவன்தான் அந்த திரிவிக்ரமனோ என ஐயுற்றனர். முத்துக்களாலும், முகிலாலும் சூழ்ந்த மேருமலைபோல அனுமன் விளங்கினான். முத்துக்கள், அனுமனது உடல் மேல் காணப்படக் காரணம் என்ன? முகிலுக்கு இங்கு என்ன வேலை? போரிட்ட யானையின் மத்தகங்களினின்று வெளிப்பட்ட முத்துக்கள் அனுமனது உடலை அணி செய்தது போலும். ஓங்கிய உருவுடைய மாருதி உடலை முகிலாடை அனைத்துக் கொண்டதில் வியப்பில்லையல்லவா?

இங்கே ஒரு நயம்; கம்பனின் கவிதைத் தேனில் ஒரு துளி; அனுமனை எதிர்க்க வந்தவர்கள் வரும்போது வெவ்வேறு ஊர்திகளில் வந்தனர். சிலர் தேர்களில் வந்தனர்; சிலர் குதிரைகளில் வந்தனர்; சிலர் யானைகளில் வந்தனர்; ஆனால் திரும்பிச் செல்லும்போது எல்லோரும் தேர் ஏறியவர்களும், பரி ஏறியவர்களும், கரி ஏறியவர்களும்-ஐயோ பாவம் விசும்பேறினர் என்கிறான் கவிஞன். எல்லோருடைய கதைகளையும் தன் கையில் உள்ள ஒரே கதையினால் முடித்து வைத்துவிட்டான் அனுமன். என்னே அனுமன் திறமை!

அகம்பனையும் தண்டாயுதத்தால் வீழ்த்தியபின்னர் அனுமன் இலக்குவனைத் தேடிக்கொண்டு செல்கிறான், பின்னர் இலக்குவனைக் கண்டு வணங்குகின்றான். வானர வீரர்கள் காணப்படாத நிலையில் சமய சஞ்சீவியான அனுமன் பாசுபத அஸ்திரம் விடுமாறு இலக்குவனுக்கு ஆலோசனை கூறுகின்றான். அவனும் அவ்வாறே செய்ய அரக்கரது மாயம் விலகி இருள் ஒழிந்து வானர வீரர்கள் இலக்குவனை கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர்.

இரக்கமில்லாத இந்திரசித்தன் உலகு நடுங்கும்படியாக பிரம்மாத்திரத்தை வானரப்பன்களின் மீது விடுத்தான். அனுமன், அங்கதன், நீலன் முதலான அனைவரும் கட்டுண்டனர். ஸ்ரீ ராமன் அனுமனைக்கண்டு புலம்ப ஆரம்பித்தான்,

“அனுமனே! எனது துன்பக் கடலை நான் கடப்பதற்கு உதவியாக பெருங்கடலை நீ கடந்து, கற்பின் கடலான மிதிலைச் செல்வியின் துயரக் கடலை மாற்றி, அரக்கக் கடலை அடியுறக் கலக்கியது இவ்வாறு இறந்து போவதற்காகவோ? முன்பு தேவர்கள் உனக்குத் தந்த அழியா வரங்களும் அழிந்தனவோ? சீதையின் வாய்

மொழியும் தவறியதோ, முனிவர்களின் வாழ்த்தொலிகளும் பொருளற்றுப் போயினவோ? இல்லை, இல்லை! எல்லாம் எனது தீவினையால்தான் என்பதை உணர்கின்றேன்! என்னால் வருவதெல்லாம் துன்பந்தான்; தந்தையைக் கொன்றேன். தாரத்தை பறிகொடுத்தேன். தாதை போன்ற சடாயுவையும் இழந்தேன். உங்களுக்கெல்லாமும் என்னால்தான் இத் தொல்லை, பாரம் என உடல் சுமந்தேன் பரிதாபம் என் நிலைமை” எனப் பலவாறு புலம்பினான் இராமன்.

பின்னர் வீடணன் உதவியுடன் அனுமன்களைப்பு நீங்கியெழுந்து சாம்பவானைத் தேடுகின்றான். சாம்பவான் அனுமனைக் கண்டதுமே “ உற்றபேருவகையாலே ஓங்கினான் ஊற்றமுற்றான்.” சாம்பவான் கூறுகிறான். அனுமனே இக்கடலைக் கடந்து செல்க! அதன் பின்னர் ஒன்பதினாயிரம் யோசனையில் உள்ளது இ ம ய ம லை. அதிலிருந்து ஒன்பதினாயிரம் யோசனை தூரத்தில் ஏமகூடம் உள்ளது. அதே தொலைவு மீண்டும் கடந்தால் நிதமலை வரும். மீண்டும் ஒன்பதினாயிரம் யோசனைகள் சென்றால் மேருமலை வரும். அதிலிருந்து ஒன்பதினாயிரம் யோசனை தூரத்தில் உள்ளது நீலகிரி. அதற்கப்பால் நாலாயிர யோசனை தூரத்தில் கரியமலையாகிய மருத்துமலையைக் காண்பாய்” என்றான்.

அனுமன் இதோ கிளம்பிவிட்டான். தந்தையான வாயுதேவனும் தளர் வெய்த விரைகின்றான். நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. மலைகளும் மரங்களும் பின்தொடர்ந்தன. கடல்கள் வற்றின. மேகத்திரைகள் கிழிந்தன. காடுகள் எரிந்தன, மனத்தின் வேகத்தினும் விரைந்து சென்றன அனுமன். அனுமனது வேகத்தைக் கண்டவர்கள் வியந்து போற்றினர். உருவந்தான் அது என்றனர்; ஒளியேதான் அது என்றனர். அரியென்றார் சிலர்; அயன் என்றார்

சிலர்; கருடன் என்ருர் சிலர்; காற்றென்ருர் வேறு சிலர்; எங்கும் அனுமன் பற்றியே பேச்சு!

மருத்துவனான மாருதி மலையையே தோண்டி எடுத்துக் கொண்டான். ஆயிரம் யோசனைகள் அகலம் கொண்ட அம்மலையினை அனாயாசமாகத் தூக்கிவருகிருண் அனுமன். வருந்திய ராமபிரான் வருத்தம் நீங்குமாறு மருத்துமலையின் காற்றுபட்ட அளவிலேயே அனைவரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர்.

‘கூற்றினைவென்று தம் முருவங் கூடினர்’

இலக்குவன் உணர்வு பெற்று இராமனைப் பணிய இராமன் அன்போடு தம்பியைத் தழுவிக்கொள்ள பாசக் கடலின் எல்லையை இப்பார்மகள் உணர்ந்தாள். ஸ்ரீராமன் அனுமனைத் தழுவிக்கொள்கிருன். “தாயினன்பனைத் தழுவினான்” நன்றாகக் கவனியுங்கள். தாய் இங்கு யார் தெரியுமா? அனுமன்; ஆஹா! ஒரு குரங்கு இனத்திலுதித்தவனுக்கு இத்தகைய பேரு? உலகுக் கெல்லாம் தாயான இராமபிரானுக்குத் தாயன்பைக் காட்டியவன் அனுமன்.

“அனுமனே! இன்று எங்களை பிறப்பித்த தாய் நீயேயாவாய்! முன்னர் தயரதனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட இலக்குவன் முதலாகிய நாங்கள் பிரம்மாத்திரத்தினால் இறந்துபட்டோம். மீண்டும் எங்களை நீ பிறப்பித்தமையால் தாயாகி விட்டாய்!

“எமை வழியும் காத்தனை, மரபும் காத்தனை” ஆம், எங்கள் குலம், குலப் பெருமையனைத்தையும் காத்தது நீதான்!”

இராமபிரானின் வாழ்த்து மொழிகள் அனுமனை அடையாளம் காட்டிவிடுகின்றன. அதுமட்டுமல்ல. சீதையும் அனுமனை இப்படியே வாழ்த்தியதை நினைவுபடுத்திக் கொள்வது நல்லது “அம்மையாய அத்தனைய அப்பனே அருளின் வாழ்வே. இம்மையே மறுமை தானும் நல்கினை இசையோடு என்ருன்”.

மீண்டும் இத்துணை மலைகளையும் கடந்து அம் மருத்துமலையை எடுத்த இடத்திலேயே வைத்துவிட்டு வருவது அவனது செயற்றிறத்தின் வெளிப்பாடு.

அனுமனை ஒரு வீரனாக, வெற்றியாளனாக, துணிவுள்ளவனாக இதுவரை கண்டோம். அவனது கனிவான உள்ளத்தைக் காண ஒரு வாய்ப்பு இதோ! மாயாசீதையை இந்திரசித்தன் வெட்டிவிட்டு நிகும்பலை நோக்கிச் செல்கின்றான். சீதையின் பால் பரிவும் பாசமும் பக்தியும் உடைய மாருதியின் புலம்பலை இங்கு காண்போம். “விடிந்தது என்றிருந்தேனே! மீண்டும் இருள் படிந்துவிட்டதே இந்திரசித்தன் செயலால்! சீதை கண்ணெதிரே வெட்டுண்டு கிடக்க சிறைகளற்ற பறவையாய் செய்வதறியாது கிடக்கின்றேனே! எனது செயல் நன்று நன்று ராமதூதனாக இலங்கை வந்த நான் சீதையைக் கொல்விக்கத்தான் உதவினேன்! இந்த கொடும்பழி என்னை என்றும் விடாது! ஏங்கி இருந்த இராமனது இரு செவிகள் மகிழ “கண்டெனன் கண்களால் கற்பினுக் கணியை” என்று கூறிய அதே நாவால் “சீதையை இழந்தேன்” என்று எவ்வாறு கூறுவேன்!

இலங்கை நகரை எரியூட்டி, இருங்கடலை சேது அணைக்கட்டிக் கடந்து, பல்லாயிரக்கணக்கான யோசனைகள் கடந்து மருத்துமலையைக் கொணர்ந்து வந்து எம்பிரான் திருவாக்கினால் நற்பெயர் பெற்ற என்

செயல்களெல்லாம் கடலில் கரைத்த பெருங்காயமாகி விட்டதே. இவ்வாறெல்லாம் கலங்கிய மாருதி அந்த நிலையிலும் துணிவு கொண்டு இராமனிடம் சென்று செய்தி கூற எண்ணியது வீரனுக்குரிய-தூதனுக்குரிய-தொண்டனுக்குரிய பண்பாடு !

இந்திரசித்தன் ஒரு வேளை அயோத்தி நோக்கிச் சென்று பரதனை அழிக்கலாம் என எண்ணி இராமன் புலம்ப அனுமன் அனைவரையும் தன் மீது சுமந்து செல்வதாகவும் புட்பக விமானத்தின் வேகத்திலும் தான் விரைவாகச் செல்ல முடியும் எனவும் கூறுவது அவனது தனியாண்மையையும் தன்னம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது இறுதி வரை உறுதி குன்றாத உள்ளமுடைய அனுமனை வெறும் எழுத்துக்களால் விளக்க இயலாது! உணரவே இயலும்.

எங்கும் வெற்றி! எதிலும் வெற்றி என வெற்றி விழா காணும் ஒரு வீரனின் நடையா? இல்லை; கண்களில் மலைவீழ் அருவியென மாலை மாலையாகக் கண்ணீர். உடலில் நடுக்கம் தலைகவிழ்ந்திரங்கி, தளர்வெய்தி, மனம் சோர்ந்து வருகிறான் மாருதி. இராமன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி பணிவோடு சீதை பற்றிய விஷயங்களைச் சொல்கிறான். இராமனது உடல் துடிக்கிறது. இலக்குவன் துவள்கிறான். மற்றைய வானரர்கள் கலங்குகின்றனர். வீடணன் மட்டும் வண்டாக விரைந்து சென்று சீதை உயிருடன் இருக்கும் செய்தியை அறிந்து வருகிறான். மேலும் இந்த்ரஜித்து நிகும்பிலை யாகம் செய்வதையும் இராமனிடம் தெரிவிக்கிறான்.

இராமனின் ஆசிகளுடன் இலக்குவன் நிகும்பிலையை தோக்கிச் செல்கிறான். அங்கே அனுமனும் இலக்குவனுக்கு உதவியாக நின்று போராடுகிறான். பலவாறு

வீர வாதங்கள் புரிந்தபின் அனுமனுக்கும் இந்திரசித்தனுக்கும் போர் துவங்குகிறது. அனுமன் ஒரு மலையை எடுத்து அடிக்கிறான். இந்திரசித்தன் அதைத் தூளாக்குகிறான். அனுமனது உடலெங்கும் புண்கள்; அனுமனும் அயர்ச்சி அடைகிறான். இந்திரனையும் வென்றவனல்லவா இந்திரசித்து; அனுமன் சிறிய திருவடியல்லவா? இலட்சுமணனைத் தாங்கிச் செல்கிறான் போர்க்களத்தில்! எம்பெருமானுக்கு எக்காலத்திலும் பூம்பட்டாக மலர்ப்படுக்கையாக விளங்கும் ஆதிசேஷ அவதாரம் இலக்குமணப் பெருமாள். அவனுக்கே வாகனமாகிறான் திருவடி.

பின்னர் இந்திரசித்து வதம் முடிந்து இராவணனுக்கு உதவுவதற்காக மூலபல சேனைகள் வருகின்றன. எல்லா வானரங்களும் சேனைகளின் மிகுதி கண்டு அரக்கர் ஆண்டாலென்ன? மனிதர்கள் ஆண்டாலென்ன என மயங்கி ஓடுகின்ற வேளையில் அனுமன் தான் ஒருவனாகவே சென்று அனைவரையும் வதைப்பதற்கு உத்தரவு கேட்கிறான். ஆனால் இராமன் அனுமதி வழங்கவில்லை. தானே தனியாக கிளம்புகிறான்.

இராமனது கோதண்டத்தில் உள்ள மணியானைகள் ஆயிரம், குதிரைகள் கோடி, தேர்கள் ஆயிரம், சேனாதிபதிகள் ஆயிரம் பேர் இறந்தால் ஒரு தடவை ஒலிக்கும். அந்த மணியானது 7 1/2 நாழிகை (3 மணி) தொடர்ந்து ஒலித்ததெனில் இறந்த தொகையை இயம்பலும் எளிதோ? அதை விளக்கும் அழகான சந்தப்பாடல் இதோ!

படுமத கரிபரி சிந்தி
 பனிவரைமீரத மலிந்தன
 விடுதேச செவிடு பிளந்தன
 விரிகட லளறதெ முந்தன
 அடுபுலி அவுணர் தமங்கையர்
 அலர் விழியருவிகள் சிந்தி
 கடுமணி ரெடிய வெனுஞ்சினை
 கண கண கணகணை னுந்தொறும்

இதில் பாடல் முழுவதும் தன தன தன தன தந்தன
 தன தன தன தன தந்தன என்ற சந்தம் வருவது பாடி
 மகிழ்வோர்க்கே புலப்படும்.

பின்னர் இராவணனே போரிட வருகிறான். வீடணன்
 மீதே வேலேவுகிறான். யாராலும் தடுக்க முடியாத அந்த
 வேல்நேரே வீடணனை நோக்கி வருகின்றது. இலக்குவன்
 இடையில் செல்ல, அவனைக் காக்க வேண்டி அங்கதன்
 செல்ல, அவர்களை விலக்கி சுக்ரீவன் செல்ல அவர்களனை
 வரையும் முந்திக் கொள்கிறான் அனுமன். அன்பர்களே!
 இதுபோன்ற ஒரு பாசத்தை வேறெங்கும் காண
 இயலுமா? வீடணனை காக்க இலக்குவன்! இலக்குவனை
 காக்க இளைஞன் அங்கதன்! அவனைக் காக்க அவனது
 தந்தையான வாலியின் பகைவன் சுக்ரீவன்! இறுதியில்
 அனுமன்: மீண்டும் இலக்குவனையதனையேற்கிறான்.
 மூர்ச்சித்து விடுகின்றான். வீடணன் முதலியோர் கலங்கு
 கின்றார்கள்.

மறுபடியும் அனுமன் ஓஷதி மலையைக் கொண்டு
 வருகின்றான். பல்லாற்றானும் முயன்று முடிக்கவேண்டிய
 காரியத்தை வெகு எளிதாகக் செய்து முடிக்கின்றான்
 இராமதாதன். இலக்குவன் உயிர் பெற்று எழுந்து
 விடுகின்றான். இவையனைத்தையும் கேள்வியுற்ற

இராமன் மனம் மகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து உகந்தருளிய வார்த்தைகள் சுவையாக இருக்கமுடியுமா?

“பெற்ற ஜெனுஷ்ஜெ யெஷ்ஜெ பெருதன
பெரியோயொன்றும்
மற்றிடைபூறு செல்லா வாயுளையாக வெள்ளுள் !”

“ தீர்க்காயுஷ்யமஸ்து ” என்று ஏற்கனவே சிரஞ்சீவியா யுள்ளவனை வாழ்த்துகின்றான் இராமன்;

பின்னர் போர் தொடர்கிறது, இராவணன் இறுதியில் மடிகிருன். இராமன் வெற்றி பெறுகிருன். அறம் வெல்கிறது. என்றாலும் அதன் பின்னால் அமைந்துள்ள கடினமான பாதை, தியாகங்கள் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துவதே! ஒரு இராமனுக்காக உயிர்கொடுத்தவர்கள் உயிர் கொடுக்கத் துணிந்தவர்கள் நிறைந்திருந்த உலகில்தான் உயிரைப் பறிக்கவும் சிலர்—அரக்கர்கள்— இருந்தனர். எனவே இராமஜயம் சத்தியத்தின் ஜயம். கற்புடைய பெண்களான சீதை போன்றவர்களின் வெற்றி; உயிர்கொடுக்கவும் துணிந்து நின்ற நண்பர்களான வீடணன், சுகரீவன், அங்கதன் போன்றவர்களின் பாசத்துக்கான வெற்றி; உழைப்பின் மூலமே—ஒழிவில்லாத வழுவில்லாத அடிமை செய்தவன் மூலமே—இராமனை உகப்பிக்கும் அனுமனின் வெற்றி என்று மேலும் மேலும் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்! ஏன் அயோத்தியில் புறத்தில் அமைதியாகவும் அகத்தில் பொங்கும் கடலாகவும் உள்ள பொன்மேனியழகுச் சகோதரர்கள் பரத சத்ருக்கனர்களின் வெற்றி தான் இது! எனவே இராம நாடகம் முடியும் நிலையை நெருங்கிக் கொண்டுள்ளது.

இதில் திறன் விளங்கு மாருதியின் பங்கு அளவிடற்கரிது. எவ்வளவு பெரிய செயல் செய்தாலும்

அதனைப் பற்றிய நினைவு கொஞ்சமும் இன்றி காற்றுக்கு இயற்கை உலர்த்துவது, கனலுக்கு இயற்கை எரிப்பது, நீருக்கு இயற்கை நனைப்பது என்பது போல “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” “கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே” என்ற மொழிகளுக்கேற்ப வாழ்வு நடத்திக் காட்டியவன் வாய்குமாரன்!

இன்னும் மாருதியின் பணி ஓயவில்லை. இராமன் சென்ற பிறகும்-ஆம் - இராம நாடகம் முடிந்த பின்னும்-இராமதாசன் மாருதிக்குப் பணி ஓயவில்லை. - எனவே அவனது பணிகளில் தலையானதான பரதாழ்வாரின் உயிர் காத்த காத்த பெருமையை அனுபவிப்போம்.

இராமதூதன் மீண்டும் அசோகவனத்துக்குள் வருகிறான். முன்பு அனுமன் அவ்வனத்தில் நுழைந்த பொழுது இருந்த நிலைமைக்கும் தற்போதைய நிலைமைக்கும் தான் எவ்வளவு வேறுபாடு. நுழைவுத் தேர்வுக்குச் செல்லும் மாணவனின் மனநிலையை முந்தைய நிலைமைக்கும் வெற்றியைப் பெற்றபின் வேலையை ஏற்கச் செல்லும் மனநிலையை பிந்தைய நிலைமைக்கும் ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாமோ?

அனுமன் அன்னையைச் சுற்றிவந்து ஆடிப் பாடுகிறான். ஆனால் பிராட்டியாரே ஒன்றும் பேசினாள் இல்லை. ஏன்? அனுமனின் அருஞ்செயலுக்கு என்ன பரிசு தருவது என்று புரியவில்லையால்.

“... என் தலையினால் தெழுவே தகும் தன்மையோய்” என்று உயர்வற உயர்நலம் உடைய வனின் திருமார்பிலுரை திருமகள் கூறுவாள் என்றால் அனுமனின் பெருமைக்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ?

பின்னர் அனுமனை மேலும் சீதாபிராட்டி புகழ்கின்றாள்.

**சீலமும் காட்டியென் கணவன் சேவகம்
கோலமும் காட்டியென் குலமும் காட்டியிஞ்
ஞாலமும் காட்டியகவிக்கு**

ஆஹா! என்னே பெருமை, கவிக்குலத் தோன்றலுக்கு.

சீதைக்கும் ஒரு சோதனை காலம். பொன்னியும் தீயினுள் புகுந்து புடமிட்ட பொன்னாக வெளி வருகிறாள். பின்னர் இராமன் தனது சுற்றத்தார்களுடனும் சீதை இலக்குவன் முதலியோர்களுடனும் புட்பக விமானத்தில் ஏறி பரத்வாஜனின் ஆஸ்ரமத்தை அடைகின்றாள். அங்கிருந்து அனுமன் இராமனது கணையாழியைப் பெற்றுக்கொண்டு இராமனது வருகையைப் பற்றிய செய்தியை அறிவிப்பதற்காக அயோத்தியை நோக்கிச் செல்கின்றான். பரதனின் உயிரின் மீதுதான் இராம வனுக்கு எவ்வளவு பற்று?

தந்தையான வாயுதேவனின் வேகமும், தனது தலைவனான இராமபிரானது தனிச் சிலையின் வேகமும் பிற்படும்படி விரைந்து செல்கிறான், விவேகியான மாருதி. இடையில் இடைவிடாது இராமனது நினைவிலேயே இயங்கும் இதயமுடை வேடன் குகனுக்கும் செய்தி சொல்லி விட்டு விரைகிறான் கவிஞன்.

பரதன் நிலைமையை இனி நோக்குவோம். 'அண்ணா! அண்ணா! இன்றுதான் நீர் வரவேண்டிய நாள். இம் மண்ணில் பிறந்து வாழ்ந்த பயனை அடைவது என்பதுதான் எவ்வளவு கடினம். நான் செய்யாத ஒரு செயலின் விளைவை - பெரும் பழியை - இதுவரை-இந்த 14-ன் கு ஆண்டுகள்-ஏற்றுக்கொண்டு அயோத்தி நகரின் புறத்திலுள்ள நந்தியம்பதியிலேயே தங்கி உமது பாது

கைகளையே உள்ளம், உரை, செயல் என்ற மூன்றினாலும் வழிபட்டு வந்தது ஏன் தெரியுமா? இந்த இஷ்டவாகு வம்சத்தில் மூத்தவனாக பிறந்தவன் தான் அரசனாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்வான் என்ற மரபு பொய்த்து விடக் கூடாதே என்ற ஏக்கத்தினால்தான். ஒவ்வொரு நாளும் தாங்கள் சென்ற திசையையே நோக்கி ஏங்கும் என் கண்கள்; கூப்பும் என் கரங்கள்; குமுறும் என் நெஞ்சம். இனியும் நான் வாழ மாட்டேன். தம்பீ சத்துருக்களா! இந்த ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள். அதற்கு முன் எனக்காக தீயை மூட்டுவாயாக, என்று கட்டளை இடுகிறான் பரதன்.

கோசலை தேவியார் பரதனை, கோடி ராமருக்கு நிகராகக் கூறித் தீயில் விழவொட்டாது தடுக்கப் பார்க்கிறாள். “ இல்லை இல்லை, யார் சொன்னாலும் கேட்கப்போவதில்லை ”, என்று கூறி பரதன் தீயில் விழ இருந்த நேரத்தில் வருகிறான் சமயசஞ்சீவி. அன்று அசோக வனத்தில் அன்னையின் உயிரைக் காத்த அதே மரபுதிதான், இன்று இங்கே பரதனது உயிரையும் காப்பாற்றுகிறான்.

‘கையினால் எரியைக் கரியாக்கினான்’ இவன் தான் என்று இலங்கையை எரித்தான். இன்று எரியும் நெருப்பை அவிக்கிறான். இராமனது கணையாழியைக் காட்டி மேலும் பேசுகிறான்.

**தொழுகின்ற ஐகியலாம்
காலின் தோன்றலை.**

அனைவரும் வாயுவின் புதல்வனையே வணங்க பரதன் துடிக்கின்றான். மகிழ்ச்சியின் உச்சிக்கே சென்று விட்டான். நல்லவர்களின் வாக்கு பொய்ப்பதில்லை. எனவே அவற்றை கூறும் வேதியர்களை வணங்குகிறான்.

தனது நலனை எண்ணி குழு மியுள்ள வேந்தர்களைத் தொழுதான். தாதிகளையும் அவர்களது அன்பிற்கு நன்றி கூறும் முகத்தான் தொழுதான். 'அட பரதா, நீ மிகவும் யோகக்காரனடா! உனது அண்ணனது திருவடிகளை மீண்டும் வணங்கும் பேறு பெற்றுவிட்டாய்' என்று கூறி தன்னையே வணங்கிக்கொண்டான். கம்பனது கவிகளில் தான் எவ்வளவு உணர்வுப் பெருக்கு! இல்லை! இல்லை! பரதனது சகோதரப் பாசத்திற்குத்தான் எவ்வளவு வலிமை!

காதலென்றதுவுமோர் கண்ணின் தோற்றமே!

பதினான்காண்டுகள் மரவுத்தரித்து, மண்ணில் புரண்டு, இராமனையே எண்ணி, எண்ணி ஏங்கிய பரதனுக்குத்தான் தெரியும் இராமனது வருகையின் இன்பம் நீராய் உருகியது அவன் ஆவி! நெடுங்கண்கள் உறங்காது ஏங்கின. உத்தமன்தன் பெயரையே உச்சரித்தது அவன் உதடுகள். இப்படிப்பட்ட அற்புதமான தவத்திற்குப் பரிசு கிடைத்துவிட்டது. இராமன் வந்துவிட்டான்! ஆஹா! அந்த ஒலியே என்ன இனிமையாக உள்ளது! பரதனின் படைப்பு பாரத தேசத்தின் உயிர்த் துடிப்பு; பாசத்தின் படிப் பிடிப்பு!

பின்னர் அனுமனது வரலாற்றை வினவுகின்றான் பரதன், கரும்புத் தின்ன கூலி வேண்டுமா? மறுபடியும் இராமாயணம் ஒலிக்கிறந்து, ஆஞ்சநேய இராமாயணம். பரதன் காதுகளுக்கோ காமமருதம். அனுமனது நாவுக்கோ அது பஞ்சாமிர்தம். செஞ்சொற்கள் கொண்டு அஞ்சன வண்ணனின் அற்புத காவியத்தை அஞ்சனை வயிற்றுதித்த அனுமன் அழகாக கூறி முடிக்கின்றான் பல பரிசுகளைப் பெறுகின்றான் பரதனிடம்.

சிலருக்குப் பேசத்தான் தெரியும். செயல் புரியத் தெரியாது; வேறு சிலருக்கோ செயல் புரியத் தெரியும் பேசத் தெரியாது; பலருக்கு இரண்டும் தெரியாது. ஆனால் மாருதியோ சொல்லிலும் வல்லவன். நல்லவன்; இத்தகைய ஆற்றலும் அறிவும் அடக்கமும் அன்பும் பண்பும்கொண்ட மாருதிக்கு இரண்டுதடவை இராமனின் கணையாழி பெறும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய், பண்பிலே தெய்வமாய், பார்வையிலே சேவகனாய் விளங்கியவன் அனுமன். அடக்க வல்லவன். அடங்க வல்லவன். ஒடுக்க வல்லவன். ஒடுங்க வல்லவன். இவனுக்கு ஸ்ரீராமப்ரபுவும் ஒரு பரிசளித்தான். அது என்னவாக இருக்கும்? மனைவியை மீட்க உதவியவன் மாருதி; இலக்குவன் உயிரையும் ஏனைய படைகளையும் காத்தவன் மாருதி; சீதையின் உயிரை காத்ததுபோலவே சிறந்த தம்பி பரதனையும் காத்தவன் மாருதி. இவனுக்கு இராமபிரான் பரிசாக எதைக் கொடுத்திருப்பார்?

ஒரு கொடி காற்றில் நன்கு பறந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனைக் கண்டு எல்லோரும் மகிழ்கின்றனர், அதற்குக்காரணமான கம்பத்தை யாரும் கவனிப்பதில்லை மழையைக் கொண்டாடும் மாந்தர்கள் கடலைப் பற்றி எண்ணுவதில்லை. சங்கீத கச்சேரிகளில் தம்புரா மீட்டு பவர் சிறப்பு பெறுவதில்லை. அதுபோலவே இராமனுடைய திருமுடி சூட்டு விழாவில் அனுமனை சரியாக நம்மால் கவனிக்க முடிவதில்லை. கம்பன் மட்டும் அனுமனை முதலிருந்தே சரியாகவே கவனித்துவருகிறான். 'அரிக்குலத்து ஒருவன்' அனுமன். அரி என்றால் வண்டு, விஷ்ணு, குரங்கு என்று பல பொருள்கள் உண்டு. மான் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஹனுமானும் தன்னைக் குரங்கினத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் கூறிக் கொள்கிறான்: 'கஞ்ச

மொத்து அலர்ந்த செய்யகண்ண' என்று இராமனது கண்ணழகில் ஈடுபடுகிருனல்லவா? தன்னை அம்மலரில் வந்து குடிகொள்ளவிரும்பும் ஒருவண்டாகக் கூறுவதாகக் கொண்டுசுவைப்பதும் ரசம்தான். இவ்வாறு அனுமானைப் பற்றிப் பேசும் பொழுதெல்லாம் மேலோட்டமாக ஒரு பொருளும், ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் பொழுது ஒருபொருளும் புலப்படும்படி அமைப்பது கம்பனது கவித்தவத்துக்குச் சான்று.

ஏர் துறந்த வயல்களில் எழில் வெள்ளமிடுகிறது. இளமைந்தர்கள் மாலை சூடியுள்ளனர். உயிரை இழந்த உடல்கள் உயிரை மீண்டும் பெற்றன போன்ற மகிழ்ச்சி; தெருவெல்லாம் இன்ப வெள்ளம்; திருமுகங்களில் அன்பு வெள்ளம்; மனங்களிலோ மால் வெள்ளம். அயோத்தி பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் அயோத்தி யாகப் பொலிந்தது அனுமன் ஏழு கடல் நீரையும் கொணர்ந்து வந்தான். இராமன் திருவபிஷேகத்திற்காக! ஆபத்துக் காலத்திலே அருமருந்து கொணர்ந்தவன் ஆனந்தமான காலத்திலே ஆழ்கடல் நீர் கொணர்வதில் வியப்பில்லையே! கங்கைக்கு கங்கை நீரைக் கொண்டு பூஜை செய்வது போல கருணையங்கடலுக்கு கருங்கடல் போன்றவற்றிலிருந்து தீர்த்தம் வந்தது போலும்! நீர் வண்ணனுக்கு நீராட்டு விழா! நடந்து நொந்த கால்களுக்கு திருமேனிக்கு நன்றி காட்டும் விழா போலும்!

உலகமே அயோத்தியில் உவகையுடன் கூடி உள்ளதோ! உத்தமனுக்கு மணி முடிசூட்டு விழா! பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மன்னன் தயரதன் மகிழ்வுற நடந்திருக்க வேண்டிய விழா! ஆனால் விதிதான் எவ்வளவுவலிமையானது? தயரதன் நினைத்தான் வசிட்டன் முதலியோர் வாழ்த்தினர்; சுமித்திரன் முதலியோர்

வரவேற்றனர். நகர மாந்தர்கள் நனிமகிழ்வெய்தினர். ஆனால் கூனி எனும் தாதி மூலம் விதி விளையாடிவிட்டது. இராம பட்டாபிஷேகம் நடக்கவில்லை. சிற்றன்னை எண்ணியபடி பரத பட்டாபிஷேகமும் நடக்கவில்லை; பாதுகா பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. பின்னர் சுக்ரீவ பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. இறுதியாக விபீஷண பட்டாபிஷேகம்; எல்லாரும் எல்லாமும் பெற்ற பின்னர் இதோ எம்பெருமானுக்கு திருமுடி சூட்டுவிழா!

மணியாசனத்தில் மணிவண்ணன்; அரியாசனத்தில் அரியருவானவன்; அன்பேயுருவான அன்னை அருகிலே; ஆயிரம் இராமருக்கும் மேலான அன்புத்தம்பி பரதன் வெண்கொற்றக் குடையைப் பிடிக்கின்றான். அங்கதன் உடைவாளை கையிற் கொண்டிருக்கிறான், பொன் உடைவாளை நீட்டி நீ இது பொறுத்தி என்றான் என்பதை இங்கு இணைத்துப் பார்த்து மகிழ்பவர்கள் உண்டு; அவர்கள் பெயர்கள் கூறப்படவேயில்லை. 'இருவரும் கவரிவீச' என்பது கனியின் குரல். உலகிலேயே, இலக்கிய உலகிலேயே இத்தகைய பயன் கருதாப் பண்பு நலம் கொண்ட பாசமுள்ள தம்பியரைக் காண இயலுமா? ஒருவன் அண்ணனின் "முன்னம் முடிவதற்காகவும்" "பின்னர் வருவதற்காகவுமே" கானகம் சென்றான். இன்னொருவன் அண்ணனின் அடிச்சுவடுகளையே எண்ணி, பூசித்து போற்றி வணங்கி மீண்டும் அரியணையில் அண்ணனைக் காண ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான். இருவரும் கவரி வீசுகிறார்கள். ஏன்?

இலக்குவன் இராமனுக்கு கவரி வீசுகிறான். அரசனுக்கு அணியாவது வெண்கொற்றக் குடையும் வெண்சாமரமும், கோசலை கூட இராமன் முடிசூடாது வந்த போது குழைக்கின்ற கவரியின்றி கொற்ற வெண்குடையும் இன்றி வந்த காரணத்தை வினவுகிறான்.

அத்தகைய வெண்கொற்றக் குடையை பரதன் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். என்றோ இதனைச் செய்ய வேண்டிய பரதன் இன்னுவது செய்ய முடிந்ததே என்றெண்ணி மகிழ்கின்றான் போலும் இலக்குவன் ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்பவனல்லவா? இடைவிடாது செய்யும் தொழிலாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறான். மேலும் சத்ருக்கன் பரதனுக்கும் சேர்த்தே கவரி வீசுகிறான் போலும்! இருவரும் இரு கைகள் போல இயங்குகின்றனர். “எங்களுக்கு வேறென்ன வேண்டும்; எம்பிரானுக்கு அருகில் இருந்து அவனுக்குத் தொண்டு புரிவதுதான் பேரானந்தம்” என்ற கொள்கை கொண்ட இருவரும் கவரி வீசினார்கள். இராமனுக்கு அருகிலேயே இருந்து பணிசெய்த இலக்குவனுக்கும், இராமனைப்பற்றி கவலை இல்லாமலே பரமபாகவதனை பரதாழ்வாருக்கு தொண்டு செய்த சத்துருக்கனுக்கும் ஒரே கைங்கர்யம் (தொண்டு) கிடைத்ததில் உள்ள தத்துவத்தை நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். இறைவனுக்கு செய்யும் நேரிடையான பணியானாலும் இறையடியார்களுக்கு (திருவடியை முடியில் கொண்டவர்கள் அடியார்கள் போலும்) பணி செய்தாலும் கிடைக்கும் பலன் ஒன்றுதான் என்பது இங்கே மறைந்து கிடக்கும் உட்பொருள்.

ஆமாம்! அனுமனுக்கு இங்கு என்ன வேலை; கம்பநாடான் அழகாகப் யேசிவிட்டான். அனுமன் அரியனை தாங்குகிறான். வெண்கொற்றக் குடையை பரதன் தாங்குகிறான். பரதனையும். இராமனையும் இலக்குவனையும் சீதையையும் சத்ருக்கனையும் ஒரு சேரக் காண எண்ணிய அனுமன் அரியணையைத் தாங்குகிறான். அரிக்குலத்தைச் சேர்ந்தவன் அரியணையைத் தாங்கிறான் ஆமாம்! இனிமேல் யாருமே இராமனை அரியாசனத்தில்

இருந்து அகற்றக் கூடாது என்பதற்காகவே அரியணையைத் தாங்குகிருன் போலும்! அரசனைத் தொடக்கூடாது என்பதற்காக அரியணையுடன் அரசனைத் தாங்குகின்றனோ?

அனுமனுக்கு ஒரு பயம்! அனுமனுக்கா! பயமா! ஆமாம்! “கிஷ்கிந்தையிலே பிறந்தேன், எனது நல்வினைப் பயனால் இராமபிரானைச் சரணடைந்தேன். பிராட்டியையும் பெருமானையும் சேர்த்துவைத்தேன். ஆனாலும் நான் ஒரு குரங்குதானே! இனியும் இராமபிரானுடன் நான் இருக்க முடியுமா? இராமன் அனுமதித்தாலும் மற்றவர்கள் அனுமதிப்பார்களா? இத்தகைய பயத்தினால், இராமனைப் பிரியக் கூடாதே என்ற ஏக்கத்தால் தன்னை விட்டுப் பிரியும் தாயின் கால்களை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்ளும் குழந்தையைப் போல் அரியணை தன்னை அணைத்துக் கொண்டான் போலும் அனுமன்!

இராமனைத் தனியாகப் பார்த்து மனம் நொந்திருக்கிருன் மாருதி. அவ்வாறே சீதையையும் தனியாக கண்டு தவித்திருக்கிருன், அனுமன். பின்னர் இராமனையும் சீதையையும் இணைக்க உதவிய இராமதூதன் இவ்விரு தெய்வதம்பதியரையும் ஒரு சேரக் கண்டு மகிழ எண்ணுகின்றான். இங்கு அந்தவாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. எங்கிருந்து கொண்டு இக்காட்சியை அனுபவிக்கலாம் படியாய்க் கிடந்தே பவளவாய் காண்பதுதான் பாகவத லக்ஷணம். ஆகவேதான் அரியணை தாங்கினான் போலும்.

‘அரியணை அனுமன் தாங்க’ என்ற வரியில்தான் எவ்வளவு உட்பொருள்கள் பொதிந்துள்ளன. கம்பன் கவிதைகள் தங்கச் சுரங்கந்தான்! ரசனையும், முயற்சியும் உள்ளோர்க்கே விளங்குவது கம்பரசம்! இத்தகைய அனுமனுக்கு இராமபிரான் அளித்த பரிசுதான் என்ன?

ஸ்ரீ ராமனுக்கு திருமுடி சூட்டு விழா இனிதே நடந்தேறியது. மரங்களெல்லாம் மலர்முடி சூட்டிக் கொண்டன. மனித இதயங்களெல்லாம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்தன. தனது நன்றியை வெளிக்காட்டு முகத்தான இராமன் அனைவருக்கும் பரிசுகள் தந்தருளினான். சீதாப்பிராட்டியாருக்கு சிறந்த மாலையொன்றை அளித்தான். தனது நாடகத்தில் சமமாகப் பங்கேற்று தர்மத்தைக் காக்க உதவிய தர்மபத்தினியல்லவா? இராமனுக்காவது இறுதிவரை இலக்குவனின் துணையிருந்தது. வீடனன், அனுமன், சுக்கிரீவன் போன்றோரின் துணை இருந்தது. ஆனால் புலிக் கூட்டத்திடையே சிக்கிக் கொண்ட மான் போலத் தவித்தவள் பிராட்டி. திரிசுடை ஒருத்திதான் துணை. பத்துமாதக் சிறை பங்கயவல்லிக்கு. எனவேதான் இராமன் பவித்ரமான மாலையை பத்தினிக்கு அளித்தான் போலும். பின்னர் பிராட்டியார் சிறிய திருவடிக்கு இரண்டு ஆடைகளையும் சிறந்த ஆபரணங்களையும் அளித்தளள். தனது கழுத்தில் அணிந்து கொண்டிருந்த அழகிய மாலையை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அனைவரையும் கவனித்து பின்னர் ஸ்ரீ இராமனையும் கவனித்தாள் சீதாப்பிராட்டியார். குறிப்பாலுணர்ந்த ஸ்ரீ இராமபிரான் பின்வருமாறு பேசலானார்.

“அன்புடையவளே! அமானுஷ்ய சக்தியும், விடாமுயற்சியும், புகழும், ஸத்யத்தை வணங்கும் தன்மையும், சாமர்த்தியமும், மரியாதையும், முன்னலோசனையும், ஆற்றலும், சத்துருக்களையடக்கும் சக்தியும், நன்னோக்கமும் ஆகிய இவையனைத்தும் யாரிடத்து உள்ளனவோ அவனுக்கு (ஹாரம் ப்ரதேஹி) இம்மாலையைக் கொடு என்றார். பத்து குணங்களையும் கொண்டவன் யார்? சுக்ரீவன் மனதும் வீடணன் மனதும் கூட சபலப்பட்ட

தாம். தங்களின் அரும்பணி கருதி தங்கட்கே அம்மாலை அளிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கருதியதில் தவறில்லை, ஆனால் அத்துணை புகழையும், வலிமையையும், வாய்ப்பையும் பெற்றவ அனுமனையன்றி யாரே இருக்க முடியும்?

ததௌ ஸா வ்ய புத்ராப

தம் ஹாரம் அஸிதேக்ஷண

'பெற்றனன் பிராட்டியிடம் பெரும் பரிசை மாருதி!

அந்த பத்துக் குணங்களும் சிறிய திருவடிக்குத்தாள் எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைகின்றன, அமானுஷ்ய சக்தி கடல் தாவுவதில், மருந்துமலையை இரு முறை விரைவில் எடுத்து வந்ததில் இந்த சக்தி சிறந்து விளங்கியதன்றோ! விடா முயற்சியில் இவனைவிட யார் முந்த முடியும், எவ்வளவு தடைகள் ஏற்பட்ட போதிலும் முயன்று வென்றவன் இவனல்லவோ? எத்துணை இடையூறுகள் இவனை வரவேற்றன? ஆண் மகனான அவனை முதலில் வா வேற்ற தடைகள் பெண்களே! இலங்கையில் அவனை வரவேற்றவரும் இலங்காதேவிதான். விடா முயற்சியே அவனை வெற்றிபெறச் செய்தது.

புகழ் எனும் அருங்கனியை முழுதும் சொந்தமாக்கிக் கொண்டவன் அனுமனே. பிறப்பால் குரங்கினத்தைச் சேர்ந்த அனுமன் புகழால் அனைவரையும் விஞ்சிவிட்டான். அனுமனைப்பற்றியே பேசும் ஒரு காண்டம் சுந்தர காண்டம். அத்தகைய பெருமை வேறு யாருக்குக் கிடைத்தது? உண்மையின்காவலனாக தனது மனதாலும், உரையாலும், செயலாலும் உண்மையான வாழ்வு நடத்தியவன் இவன். வன்மையில் இவன் இராவணனை

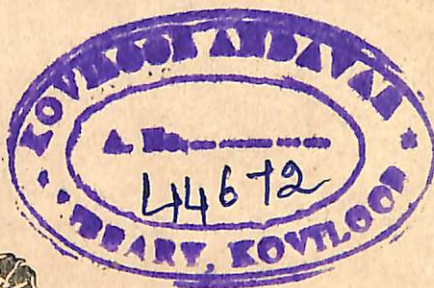
யே வணங்க வைந்தவன். “வலிவு என்பதும் உளதேல்
அது நிற்பாலது மறவோய்” என அனுமனை இராவணன்
கொண்டாடினான் என்ற விவரத்தை முன்பே
கண்டோமல்லவோ?

இறுதிவரை தன்னை அடியவனாக எண்ணி “ராம
தூதனாக” வாழ்ந்தவன் அனுமன். முன்னாலோசனையிலும்
வல்லவன் என்பது தூங்கும்போதே இந்திரசித்தனையும்,
வீடணனையும் எடை போட்டுவிட்ட இவனது அறிவுத்
திறன் காட்டிவிட்டது. இவ்வாறே ஆற்றலிலும்
சத்துருக்களையடக்குவதிலும், நன்னோக்கமுடைய
சிந்தனையிலும் இவன் சிறந்து விளங்கினான். எனவே
பிராட்டியின் மேனி தீண்டிய பெருமதிப்புடைய
மாலைகளைப் பெறும் பேறு பெற்றவனும் பெருங்கவிஞன்
மாருதி!

இராமபிரானுக்கு ஒரு ஆவல் உண்டாகியிருக்க
வேண்டும். பிராட்டியாரைவிட ஒரு படி மேலே சென்று
அனுமனைப் பாராட்ட வேண்டும். தனக்கு அனுமன்
செய்த உதவிகள் ஒன்று இரண்டா? பிராட்டியையே
யளித்தவன் அல்லவா அவன்? இலக்குவன் உயிரையே
மீட்டளித்தவன் அல்லவா? ஒரு புறம் தந்தையாகிறான்.
மறுபுறம் மாமனாகவும் ஆகிவிடுகிறான்! அனுமனைக்
கூர்ந்து நோக்குகின்றான். ஆஹா! அனுமனே! உன்
பார்வையில் என்ன அடக்கம், செயலிலே என்ன வேகம்!
இராமன் அனுமனை மகிழ்ந்து நோக்குகிறான். தயரதன்
பார்வையா அது! கோசலையாரின் குளிப்பார்வை! இனிய
கோலவல்லி சீதையின் குறுகுறுப்பு பார்வை! இனிது
நோக்குகிறான். அருளுடன் நோக்குகிறான்.

மாருதி தன்னை யையன் மகிழ்ந்தினிது அருளின் நோக்கி
ஆர் உதவிடுதற் கொத்தார் லீயலால் அன்று செய்த
பேருதவிக்கி யான்செய் செயல் பிறிதில்லை எபம்பூண்
பேருதவிய திண்தோளாய் பொருந்துறப்
புல்லுகன்றான்.

இதுகாறும் அனுமனுடன் பழகும் வாய்ப்பு பெற்ற நாம் அவனை இனி ஞான ஒளியினூடே நம் மனத்தின்கண் வைத்து வேண்டுவோம். அவன் தான் நம் உள்ளத்தில் நிரந்தரமாக தங்கிவிட்டானே. அவனை எண்ணித் துதித்திடில் அனைத்துமே வெற்றிதான்! ஜெய் ஹனுமான்!

திருமால் கவிச்செல்வர், கவிமணி

திரு. ஏஸ். ரகுவீரன், எம் ஏ. எம். ஏ. எம் எட்.

மதுராந்தகம்.

- * ஸ்ரீ அஹோஸில மடம் ஓரியண்டல் உயர் பள்ளி மதுராந்தகத்தில் தலைமையாசிரியர்.
- * தமிழில் எம் ஏ பட்டம், காந்தியச்சிந்தனையில் எம் ஏ பட்டம், எம். எட் மற்றும் ராஷ்ட்ரபாஷா ஹிந்தி, அபிக்கு-சம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு மொழி அறிமுகம்.
- * கும்பகர்ணன் உறங்கவில்லை, திருப்பாவை வினா-விடை, சிறுவர் இராமாயணம் தமிழ் & ஆங்கிலம் (வினா-விடை) மற்றும் பல சிறு வெளியீடுகள்.
- * கடுக்கலூர் திருமாலடியார் அருள் நெறி மன்றம் துவங்கி இருபத்தேழு ஆண்டுகளாக 125 வெளியீடுகள், ஸ்ரீ ராமகோடிஸ்தாபிகள் (8) இலவச உரைகள் மற்றும் மாணவர் பயிற்சி திட்டங்கள் கவிதைப் பண்ணை - இணை அமைப்பாளர் - வளர்பிறை வானொலி சிறுவர் சங்க-செயலர்.
- * கம்பன் கழகம், வானொலி, பட்டிமன்றம், கவியரங்கம், பஜனை, ஸ்ரீ வைணவ மாநாடுகளில் பங்குபெறல்.

